

Taşova
Süleyman Bursalı
Anadolu Sağlık Meslek Lisesi

Kültür, Edebiyat ve Sanat Dergisi

www.tasovasml.meb.k12.tr
Yıl: 2014 - Sayı: 1

ESİNTİ

Biz Bir Aileyiz...

Hep Daha İyiye...

Bugün Dünden Daha İyiyiz...

İÇİNDEKİLER

Baskı – Ofset
EMEL OFSET MATBAACILIK
Merkez: Kocacık Çar. No:5 - AMASYA
Tel: (0358) 218 16 68 / Fax: (0358) 218 11 80
Şube: Gümüşlü Mah. Şişman İşhanı
Zemin Kat Pasaj İçi - AMASYA
Tel: (0358) 212 41 56 / Fax: (0358) 212 77 24
e-mail: yeniemel1986@hotmail.com

Esinti

Kültür, Sanat ve Edebiyat dergisidir.

Yıl:2014 Sayı: 1

Taşova Süleyman Bursalı Anadolu Sağlık Meslek Lisesi Adına İmtiyaz Sahibi

Fesih AKTAŞ
Okul Müdürü

Editör
Yusuf EREN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İnceleme Kurulu
Fesih AKTAŞ (Başkan-Okul Müdürü)
Yusuf EREN (Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)
Timur ÖZEKİCİ (Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)
Ayşe KAYA (12. Sınıf Hemşirelik Öğrencisi)
Zehra SOYMAZ (12. Sınıf Tıbbi Sekreterlik Öğrencisi)
Nergis Aylin EKMEKÇİ (11. Sınıf ATT Öğrencisi)
Nurgül SOYMAZ (11. Sınıf Tıbbi Sekreterlik Öğrencisi)
Onur Can Demir (11. Sınıf Hemşirelik Öğrencisi)
Sümeyye İSAK (10. Sınıf Tıbbi Sekreterlik Öğrencisi)

İletişim Adresi:
Taşova Süleyman Bursalı Anadolu Sağlık Meslek Lisesi
Sanayii Mah. Hastane Cad.
Devlet Hastanesi Yanı Taşova/AMASYA
Telefon : (0.358) 312 08 39
Belgegeçer : (0.358) 312 07 40

Sunum

Günümüzde toplumun her katmanına hitap eden teknolojinin hayatı kolaylaştırdığı inkâr edilemez bir olgudur. Bugün, teknoloji harikası olarak ifade ettiğimiz internetin; birçok alanda önemli hizmetler sunduğunu biliyor ve önemsiyoruz. Dolayısıyla, kendimizi veya çocuklarımızı teknolojik ürünlerden soyutlayarak bir yaşama yönelmek de doğru bir yaklaşım olamaz. Ancak teknolojinin beraberinde getirdiği sakıncaları da göz ardı edemeyiz. Bugün internet erişimine imkân veren birçok cihazın aynı zamanda bilgi kirliliği üreten birer makine ve barındırdıkları ortam ile birer zaman katili olduklarının da farkına varmalıyız. En önemlisi, çocuklarımızın kitaplardan, kütüphanelerden, kitap sevgisinden ve kitap kokusundan uzak kalmalarına sebep olduklarıdır. Hatta bu uçsuz bucaksız sanal dünyanın biz yetişkinlerin hayatını da olumsuz etkilediğini söylemeliyim. Kadim dostluklarımızı tırpanlayıp, vefasızlığı olağan bir duygu haline getiren uyuşturucu gibi kanımıza girdiğini zaman zaman hissetmiyor değiliz. Yine hiç bir etik değerle örtüşmediği halde birçok günahsız insanın özel hayatını ahlâksızca, fütursuzca ifşa ettiğini ve nice melaneti marifetle hayatımızın parçası haline getirdiğini de maalesef görüyoruz.

Kitle iletişim araçları vasıtasıyla toplumumuza pompalanmaya çalışılan teknolojik kültürün çocuklarımızda bir yaşam biçimine dönüşmeden bizim bir an evvel harekete geçmemiz kaçınılmaz olmuştur. Meselâ çocuklarımızı kitap okumaya teşvik edecek yaptırımlarla bir başlangıç yapabiliriz. Biliyoruz ki okuma gibi temel alışkanlıkların kazanılmasında çocukluk döneminin hayati bir önemi vardır. Okumanın bir alışkanlığa dönüştürülebilmesi için, ilgi ve isteğin çocukluk döneminde kazanılması esastır. Kitap okumayı ihtiyaç kabul eden, okuduğunda keyif alan, okuyamadığı gün kendini mutsuz hisseden bir gençlik yetiştirmek gibi bir sorumluluğumuz olduğunu hatırlatmak isterim.

Üzülerek ifade etmeliyim ki yapılan araştırmalar ülkemizde kitap okumanın, ihtiyaç maddeleri sıralamasında 235 nci sırada yer aldığını göstermektedir. Japonya'da toplumun yüzde **14'ü**, ABD'de yüzde **12'si**, İngiltere ve Fransa'da yüzde **21'i** düzenli kitap okurken, ülkemizde **On Bin** Kişiden sadece **Biri** kitap okuyor. Yine, Türkiye'de günde ortalama **Beş saat** televizyon seyredilirken, kitap okumaya **Yılda** sadece **altı** saat ayrılıyor. Bizim kitap okumaya ayırdığımız zamanı, Norveçli **300'e**, ABD'li **210'a**, İngiliz **87'ye**, Japon **97'**ye katlıyor.

İşte kendimizi âdeta bütün benliğimizle teslim ettiğimiz teknolojiye esaretimizin sonuçlarıdır bu rakamlar. Bu tablo sadece gençlerimizin değil, toplumun her katmanının okumadığına işaret etmektedir. Ancak ebeveyn gibi önemli bir sorumluluğu olanların teknoloji çılgınlığı sarmalında ruhunu ve zihnini uyutup, adeta birer "ergen" heyecanıyla sorumluluklarını unutacak kadar akıl tutulmasına, şuur felcine, bellek çürümesine yakalanma lüksü olamaz. Zira bu hazin ve vahim vakanın bedelini en çok çocuklarımız ödeyecektir. Toplumun en küçük ama en soylu ve en huzurlu kurumu olarak bildiğimiz, milli ve manevi değerlerimizle harcını kararak tesis ettiğimiz ve her ulusun gıpta ile saygı duyduğu aile yapımızın teknoloji kültüründen etkilendiğini görüyoruz. Çok ivedi olarak gereken tedbirler alınmaz ise aile bireyleri arasındaki o soylu rabıta tamamıyla yıpranacak, o nezih lisan sokak jargonuna dönüşecek, o saygın üslûp küflenecek, o sevgi ve sahiplenme duyguları körelecektir yazık ki.

Böyle devam ettiği sürece kimse, akşamları herkesin farklı bir odaya çekilip kendi dizisini seyrettiği bir aile ortamından kitap okuma alışkanlığı kazanmış, toplumun öz değerlerini benimsemiş çocukların yetişmesini beklemesin. Kitaplardan uzaklaşan toplumların gelişim göstermesi, sıçraması uzak ihtimaldir. Yine araştırmalara göre, Türkiye'de dergi okuma oranı yüzde 4, gazete okuma oranı yüzde 22, radyo dinleme oranı yüzde 24 iken televizyon izleme oranı yüzde 95 olarak tespit edilmiştir. Ne yazık ki, yapılan araştırmalar üniversite mezunlarımızın da okumadığını göstermektedir. Örneğin, Türkiye'de yükseköğrenim görenlerin oranı **1965'e** göre **14** kat artmış, ancak yükseköğrenim mezunlarının kitap okuma oranı **1965'in** de **altında** kalmıştır. Yani üniversite okuyanımız arttıkça kitap okuma oranımız düşmüştür.

Konfüçyüs'ün ***"Her neslin kaderini bir önceki nesil belirler."*** sözü sanırım asli görev ve sorumluluklarımızı hatırlamamıza yetecektir.

Evet, son zamanlarda toplum olarak sosyal medya ile gereğinden fazla hemhalız. Boş zamanlarımızı ya televizyon başında veya internet ortamında geçiriyoruz. İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin Uysal'ın önderliğinde başlatılan **"Cehaletin Canına Okuyoruz"** projesinden de ilham alarak birkaç saatliğine de olsa dergimiz aracılığıyla sizlere okuma hazzını tattırabilir, okuma keyfini yaşatabilirsek kendimizi bahtiyar hissedeceğiz. Ve lütfen! Sanal ortamların renkliliğine ve kolay erişilebilirliliğine aldanıp kitapların ve mecmuaların yerini almalarına müsaade etmeyelim.

Dergimiz, mezun öğrencilerimize de yer yermiş, bu vesileyle mevcut öğrencilerimizle mezunlarımızı buluşturma görevi de üstlenmiştir. İnşallah, öğrencilerimizin okullarına karşı hissettikleri aidiyet duygusunun daha da pekişmesini sağlayacaktır. Zira her mezunumuz, kendi dönem arkadaşlarıyla hasret giderme, anılarını tazeleme şansı da bulacaktır.

Sözlerime son verirken, dergimizin hayata geçirilmesinde desteklerini esirgemeyen ilçemiz kaymakamı Sayın Engin UYSAL beyefendiye, emeklerinden ötürü başta Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenimiz Sayın Yusuf Eren olmak üzere tüm yönetici ve öğretmen arkadaşlarıma ve tabi ki sevginin en özeline lâyık kıymetli öğrencilerime teşekkür ediyorum.

Fesih AKTAŞ
Taşova Süleyman Bursalı Anadolu Sağlık **Meslek Lisesi Müdürü**

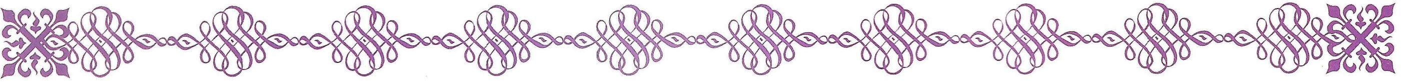
Okulumuzun Tarihçesi

Okulumuz, 1992-1993 Eğitim-Öğretim yılında Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfına ait hizmet binasında Sağlık Bakanlığına bağlı olarak açıldı.
Sağlık Memurluğu Bölümüne üç eğitim-öğretim yılı öğrenci alan okulumuz, 1995-1996 eğitim-öğretim yılından itibaren kademeli olarak Tıbbi Sekreterlik bölümüne dönüştürüldü.
2005 yılında Sağlık Bakanlığından Milli Eğitim Bakanlığına devredildi.
2005-2006 eğitim ve öğretim yılında "Çevre Sağlığı Teknisyenliği" ikinci bölüm olarak açıldı.
2007-2008 eğitim-öğretim yılında Çevre Sağlığı Teknisyenliği bölümüne öğrenci alımı durduruldu ve Acil Tıp Teknisyenliği bölümü açıldı.
2008-2009 eğitim-öğretim yılında Hemşirelik bölümü açıldı.
Halen, Sağlık Hizmetleri Sekreterliği, Acil Sağlık Hizmetleri ve Hemşirelik bölümleriyle eğitim-öğretime devam etmektedir.
Okulumuz mevcut öğretim yılı başında, "Süleyman Bursalı Anadolu Sağlık Meslek Lisesi" ismiyle yeni hizmet binasına kavuşmuştur.

SÜLEYMAN BURSALI KİMDİR?

1926 Yılında Taşova Arpaderesi Köyünde doğan Süleyman BURSALI 1950 Yıllarında başladığı iş hayatına insana olan hizmet aşkı müteşebbis kişiliği ile sivil toplum kuruluşlarında yöneticilik ve başkanlık yapmıştır.
1973-1977 yılları arasında Taşova Belediye Başkanlığı yapmış, hizmetleri ile halkın takdirini kazanmıştır.
İnsana hizmet etmek, hak ve hukuka riayet etmek onun hayat felsefesi idi.
Vasiyeti üzerine bu eser oğlu Fuat BURSALI tarafından yaptırılarak halkımızın hizmetine sunulmuştur.

Editörden

Farklı Dalgalara Yelken Açmak

Her insanın bir hayatı var ve onu yaşıyor. Yaşamının sonuna doğru tekrar hayatı yaşama karşılığında insanoğlu neleri vermez ki. Gözlerimizi dünyaya son kez kapattıktan sonra yeni baştan göz kapaklarımızı aralamak bizi dünyada karşılığı olmayan bir mükâfat kadar mutlu etmez mi? İşte tam da burada okumanın manası ortaya çıkmış oluyor. Akıp giden bir romanın içinde buluyoruz kendimizi ve elimizde, farkında olmadan kahramanı oluyoruz çevrilen sayfaların. Dileklerimiz ardı ardına sıralanıyor olayların akışına dair. Kendimizce hayaller kuruyoruz kitabın nasıl noktalanacağı üzerine. Ya da öyle olmasını istiyoruz. Dünyamız o oluyor. Yemeğe çağıran anamızın, gezip dolaşmaya davet eden arkadaşlarımızın sesini duymaz oluyoruz. Ve hayatımız o yörüngede değişmiş oluyor.

Kitap dün ve bugün olduğu gibi istikbâlde dahi milletlerin medeniyet ve kültür seviyelerini gösteren kriterlerin başında gelecektir. Kitap okuyup insanlığının idrakine varanlar, vazife şuuruna erişip, düştükleri karanlık çukurlardan kurtulacak ve hâlâ o laçkalaşmış tutkularının köleleri olmaktan vazgeçemeyip, kendini yenilemekte âciz kalan sefil insanların başları üzerinden geçerek, geleceğin aydınlık günlerinin kurucuları olacaklardır. Niçin okuduğunu bilen birisi onun verdiği ışıkla başkalarını da aydınlatacak ama kendi ışığından bir şey de kaybetmeyecektir. Yunus'un ifadesiyle:

Çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru emektir.

Neden okuduğunu bilmiyorsan elif harfi gibi doğru olmayı, dosdoğru yaşamayı öğrenmemişsen, dünyanın karmakarışık dönemeçlerinde yolunu aydınlatmıyorsan çabaların bir nevi boşa gitmiş demektir. Bunun için Mevlana: Bin sene de okusam, ne biliyorsun diye sorsalar bana. "Haddimi Bilirim" derim. Ne kadar ince değil mi?

Yavuz Sultan Selim Mısır seferinde yanında üç katır yükü kitap götürmüştür. Günde üç saatini uykuyla geçiren Halife-i Ruy-ı Zeminin günde sekiz saat kitap okuduğunu biliyor muydunuz? Osmanlı Sultanlarının sözleri aynı zamanda sözlerin de sultanı idi. Çoğunun, şiirlerinden oluşan Divan adlı kitapları vardı.

Kitap okuyanların okuduğu kitap sayısınca hayatları, dünyaları oluyor. Farklı bir bakış açısı, yaşama şekli, duygu dünyası kazanmış oluyorlar. Mesela Sefiller 'de Jean Valjan, Çalıkuşu'nda Feride, Od'ta Yunus Emre, Aşkın Gözyaşları'nda Mevlana olmayı kim istemez ki! Gerçek hayat ile hayali dünyamızın karıştırılıp sentezlenmesinden oluşuyor belki de kitaplar. Değil mi ki bu yüzden "Kitap bir limandı benim için. Kitaplarda yaşadım ve kitaptaki insanları sokaktakilerden daha çok sevdim."(Cemil Meriç) diyor düşünürümüz.

Ve yaşadığımız hayatı da etkiliyor bu. Sosyal hayatta bazı davranışlarımız onlardan kalıyor üzerimize. Üslupta bu nokta da doğuyor aslında. Şu dünyada yaşayan bütün insanlar bir hayatı, bir ömrü yaşıyor fakat nasıl yaşadığımız o kadar farklı ki. Şairin aynı sözcükleri kullanarak farklı bir coşkunluğa ulaşıp bir ahenk, bir musiki, bir ritim oluşturması gibi...

Çok okumaktan ziyade nitelikli, hayatı yaşarken bize yön gösterecek kitapların tercih edilmesinden yanayım. Okuduğumuz kitap aylar sonra bile bizi düşündürüyorsa, tekrar okumayı istiyorsak doğru tercihte bulunmuşuzdur.

"Okuma zihni hayatı uyandırmalı, yerini almamalı onun. Başkalarının hazırladığı bir bal değil hakikat, onu kitap sayfalarından toplayamayız, kafamızın ve gönlümüzün iç hamleleri ile fethedebiliriz ancak.»

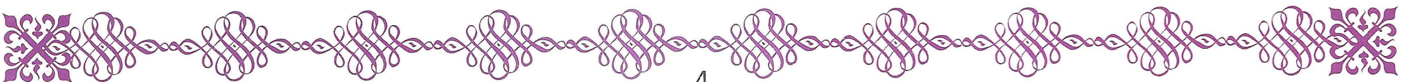
(Cemil Meriç | Bu Ülke (s. 115) Büyük düşünürün dediği gibi asıl olan kendimizi, hislerimizi, duygularımızı tanımak belki de.

Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesine ilk geldiğim günden itibaren öğrencilerime bu yönde kitaplar tavsiye ettim. Beraber okuduk. Bir öğretim döneminde en az sekiz kitap okuma hedefimiz vardı. Bunu büyük oranda gerçekleştirdik. Bizler öğretmen olarak onlara yön verdikten, heveslendirdikten sonra- emin olun- bizim düşündüğümüzün de ötesine geçiyorlar. Okudukları kitaplara öyle güzel, hoşa yorumlar yapıyorlar ki! İnsan seçmekte zorlanıyor hangisi en güzel diye. Yazarların denemeleri ile kıyas ettiğimde inanın öğrencilerimizin yazdıkları bana daha yakın, daha samimi geliyor. Tekrar tekrar okuyup tadına doyamadığım o kadar çok yazı oluyor ki. İmkânım olsa da yazdıkları bütün yorumları ömür boyu saklayabilsem
.

Çok okumaktan ziyade kaliteli okumak... Ve biz ikisini bir arada yapmaya talibiz. Çok ve kaliteli okumak... İnşallah bunu başarabiliriz. Biz tohumlar saçmaya çalışalım da toprakta güller elbet bitecek, boy boy yükselecektir

Sevgilerimle...

Yusuf EREN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

NEDEN ŞİİR?

Bir şiiri layıkıyla anlayabilmek için şairin hayatını, hangi şartlarda bu şiiri yazdığını bilmek gerekir. Buradan şu çıkarılmasın: şairin hayatı bilinmeden şiirleri okunmaz. Aslında tam tersi, dilimize pelesenk olmuş birçok şiir adım adım bizi şairin dünyasına çeker. Şiirden şaire ulaşmak isteriz. Ve şairin hayatını anlamaya başladığımızda şiirin anlamını da tam manasıyla anlamaya başlarız. Hangi şiir insan hayatından izler taşımaz.

Aslında şiir günümüzde fayda umduğumuz birçok ilaçtan daha etkili bir tedavi yoludur. Şiir ezberlemek insanın hayal dünyasını zenginleştirir, hafızasını geliştirir. Sizde irkilme, duygulanma meydana getiren mısralara zihninizde yer ayırabilmek; bir film repliğini ya da şarkı sözlerini ezberlemekten daha zor değildir. Maalesef öğrencilerimizde şöyle bir önyargı oluşmuş: Şiir okumak veya ezberlemek bana göre değil. Günlük hayatta ne anlama geldiğini dahi bilmediği yabancı şarkı sözlerini mırıldanan bir gençlikten duygusal, sevginin manasına uygun hareketler, davranışlar yapmasını beklemek beyhude değil midir? Sokakta arabasında gezerken son ses şiir dinleyerek geçen birisini hiç gördünüz mü? Ben görmedim. Ne gerek var zıplamalı müzikler varken. Maalesef gençlerimiz her şeyiyle batıya özenmeye çalışıyor bir tek kafalarının içi müstesna. Oysa sayfalarca anlatılabilecek bir duyguyu bir mısradan daha güzel ne anlatabilir ki. Osmanlı sultanları o kadar işlerinin arasında şairleri Baş tacı etmişler ve kendileri divan dediğimiz kalın şiir kitapları çıkarmışlardır. Onlar yoğun devlet işlerinin arasında bir nefes almak, rahatlamak için şiire sarılmışlar, onun ferahlatıcı iklimine sığınmışlardır. Değilse Baki, Nedim, Fuzuli, Nefi nasıl var olacaktı.

Peki bizler... Günlük hayatın yoruculuğuna bazen kendimizi öylesine kaptırıyoruz. En son bir şiiri ne zaman okuduk, gözlerimizi kapatıp şiirin üzerine kaç dakika kafa yorduk? Ne dersiniz denemeye değer mi? En azından haftada bir şiirimiz olsun okuyup kendimizi dinlendirebileceğimiz ya da sevdiklerimize söyleyebileceğimiz. Onu bir deftere not edelim veya odamızın bir kenarına asalım gelip geçtikçe göz göze gelmek için. Bunu odanızın duvarında boş yer kalmayıncaya kadar yapın. Kendinizdeki değişimi siz de fark edeceksiniz.

Yapılan bir araştırmaya göre ilaç kullanmaktan ziyade şiir okumanın hastaları daha çabuk ve daha doğal olarak iyileştirdiği ortaya konulmuştur. Doktorlar buna "edebi reçete" demişler, ben olsam " şiir devası" derdim. Okulda, çarşıda, pazarda devasını şiirde arayan o kadar çok hasta var ki. Okul olarak öğrencilerimle her dönem en az iki şiir ezberliyoruz. Ve sınıfta ders aralarında okuyoruz. Sınıfta tahtaya kalkıp şiirin verdiği özgüvenle bir dörtlük okumaları bile benim için dünyalara bedel. Gözlerindeki parıltıyı bir görseniz, kendilerini mısraların akışına öyle bırakıyorlar ki.

Derslerde öğrenciler sıkıldığı zaman onlara güzel, anlamı büyük şiirler okuyan öğretmen arkadaşlarıma da bu anlamda teşekkür ediyorum. Sizlere şiir dolu, duygu dolu günler dilerken Taşova İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Ali Rıza Atasoy'un "Anne" şiirini gönüllerinize sunuyorum. Allah' a ısmarladık.

Anne

Fersiz gözlerinde bir katre ışık,
Belki bir umudu müjdeler anne.
Gel gör ki dünyada her şey karışık,
Güneşe kapalı perdeler anne.

Yolların sonuna erdi kafile,
Peşinden yürüdük koştuk nafile.
Gün süzüldü çoktan indi sahile,
Kuytuları bastı gölgeler anne.

Sanma ki cihanda ünümüz vardır,
Nice hoş yaşanmış günümüz vardır.
Anılarda kalan dünümüz vardır,
Ah, şimdi nerdeler nerdeler anne?

Ali Rıza Atasoy

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin Uysal'ı Makamında Ziyaret Ettik

Nurgül SOYMAZ: Kaymakam Bey öncelikle işlerinizin yoğunluğuna rağmen bizleri kabul ettiğiniz için çok teşekkür ediyoruz. Okulumuz adına çıkarmayı planladığımız "ESİNTİ" dergisinin hazırlıkları içerisindeyiz. Dergimizde engin görüşlerinize de yer vermek istedik. Bu düşünce ile bugün sizinle sohbet etmek üzere kıymetli vaktinizi aldık. Müsaadenizle sorularımıza geçmeden önce kendinizden biraz söz eder misiniz? Mesela nerelisiniz, doğum tarihiniz, medeni durumunuz, eğitim hayatınız, hangi okullarda okudunuz...

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Hoş geldiniz, safa geldiniz. Böyle güzel bir çaba ortaya koymanız bizleri sevindiriyor. Biz öğrencilerimizi yetiştirirken hep şöyle düşünürüz; hem medeni cesareti olsun hem adâbı olsun hem de edepli olsun. Bazen öğrencilerimizde kendini ifade edememekten kaynaklanan bir çekingenlik oluyor. Bazen de aşırı bir özgüven çeşitli hatalara sürüklüyor. Ama böyle ciddi bir çalışma için yaptığınız şu ziyarete son derece memnun olduğumu belirtmek istiyorum.

1983 Karadeniz- Ereğli doğumluyum. Babam işçi emeklisi, annem ev hanımı... Üç kardeşiz. Ailenin en küçüğüyüm. Ortaokula kadar köyde okudum. Daha sonra ilçe merkezine yerleştik. Eğitimime devam ettim. ODTÜ SİYASET BİLİMİ KAMU YÖNETİMİ BÖLÜMÜNDEN 2008 yılında mezun oldum. Şu anda Samsun'da Kamu Hukuku alanında yüksek lisans yapıyorum. Mesleğimde dördüncü yılım, Taşova'da 15. Ayım.

Aslı AYGÜN: Peki meslek seçiminizde ailenizin etkisi oldu mu?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Muhakkak olmuştur. Hani annemin babamın çok zor şartlarda beni okuttuklarını söyleyemem ama zorluklarla karşılaştık mutlaka. Bir işçi çocuğu olarak çeşitli fedakârlıklarla okutulduğumun farkındaydım. Kendimi bildim bileli "Kaymakam" olmak üzere hedeflerimi ortaya koydum. Öğretmenlerim sayısal okumam taraftarıydılar ama ben eşit ağırlık alanını seçip, kamu yönetimi ya da hukuk okuyacağımı söyledim. Tam düşündüğüm ve istediğim okulu ve bölümü kazandım. Ailemin birebir yönlendirmeleri olmadı ama çok ciddi maddi-manevi destekleri oldu. Asıl iş okulları bitirdikten sonra başlıyor arkadaşlar. Yani kurumların kendi sınavları ve bununla birlikte KPSS... Binlerce kişinin arasından eleye eleye en son 65 kişi alıyordu bakanlığımız. O insanlara da 3 yıl süren bir eğitim veriyor. Yurtdışına gönderiyor. İngilizcemiz olduğu için Almanya'ya gönderdi. Almanya'ya ve Amerika'ya gitmiş oldum. Yani yoğun ve ciddi bir eğitim sürecinden geçirdikten sonra böyle makamlara lâyık görüyor devletimiz.

Nurgül SOYMAZ: Taşova hakkında neler düşünüyorsunuz? Mesela, Taşova'nın geleceği hakkında planlarınız var mı? Yapmak isteyip de yapamadığınız şeyler var mı? Taşova'yı geliştirmek adına ne gibi yenilikler yaptınız?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Öncelikli hedefimiz öğrencisi olduğunuz Anadolu Sağlık Meslek Lisesi Hizmet binasını bitirmekti. O konuda Ciddi bir kaynak eksiğimiz de vardı ama çok şükür belediyemiz, kaymakamlığımız, valiliğimiz bu konudaki eksiklerimizi tamamladı. Hayırsever bir işadamımız 400 bin TL kadar bir

katkı sağladı. 1,6 Milyon TL ise devletimizin kaynakları ile temin edildi. Anadolu lisesinin yurdu bitti. Asıl 10 yıllık meslek yüksekokulu hayali vardı. Bunu da yine devletimizin kaynaklarından bir kuruş alınmadan bir firmaya 2 trilyonluk bir iş olarak yaptırıyoruz. İdarecilerimizin ve siyasetçilerimizin çeşitli desteğiyle meslek yüksekokulumuz yapılıyor, inşaatı hızla devam ediyor ve Mayıs Ay'ında bitmesini bekliyoruz. Bununla beraber hafız kuran kursumuz ve Taşova'nın kurulduğu 1944 den bu yana sahip olamadığı 300 kişilik bir konferans salonumuzun olması hedeflerimizdendi. Nihayet hafız kuran kursumuz bitti, müftülük binamız bitti, konferans salonumuz bitti. Tarım müdürlüğü hizmet binamız bitirildi. Ama bununla beraber yapmak istediğimiz başka düşüncelerimiz de var. Tekel binasını değerlendiriyoruz şu anda. Devam eden tapu ve kadastro müdürlüğümüz var. Bununla beraber "Taşova Kaymakamlığı Gençlik Merkezi" düşünüyoruz tekel binamızda. Gençlik merkezimizi güreş, tekvando gibi her türlü sporun yapılabileceği şekilde inşa ediyoruz. Daha sonraki hedeflerimiz arasında İmam Hatip Lisesi hizmet binasını yenilemek var. Bununla birlikte yeni bir İmam Hatip Lisesi yurt binasını yapmayı da planlıyoruz.

Aslı AYGÜN: Peki efendim okulumuz hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
İçeriğiyle, fiziksel durumuyla, öğretmen ve idarecileriyle alakalı değerlendirecek olursak: Taşova'da ve çevresinde başarılı öğrenciler Sağlık Meslek Lisesine yöneliyorlar. Aynı zamanda öğrenci kalitesinin ciddi anlamda iyi olduğunu biliyorum. Yaptığımız deneme sınavlarında Sağlık Meslek Lisesi başarılı. Tabi burada okulunuzun diğer okullardan şöyle bir farkı var; YGS ya da LYS den ziyade daha çok KPSS ye yönelmiş durumda. Öğrencilerimiz ne için geldiklerini biliyorlar, yapacağı mesleği biliyorlar. Uygulamalarda da görüyorum sizleri. Bu çeşit stajlarla mesleğinizi iyice kavrayıp okul bittiğinde devletimize hizmet edecek duruma geliyorsunuz.
Fiziksel olarak baktığımızda sayın valimizle geldiğimizde gerçekten kendileri de hayran kaldılar. Örnek sınıflarınıza, kütüphanenize, öğretmenler odasına baktık. Hakikaten insanın içini açan bir görüntü söz konusuydu. Gayet iyi buluyorum.

(Yazının devamı sf. 7'de)

Nurgül SOYMAZ: 30 Eylül 2014 tarihinde yapılacak olan KPSS'ye okulumuzun 11. ve 12. Sınıf öğrencileri girecekler. Sınava girecek arkadaşlarımıza önerileriniz var mı? Sizin sınavlarda uyguladığınız özel bir yönteminiz var mıydı?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Her ne kadar LYS'den, YGS'den farklı olduğu söylense de ben KPSS'nin YGS sınavıyla %70 oranında örtüştüğünü düşünüyorum. Tabi tüm Türkiye'yle yarıştıkları için çok düzenli bir şekilde çalışmaları gerekiyor. Başarılı yayınları elde ederek çalışırsanız çok daha başarılı olursunuz. Bence sizin durumunuzdaki bir öğrenci günde minimum 2 saat çalışmalı. Okulunuz, aileniz rehberlik yapar, yardımcı olur ama iş sizin şahsi emeğinizle bitiyor. Arkadaşlar erken başlarlarsa kazanırlar. Sınava 1 sene öncesinden çalışmak yeterli olacaktır.

Aslı AYGÜN: Taşova'nın eğitim durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Taşova'nın eğitim durumu zaman içinde inşallah daha da iyi olacaktır. Şöyle bir örnek verecek olursak buradaki okullarımızdan bu sene SBS başarısı olarak geçtiğimiz yıllara göre %80 oranında bir artış söz konusu. Bununla beraber liselilerimiz anlamında geçmiş yıllara göre %15-20'ye varan bir artış var. Dershaneye gidemeyen öğrencilerimize kurs açtık. Şu an Taşova'da bütün okullarımız yükselme grafiğindedir. İnşallah daha da iyi olacaktır.

Nurgül SOYMAZ: Peki kutsal olduğuna inandığınız bir meslek var mıdır?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Belirli bir mesleğe kutsal meslek denilmesinin doğru olmadığını düşünüyorum. Bence şu önemli: bir insanın kendisinin, ailesinin, yakınlarının ve milletinin yüzünü kara çıkarmayacak, başını eğdirmeyecek şekilde tertemiz, gönlünden gelerek, gayret ederek, 'Ben ekmeğimi buradan kazanıyorum ve ben ancak milletime -örnek veriyorum doktor, öğretmen, kaymakam olarak- faydalı olacağımı düşünüyorum' dediği ve elinden geldiğince hakkını vermeye çalıştığı her meslek kutsaldır. İnsanlar hayallerindeki meslek için çalışmalı, gayret etmeli gerektiğinde beklemelidir. Ve en önemlisi mesleğinin hakkını vermelidir. Ayrıca insanlar yapabilecekleri mesleği seçmelidirler.

Aslı AYGÜN: Malumunuz her yıl İl ve ilçe genelinde çeşitli yarışmalar düzenleniyor. Bunlar bu yıl da devam edecek mi? Ve üzerine yeni etkinlikler koymayı düşünüyor musunuz?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Örneğin Taşova geçtiğimiz sene "Taşova Okuyor, Kitapla Buluşuyor" projesinin üstüne koyarak " Cehaletin Canına Okuyoruz " projesini başlattık biliyorsunuz. 30.000' e yakın kitap dağıtıldı. Bu kapsamda belki 11-12 tane alt başlığımız var. Bunlardan bir tanesi de öğrencilerimize kitap okuma alışkanlığını kazandırma ve güzel okuyan öğrencilerimizi belli bir yarışmaya alarak Çanakkale gezisine gönderme hedefimiz var. Yine mesela klasik bir şeydir ama okullar arası bilgi yarışması yapmayı düşünüyoruz.

Nurgül SOYMAZ: Taşova'daki öğrenci yurtları hakkında ne düşünüyorsunuz?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Yeni bir yurdumuz açıldı biliyorsunuz. 200 kişi kapasiteli Anadolu Lisesi yurdu... Burada büyük bir eksikliği çözmüş olduk. Tabi devletimizin

imkânları adım adım geliyor. Yine Uluköy yolu üzerindeki eski tekel binalarına İmam Hatip Lisesi ve 200 kişilik yeni bir İmam Hatip Lisesi pansiyonu planlıyoruz. Yatılı bölge okulumuzun yurdunu da düzenlemeye çalışıyoruz. 200 kişilik imam hatip yurdumuzu yaptığımızda yurt problemimiz kalmayacak.

Aslı AYGÜN: Geçen yıl gerçekleştirilen kutlama programları ve çeşitli etkinlikler ile ilgili görüşlerinizi almak istiyoruz. Ayrıca zihninizde yer edinen etkinliği de merak ediyoruz.

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Okullarımızdaki programlardan davet edildiklerimize gidiyoruz. Çanakkale programı vardı o güzeldi. Orijinal bir tiyatro vardı o çok iyiydi. Atatürk ilköğretime mehter takımı kurdurduk mesela. Çok orijinal oldu. Herkes hayran kaldı.
Demek istediğim şey şu: Biz bize ait olan şeylerle öne çıkmalıyız. Bizlerin yaptığı tiyatrolar, öğrencilerimizin oluşturduğu mehter takımı gibi... Onun dışında YİBO'nun öğretmenler günü kutlaması da güzeldi. Şimdilik zihnimde kalanlar bunlar.

Nurgül SOYMAZ: Son olarak dergimiz okurlarına neler söylemek istersiniz?

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL:
Öğrencilerimizin kendi emeğiyle böyle güzel etkinlikler ortaya koymaları bana çok şirin gözüküyor. Siz geldiniz, emek verdiniz, bizimle röportaj yapmak istediniz. Biz de o emeğe saygı olarak sizleri kabul ettik. Yine bazı öğrencilerimiz kompozisyon, şiir yazacak. Öğretmenlerimizin, idarecilerimizin aynı şekilde katkıları olacak. Yani tamamıyla size ait olacak. O yönüyle bizim için değerli. Ben inşallah derginizin güzel ve örnek bir dergi olmasını temenni ediyorum. O anlamda da belki önceden yapılmıştır ama şu an adından söz ettiren bir dergi yok. Bu derginiz inşallah okullar arasında örnek bir dergi olur. Adından söz ettirir. Bu yönüyle de biz her türlü desteği vermeye çalışırız, yazılarınızı takip ederiz. Derginizi getirirseniz muhafaza eder ve satır satır okuruz. Derginizle alâkalı emek veren öğretmenlerinize, idarecilerinize onlardan da önce öğrencilerimize teşekkür ediyorum. İnşallah çalışmalarınız başarılı olur. Devamlı olmasını temenni ederim.

Hayırlı uğurlu olsun diyelim. Allah işinizi gücünüzü rast getirsin. Başarılar diliyorum...

Röportaj ekibi: Bizlere vakit ayırıp sorularımızı içtenlikle cevapladığınız için çok teşekkür ediyor, saygılar sunuyoruz.

SAĞLIK MESLEK LİSELERİNİN DÜNÜ, BUGÜNÜ

Sağlık meslek liselerinin doğuşu1854-1856 Kırım savaşında hasta bakıcı olarak görev yapan Lambalı Kadın olarak bilinen Florance Nightingale sayesinde olmuştur. Florange Nightingale tabip yanında hasta bakıcı olarak görev yapmıştır. Bizde de bu durum ilk defa Çanakkale Savaşları'nda İstiklal Savaşları'nda hasta bakıcısı tabip (hekim) yardımcısı olarak görev yapmışlardı. Bizde gerçek manada hemşireliğin başlangıcı 1912 olarak kabul edilmiştir

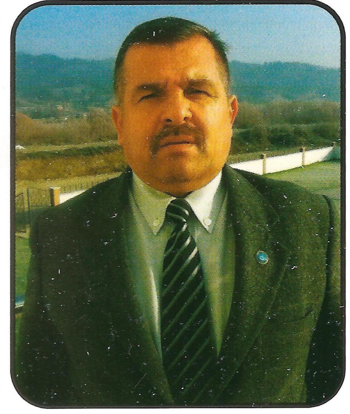
Cumhuriyet döneminde özellikle Dr. Besim Ömer AKALIN Paşa'nın sağlık okullarının açılmasında emeği hiç unutulmamalıdır. Bu dönemde ortaokul üzeri yaklaşık 2,5 yıllık sağlık okulları ebelik hemşirelik gibi bölümler açılmış, bu okulların tamamı hastane bünyesinde faaliyetine devam etmiştir. 1936 da öğretmen ihtiyacını karşılamak için kurulan Köy Enstitülerine küçük sıhhat memurluğu için öğrenci alımları olmuştur. Şimdiki ismiyle sağlık memurluğu... Bu okular 1946 yılında Sağlık Koleji olarak öğrenim süresi 3 yıl olmak üzere 1958 yılına kadar devam etmiştir. 1958 yılından itibaren 4 yıla çıkarılarak 1980'e kadar Sağlık Kolejleri olarak devam etmiştir.1980 yılında kapatılarak Sağlık Meslek Lisesi ismi verilerek sayıları 50 ve yalnızca ebe, hemşire, sağlık memuru, laboratuar, röntgen teknisyeni ve çevre sağlığı teknisyeni yetiştiren okullardı. Ayrıca bu okulların tamamı yatılı olarak hizmet vermekte, gündüzlü öğrenciler alınmamaktaydı. Okula alınan öğrenciler kurumlar sınavıyla alınıp ortaokul diploma not ortalaması 7 ve üzeri öğrenciler müracaat edebiliyorlardı. İlk kez 1990 yılında gündüzlü eğitime başlandı. Gündüzlülerle beraber ülkenin yardımcı sağlık personeli ihtiyacını karşılamak amacıyla 1989 yılında başlanarak 18 ay süreyle hızlandırılmış bir eğitim ile binlerce insan ebe, laborant, hemşire, sağlık memuru, röntgen teknisyeni, çevre sağlığı teknisyeni yapıldı. Daha sonra Tıbbi Sekreter, Acil Tıp Teknisyeni, Anestezi, Diş Protez, Ortopedi gibi bölümler de açıldı. Devlet 1994 yılına kadar SML mezunlarının tamamına iş veriyordu. Hiçbir istihdam sorunu yoktu. Devlet parasız yatılı okullardan mezun sağlık meslek lisesi öğrencilerini atadı ancak gündüzlü okuyan öğrenciler yıllarca atama bekledi. Çünkü 90'lı yıllarda ülke ihtiyacının çok çok üzerinde okul açılmıştı. Bir yere Sağlık Meslek Lisesi açılabilmesi için mevzuata göre belli bir yatak sayısının üzerinde hastane olma koşulu olmasına rağmen maalesef dikkate alınmamış teşekküllü bir sağlık ocağının olmadığı yerlere bile açılmıştır.

Bugün Kamu Personeli Seçme Sınavı olarak bildiğimiz 2001 yılında hayata geçirilen Devlet Memurluğu Sınavından sonra az da olsa atamalar yapılmıştır. Ancak uzun yıllar binlerce mezun atanamamış hatta çoğu ümidini kesmiş ve farklı alanlara yönelmiştir. 2006 yılından itibaren özel hastane ve özel sağlık kurumlarının hızla artması ile beraber iş bulma imkânına kavuşmuş oldular. Aynı yıl Milli Eğitim Bakanlığına devredildiler.

1998 yılında yapılan bir yasal değişiklik ile üniversiteye giriş sınavlarında bütün meslek liselerine uygulanan kat sayının kaldırılması, özel hastanelerin artması, devlet hastanelerin kapasite büyütmesi gibi etkenler neticesinde sağlık meslek liseleri tekrar tercih edilebilir hale geldi.

Bugün ülkemizde devlete bağlı 350 sağlık meslek lisesi bulunuyor ve bu okullarda 81 bin öğrenci öğrenim görüyor. 2010 yılından itibaren Özel Anadolu Sağlık Meslek Liseleri de açılmaya başlanmış ve sayıları 200'e yakın olduğu, 50 binden fazla öğrenci mevcudu olduğu belirtilmektedir.

Türkiye'nin eğitim konusunda hedef büyütmesine bağlı olarak, zorunlu eğitimin 12 yıla çıkarılması fiziki mekân konusunda geçici bazı sıkıntılar doğurmuştur. Bunların aşılmasına katkı olacağı da dikkate alınarak özel okullaşma teşvik edilmiş, özellikle mesleki teknik eğitim alanında ara eleman ihtiyacını gidermeye yönelik hizmet veren bu alandaki özel okulları seçen öğrenciler için, bazı koşullara bağlı olarak devlet desteği de sağlanmıştır. Sağlık meslek liselerinin sürecini genel bir çerçevede ortaya koyduktan sonra; süreçte oluşan tehlikelere dikkat çekmekte fayda vardır. Sağlık meslek lisesi sayısı bugün oldukça artmış, özellikle hemşirelik alanında kontenjan sayısı gereksiz yere artırılmıştır. Bu fazla kontenjanlarla birlikte sınıf mevcutlarının artırılması bu alandaki eğitimin gerçeğinden koparılmıştır. Sağlık alanı hızla değişen bilim ve teknolojik yenilikleri öncelikle karşılayan bir alan olmasının yanında; doğrudan insan öğesiyle çalışılan bir alan olduğu için azami özen gösterilerek hareket edilmek zorunluluğu vardır. Alana son gelişen bilimsel bilgileri taşımakla birlikte; son teknoloji ve tıp alanındaki yeni uygulamaları da geçirmek gerekmektedir. Bu da eğitimin teorik boyutunun yanı sıra uygulamalı kısmının titizlikle, birebir ve bu işi iyi bilen kişilerce sağlamak zorunluluğunu ortaya çıkarmaktadır. İnsan sağlığının korunması, iyileştirmelerin sağlanması, sakatlıklara, acılara ve ölümlere kapının kapatılmasının yolu budur.

Sağlık meslek liselerinde teorik eğitim, alandan gelen öğretmenlerce verilmektedir. Ancak, eğitim yine bu öğretmenlerin gözetiminde hastane stajlarıyla pekiştirilmektedir. Öğrenci ile öğretmenin, teori ile pratiğin ayrı olgular olarak değerlendirilmesi birçok probleme kapı aralayacaktır.

Yeni yönetmelikle (Ortaöğretim Kurumlar Yönetmeliği) öğretmen yalnızca teorik eğitimle sınırlandırılmıştır. Uygulamalı eğitim; işletmelerde gerçekte olmayan hayali eğitim birimlerine terk edilmiş, stajyer öğrenci sayısı çok arttığı ve daha da artacağı için gerçek bir uygulamanın yapılabilmesi imkânından uzaklaşmışlardır.

Bu çerçevede acilen sağlık meslek lisesi sayısı ve kontenjanları ve özel sağlık meslek liseleri gözden geçirilmelidir. Hastane sayısı ve kapasiteleri göz önünde bulundurularak okul ve kontenjan sayıları yeniden belirlenmelidir. Sağlık eğitimcilerine hak ettikleri değer verilmelidir.

Sağlık alanında yaşanan personel eksikliğini gidermek için son yıllarda sayıları giderek artan sağlık meslek liseleri kontrolden çıkmıştır. Devlet okulları hastanesi olmayan ya da kapasitesi çok düşük olan yerlerde de açılmıştır. İstihdam imkânları, talebi çoğaltmış ve eğitim misyonu göz ardı edilerek bu talep karşılanmaya çalışılmıştır. Bunun sonucunda bakanlığımız izah edilen durumları acilen gözden geçirmeli aksi takdirde son dönemde konuşulan sağlık meslek lisesi mezunlarına yardımcı ünvan verilerek geçiştirilemeyeceği, ileride atanamayan yardımcı sağlık personeli platformunun kurulacağı her zaman göz önünde bulundurulmalıdır. Devamında binlerce mezunun yığın olarak kalacağı akılda tutulmalıdır. Sözü Padişahımızın ünlü sözüyle bitirelim.

Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda, bir nefes sıhhat gibi.

Kanuni S. SÜLEYMAN

Nurettin ALAN
Meslek Dersleri Öğretmeni / Hemşirelik Alan Şefi

Taşova Süleyman Bursalı Anadolu Sağlık Meslek Lisesi
"Cehaletin Canına Okuyor"

İlçemiz Kaymakamı Sayın Engin UYSAL önderliğinde yürütülen "Cehaletin Canına Okuyoruz" projesi kapsamında okulumuz yöneticileri, öğretmenleri ve öğrencileri kitap okuma faaliyetlerine, öğretim yılı başında yapılan plan çerçevesinde veli ev ziyaretleriyle birlikte devam etmektedirler..

Okulumuz Müdür başyardımcısı Remzi Eryurt, Tarih Öğretmenimiz Sıddıka Özekici, Meslek Dersleri Öğretmenlerimiz Fazilet Kartal ve Esra Ersen, Aralık Ay'ı gezi planında yer alan öğrencilerimiz Tolga Yılmaz, Gülcan Kanbolat ve Gökhan Güngör'ün evlerini ziyaret ettiler.

Proje hedefinin öğrencileri, velileri ve toplumun tüm kesimindeki bireyleri kitap okumanın yararları ve kazanımları hakkında bilgilendirmek, konuyla ilgili farkındalık sağlamak olduğunu belirterek velilerimize "Cehaletin Canına Okuyoruz" projesini tanıttılar, hep birlikte 20 dakika kitap okudular.

Bu ziyaretlerin verimli geçtiğini, öğrencilerimize ve toplumumuza yararlı olduğunu belirten Kitap Okuma Kulübü danışman öğretmeni ve aynı zamanda proje Koordinatör Öğretmeni Fazilet Kartal ev ziyaretlerinin Mart ayı sonuna kadar devam edeceğini belirtti.

Fazilet Kartal ayrıca, «okulumuz yönetimiyle yaptığımız istişare sonucunda proje ile ilgili ciddî çalışmalar üzerinde karara varıldı. Bazılarını sıralamak gerekirse;

-öğrencilerimiz okudukları kitapların özetlerini elektronik ortamda kulübümüz sorumlularına teslim edeceklerdir. Öğretim yılı sonunda bütün kitap özetleri bir kitapçık haline getirilip çoğaltılacak ve öğrencilerimizle buluşturulacaktır. Bu vesileyle çok sayıda kitabın tanıtımı yapılmış olacaktır.

-Yine dönem sonlarında en çok kitap okuyan ilk 3 öğrenci ile en çok kitap okuyan sınıf geziye veya pikniğe götürülecektir.

-Yine, yıl içinde okumayı ön plânda ve gündemde tutmak, devamlılık kazandırmak amacıyla zaman zaman aynî veya nakdî ödüllerle teşvikler sağlanacaktır.»dedi.

OKUMA MEVSİMİ

Eylül... Güzün hüzün çiçeği... Sürurdan çok sükûta meyyal gönüller için sararan yaprakların anlattığı öykü; zamanın hazla geçişi, insanın hızla tükenişi.

Eylül... Okurun seçkisi, sanatçının bestesi, şairin sevgilisi...

Zamana turuncu bir renk ve nazlı bir ahenkle gülümseyen bu güzide ay, nedense her terennüm edilişinde titretmeye muktedir bir gönlü... Belki de canlı tabiatının bedensel ve ruhsal seyrini, hâl lisanıyla izah ettiğinden... Gözbebeklerinde ateşten rakkaselerin izlendiği gencin ve gençliğin mutlak akıbetini gösterdiğinden...

Şu sıralar okuduğum her yazı ve şiirde en çok onun ismi; öze döktüğü yaprakların izi var. Sanki özlenen ve gelmesi beklenen fakat gülüşüyle bile acı veren bir yâre ruh giydirmiş de insanlar, bu aya öyle sesleniyorlar.

Herkes için gizli bir mânâ ihtiva ettiği hâlde kendisine en çok "hüzün" yakıştırılan Eylül kimilerine göre güzün, kimilerine göre közün, benim içinse sözün başlangıcı.

Şimdi, şu dem; Adapazarı'nda, daha evvel kaç kişinin konakladığını bilmediğim bir evde hiç yazmamışım gibi yağmuru izlerken ve ıslanma hasretine rağmen yazma iştiyakıyla dolarken ıslak ağaçların, üşüyen kuşların, koşuşan insanların beni hep okumaya davet ettiklerini duyuyorum. Yağmurun gelişine, güzün gülüşüne bakmak ve mevsimin kışa göç etmek için hazırlandığını bilerek insan tabiatını okumak... Kâinatı okumak. Kütüphanenin bir rafında mahzun bekleyen, ellerden ve gözlerden ziyade kalbin kendisine dokunmasını isteyen kitabı hatırlamak... Okumak, mütemadiyen... Baharın heyecan yükleyen, yazınsa kalabalık bir yalnızlık getiren ruhsuz coşkusuna inat, sıcak bir kahvenin ezgisi eşliğinde, kadim bir dostu kucaklar gibi kitaplara sarılmak... Teni yakıp kavurmasına rağmen güneşe darılmadan bedenimizi açık mavinin cazibesine sürükledikten sonra serin bir iklimin kucağında sıcak düşlere dalmak ve okumak... Kısalan günlerin berekețle artışına tanıklık ederek, sevinerek, seçerek, öğrendikçe öğreterek, öğrettikçe öğrenerek...

Farklı bir bakış açısı kimilerine göre; yaprakları dökülen ağaçlarla kitaplar arasında gizli bir çekim yasası olduğuna inanırım. Hammaddesinin süslerinden arındığını, yalnızlaştığını görünce coşar kalem. Göğün toprakla izdivacıdır yağmur; yüreğinde biriken yağmuru akıtmak için bir yâri arar gibi arar kağıtları insan. Okul masasının, sandalyesinin, tahtasının baharıdır güz, hep aynı özlemi dile getirir bu mevsim. Yağmura, rüzgâra, çamura rağmen; Eylül'ü okumanın besmelesi olarak yorumlayan bu anlayış, okumaya hasret dönemler yaşamış insanlarda tezahür eder ancak. Yaşamın dişlileri arasında öğütülürken birkaç kelimenin peşinden koşan, imkânsız olduğu düşünülen zamanlarda bile bir parça imkân yaratmak için Yaratanın lütfuna sığınan...

Kendini okuması insanın, Rabbin bağışladıklarını okumaya başlamasıyla başlar. Ardından ince bir nazarla d/okur kâinatı... Ne çok okunmak isteyen, ne çok okunmayı bekleyen vardır, Eylül'ün getirdiğiyle anlaşılır.

Nuray Alper - Şair / Yazar

Tavsiye Edilen Kitaplar

Aşkın Gözyaşları (Sinan YAĞMUR)

Mevlana ile şems arasındaki bağı anlatan Aşkın Gözyaşları-Tebrizli Şems son zamanlarda okuyabileceğiniz en güzel Mevlana kitaplarından biri diyebilirim.

Gerek şems hakkında gerekse Mevlana hakkında çok güzel bilgiler sunan ve Allah sevgisine ve aşka farklı bir göz ile bakmanızı sağlayan bu kitabı okuduktan sonra gözyaşlarınızı tutmanız da oldukça zorlaşıyor. Sinan Yağmur tarafından kaleme alınan "Aşkın Gözyaşları Tebrizli Şems"kitabı; Şems'in Tebriz'de doğup uzun süre Hz. Mevlana'yı aramasından ölümüne kadar geçen süreyi anlatıyor. Şems küçük yaşlarda kendisinde farklı bir durum olduğunu fark eder. Daha sonrasında ilim almak için yola koyulur, Lakin vardığı yerlerdeki hocaların ilimden ziyade başka şeylere önem verdiklerini görür ve hiçbirinin mürşidi olmaz. Allah'tan kendisi için bir mürşit isteyen Şems bunun karşılığında başını bile feda edebileceğini söyler.

Şems ismi; Kuran-ı Kerim okurken uykuya daldığında okuduğu surenin adından gelmektedir. Konya'da Mevlana hazretleri ile buluşan Şems artık aradığı aşkı bulmuştur. Lakin bu aşk öyle kul aşkından ziyade başka bir aşktır.

Hatta kitapta tensel bir dokunuş olarak sadece birbirlerinin elini öptüğünden bahseder. Bu kitabı okuyan okurlardan biri olarak birkaç şey söylemek istiyorum. Herhangi bir roman okumaya başlayacağım zaman mutlaka kalemim yoldaşım olur benim. Kendimce ben gördüğüm, bende olmasını istediğim şeylerin altını çizerim hep. Kitabı okurken öyle koşmuşum ki satırların ardından kendimi kaybetmişim. Kitabı bitirdiğimde anladım kitabın adının neden aşkın gözyaşları olduğunu... Aşkı bulurda insan ağlamaz mı hiç?

Yani demek istediğim bu eser beşeri aşk dışında ilahi aşkı bulducu bir roman. Roman o kadar sürükleyici ki hemen bitirme isteği uyandırıyor insanda. Meraklandırıyor, heyecanlandırıyor. Korkmadan şunu söyleyebilirim: Eğer bu kitabı okumadıysanız bir yanınız eksik demektir. Yazarın kendine özgü anlatımı romanı o kadar sade ve çekici kılmış ki, bir kez okuduğunuzda tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz.

Mutlaka okumanızı tavsiye ediyorum...

OD- İSKENDER PALA

İskender pala, OD' da Yunus Emre'yi konu ediniyor. 13. yy. Anadolu'sunda insanlık dersi veren Yunus Emre'nin yanında, Mevlana'dan Barak Baba'ya, Hacı Bektaş'tan Turakçın Baba'ya, Temür Alp Ata'dan Tapduk Emre'ye Anadolu'yu sabır, aşk ve inanç mayasıyla kuranların hikâyesi dile geliyor.

Roman Yunus Emre'nin şiirlerinde de geçen Molla Kasım ile birlikte başlıyor. Romanda Molla Kasım Yunus'un hayatını kaleme alıyor. Yunus Emre'nin Sitare, diğer ismiyle Elif'e duyduğu aşk da önemli bir yer tutuyor romanda. Yunus, Sitare'sini erken yaşta yitirir. Ebedi aşk, ilahi aşkın eşiği Sitare'nin gözleri, elleri ve sesindedir. Oradan şiire gidecektir Yunus Emre. Dağlar ile taşlar ile çağırmanın sırrına erecektir. Yunus, romanda çok sevdiği oğlunu da kaybeder. Yunus bu zorluklarla boğuşurken bir yandan da Anadolu Haçlı istilacıları, Moğol askerleri, hırsızlar, uğursuzlar, Alamut fedaileri tarafından deşilmektedir. Zulüm ve acının kol gezdiği bu topraklarda Yunus aşka giden yolun şiirlerden geçtiğini anlamış ve bu yolda ilerlemiştir. Bir süre sonra o da tıpkı dedesi gibi Anadolu'nun örnek aldığı insanlar arasına girmiştir.

Kitabın bu tarafını okuduğumuzda belki sıkıcı gelebilir ama inanın okumaya değer bir eser. Bir kere edebiyatımızın gözdesi olan şiirin önemine de değinilmiş.

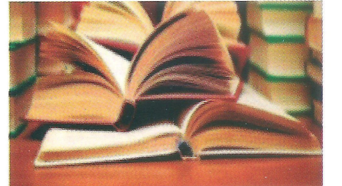
Yunus Emre birçok zorluklarla karşılaşmış, bazen bitkin duruma gelmiş bazen de yaşama isteğini yitirmiş ama en sonunda aşka giden yolun şiirden geçtiğini anlamış ve o yolun yolcusu olmuş. Bununla beraber tanınan bir kişilik haline gelmiş. Bence mutlaka okuyun çünkü hem edebiyatımızda önemli bir yere sahip, kayda değer bir eser hem de okurken insanı heyecanlandıran, kimi zaman üzen ama en sonunda mutluluğa ve refaha kavuşturan bir roman. Yunus ile birlikte sadece şiir büyük bir hümanizm fikri geldiğini mükemmel bir şekilde işleyen İskender PALA' ya teşekkürler.

Biliyorum, "Biz bu ilden gider olduk. Kalanlara selam olsun" demişti. Yine biliyorum: "Bizim için hayır dua, kılanlara Selam olsun" da demişti.

Ve sevgiliye gittiği o geceden sonra adının dilden dile, aşkının gönülden gönüle dolaştığını da biliyorum.

Şimdilerde ona kimisi Aşık Yunus, Miskin Yunus, Derviş Yunus der. Varsın desinler. Ve Türk yurtlarında onu en çok BİZİM YUNUS diye çağırırlar. Biliyorum.

Ten fanidir, can ölmez.
Çün, gitti geri gelmez.
Ölür ise ten ölür.
Canlar ölesi değil.

Nurgül SOYMAZ (11/A)

Mesnevi'den Bir Hikâye

GÖKLER YERLER VE İKİSİ ARASINDAKİLER

Hiçbir ressam var mıdır ki yaptığı resmi, hiçbir menfaat ümidi gözetmeden yalnız resim yapmak için yapsın. Hem resim yapmak için yapar hem de uluların büyüklerin bir vesile ile kederlerinden kurtulmalarını ister. Çocukların neşelenmesini, bu resimle ölüp gitmiş dostların, dostlar tarafından hatırlanmasını diler.

Hiçbir testici yoktur ki içine su konmasını düşünmeden testisini, sırf testi yapmak için yapsın! Hiçbir kâseci yoktur ki kâseyi ancak kase olmak için yapsın da içine yemek konmak için yapmasın!

Hiçbir hattat yoktur ki özene bezene yazdığı yazıyı yalnız yazısını, yazısının güzelliğini göstermek için yazsın da okumak için yazmasın. Görünen suret gayp âlemiandeki surete delalet eder, o da başka bir gayp suretinden vücut bulmuştur. Böylece bunları, görüşünün miktarınca ta üçüncü dördüncü, onuncu surete kadar say dur.

Oğul bunlar, satrançtaki oyunlara benzer. Her oyunun faydasını ondan sonrakinde gör. Bu oyunu, o gizli oyunu oynamak için, onu da diğer bir oyun için... Nihayet o oyunu da bir başka oyun için oynarlar.

Gözünü böylece etraftan ileriye çevir de ta karşındakini mat edip oyunu kazanıncaya dek ne oyunlar oynayacaksan hepsini gör. Merdiven basamaklarına çıkmak için önce birincisine, sonra ikincisine basmak lazım. İkincisi de bil ki üçüncüsüne çıkmak için kurulmuştur. Böyle böyle merdivenin son basamağına çıkar dama varırsın.

Yemek meni içindir. Meni de soy sop üretmek, gönlü gözü aydınlatmak içindir. Fakat kısa görüşlü adam, ilk işten başka bir şey görmez. Aklı yerde yetişen otlara benzer, yere mahkûmdur, gezmez dolaşamaz. Otu, ha çağırmışsın ha çağırmamışsın, ayağı toprağa kakılmış kalmıştır. Rüzgârın tesiri ile başını sallasa da baş sallanmasına aldanma.

Başı, ey seher yeli duyduk, peki der ama ayağı isyan ediyoruz bırak bizi der. Kısa görüşlü de gezip dolaşmayı bilmediğinden aşağılık kişiler gibi sürünüp gider; körler gibi Allah'a dayanıp adım atar. Savaşta Allah'a dayanmaktan ne fayda çıkar ki? Bu tavla oynayan acemilerin Allah'a dayanmasına benzer. Donup kalmamış olan keskin bakışlarsa, ileriyi delip gider, perdeleri yırtıp görür. Bu bakışa sahip olanlar, on yıl sonra olacak şeyi şimdilik, hem de gözleri ile görürler.

Böylece herkes bakışı ve görüşü miktarınca gaybı da görür, geleceği de... Hayrı da görür şerri de. Gözün önünde ardında bir hail kalmadı mı bütün dünya dümdüz olur, göz, gayp levhini bile okur. Gözünü ardına çevirdi mi varlığın başladığı zamandan itibaren büsbütün macera ve âlemin yaradılışı gözüne görünür! Yer meleklerinin ululuk ıssı Tanrı ile babamızın halife olması hususunda bahse giriştiklerini duyar görür. Ön tarafa baktı mı mahşere kadar ne olacaksa onların da hepsi gözünün önünde canlanır. Şu halde arkaya bakınca aslın aslına kadar önüne bakınca kıyamete kadar her şey gözüne apaçık görünür. Herkes gönlünün aydınlığı ve cilası nispetinde gaybı görür. Kim gönlünü daha fazla cilaladı ise daha ziyade görür. Ona daha fazla

suretler görünür.

Sen eğer bu arılık Allah lütfü dersen gönlünü arıtmaya muvaffak oluş da onun vergisidir, onun lütfündendir. O çalışma da o dua da himmet miktarıncadır. "İnsan, ancak çalıştığını elde eder!" himmeti veren ancak Allah'tır. Hiçbir saman çöpü, padişahın himmetine sahip değildir.

Allah'ın bir adamı bir işe ayırması, bir işe koşması, dileği, isteği, ihtiyar ve iradeyi men etmek değildir ki! Fakat talihsize bir zahmet erdi mi o pılısını pırtısını toplar, küfür ve isyan semtine çeker. Talihli birisine bir zahmet verdi mi o pılısını pırtısını daha yakına çeker getirir. Kötü yürekliler, korkularından savaşta kaçma sebeplerini ele alırlar, onlara yapışırlar. Cesur erlerse yine can korkusundan düşman saflarına hücum ederler.

Korku ve tasa Rüstemleri ileri götürür. O kötü yürekli korkaksa korkusundan olduğu yerde ölür gider. Bela ve can korkusu mihenktir. Onun içindir yiğitler, tehlike anında korkaklardan ayırt edilirler.
Allah Musa'nın gönlüne vahyetti: "Ey seçilmiş kişi ben seni seviyorum." Musa ey kerem sahibi dedi: Sebebini söyle de neyse onu arttırayım.

Allah dedi ki: Çocuk, anası kendisine kızsa bile yine anasına sarılır! Ondan başka birisinin varlığını bile bilmez. Ondan mahmurdur, ondan sarhoş. Anası ona bir sille indirse yine anasına gelir, ona sokulur. Ondan başka kimseden yardım istemez. Bütün şerri de odur, bütün hayrı da o. Senin hatırında da hayırdan, şerden bizden başka kimse yok, başka yerlere dönüp bakmıyorsun bile! Benden başka ne varsa sence taştan, kerpiçten ibaret. İster çocuk olsun, ister genç, ister ihtiyar, hiç kimseye aldırış ettiğin yok.

Namazda "İyyake nabüdü- yalnız sana taparız" ve bela vakitlerinde "Sensen başkasından yardım istemeyiz" demek de buna benzer. Bu "İyyake nabüdü" sözlükte hasrdır ve ancak ziyanı gidermeye münhasırdır."İyyake nestain" de hasr içindir ve yardım istemeyi

Türkülerimizden Bir Yaprak

«Şairim,
Zifiri karanlıkta gelse şiirin hası
Ayak seslerinden tanırım
Ne zaman bir köy türküsü duysam
Şairliğimden utanırım
Şairim,
Şiirin gerçeğini köy türkülerimizde bulmuşum
Türkülerle yunmuş yıkanmış dilim
Onlarla ağlamış, onlarla gülmüşüm.»
demiş şair Bedri Rahmi EYÜPOĞLU...
Biraz da duygu seline boğulalım, ne dersiniz ?

Hey Onbeşli Onbeşli

Taş döşeli dar yollardan şakırtılı at arabalarının gelip geçtiği demlerde,
«Tokat bir dağ içindeyken, gülü bardağ içindeyken» yüzü kaleye bakan ahşap evlerden birinin şenliğiydi Hediye.

Adı gibi Haktan Hediye, üç eteği sırma işleme, başı Tokat işi yazmalı, yazmasının ucu pembe oyalı. Endamı fidandan narince, boyu gül ağacı misali küçücek, alımlı, edalı bir kızcağız. Tokat eşrafından kendi halinde bir ailenin evdeki tek çocuğu.
Kınalı Kazova üzümlerinin toplanıp pekmez yapıldığı, içi sırlı küplere asma yaprağı basıldığı aylarda Tahtoba köyünün saygın ailelerinden birinin oğlu Hüseyin görüverdi onu. Tenhada buluştular, iki gencin yüreciği birbirine ısındı. Çok geçmedi aradan, Tahtoba'dan dünürcüler geldi Hediye kızın evine. Köy ağası babanın biricik oğlu Hüseyin'e istediler onu. "Yaşı küçücek," dedi anası. "Baba ekmeği yemedi doyuncaya dek." Bekleyeceklerini söyledi oğlan tarafı. "Bizim oğlumuz da yeni yetme... Söz edelim, aht verelim, bekleyelim. Gül yanaklı Hediye bu yaz gelinimiz olur."
Tez büyür kuzu misali kız kısmı da, yuvadan kuş misali kanatlanıp tez uçanı makbuldür. Hele talibi Tahtoba'nın efendilerindense, bol haneye gelin gidecekse, anasının babasının adını saydıracaksa fırsat kaçırılmaz. "Oldu," dedi büyükleri. Hediye'nin ak ellerini bu bahar kınalayacaklardı. Madem insan evladıydı isteyen, hayır işte acele etmek en güzeliydi. Verdiler Hediye'yi bıyıkları yeni terlemiş Hüseyin'e. Şerbetini içtiler, sözünü kestiler. Tahtoba'nın ağası koçlar kurban etti, Hüseyin, endazesi on yedi kuruşa mor kadifeden fistanlık kumaş aldı Hediye'ye. İpek bürüğe bürüdüler genç kızı. Boynuna gümüş hamaylılar, alnına Hamidiye paralar taktılar. Nişan gecesi Tokat'ın kadınları toplandı kız evinde, bakır tepsilerin arkasını tıkırdatarak oynadılar.
Kiraz ağaçları tomurcuğa dururken ürkütücü, korkutucu bir haber yayıldı ortalığa. Ateş düşmedik ocak bırakmayan seferberlik, memleketin her köşesinden yine delikanlıları istiyordu. Bu kez sıra yaşı on sekize yeni basmış delikanlılarda... Şehirden şehire, köyden köye haber uçuruldu. Sırtını kayalara dayamış Tokat da titredi bu havadisle. 1315 doğumlular kışlada toplanacaklar. Karayağız Türkmen delikanlıları kalktı geldi, kara zıpkalı Karadeniz uşakları, ince yapılı dil bilmez Çerkes gençleri beşer onar gruplar halinde akın etti çevre köylerden. Kimini Çanakkale'ye yazdılar, kimini Filistin'e, Yemen'e. İllerini, köylerini bırakıp bilinmedik diyarlara doğru sürdüler atlarını. Kara tren vagonlarına doluştular. Gözü yaşlı duacı analarla sabırlı yavuklular kaldı geride. Ardından bir maşrapa su döktükleri delikanlıları için yanaklarından süzülen gözyaşlarını yazmalarının ucundaki gül oyalarına sildiler. Geride kalan kalbi kırık yavuklular içlerindeki yangını türkü yaptı, on sekizlik yiğitlerin ardından ağlayarak söylediler.

Hey on beşli, on beşli
Tokat yolları taşlı
On beşliler gidiyor
Kızların gözü yaşlı

Tahtoba köyünden bölüğe çağrılan gençlerin arasında Bey oğlu Hüseyin de vardı. Al atını topuklayıp ayrıldı köyünden yaşıtlarıyla birlikte. Tokat'ta, Örtmeliönü'ndeki kararmış tahtalarla kaplı evciğin kapısını çaldı önce. Sözlüsünün ana babasının elini öptü. Göz ucuyla baktı utançtan yüzü kızaran Hediye'ye "Vatan borcunu ödeme zamanı, sağlıcakla kalın. Dua edin çocuklarınız için. Döner gelirsem, ahdimdeyim, çift davullar çaldırıp toy yaparım" dedi onlara. Sonra helallik dileyip ayrıldı Hediye'nin evinden. Başını çevirip tekrar tekrar ardına bakarak sürdü atını.

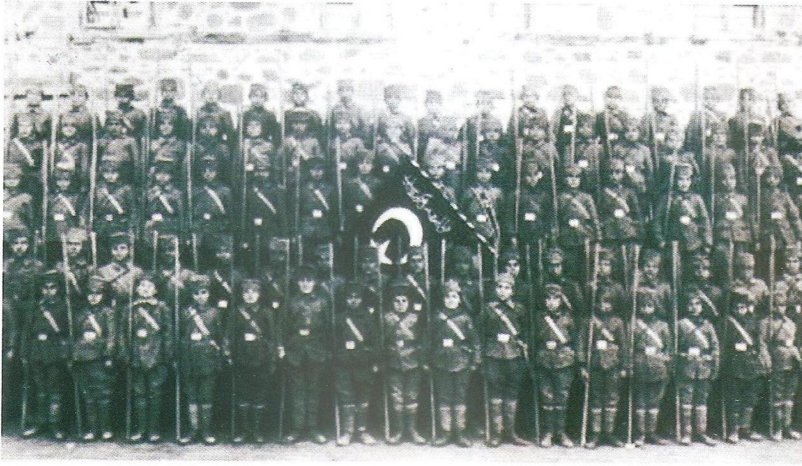
Gidiyom gidemiyom
Seni terk edemiyom
Sevdiğim pek küçücek

Koyup da gidemiyom

Boynunu büküp asker yolu bekleyen bir sürü genç kızdan biriydi artık Hediye. Memlekette yangın düşmedik ocak kalmadı. Seneler geçiverdi yüzlerde çizgi bırakarak. Yiğitsiz kalmış evleri bekleyen köpekler yabancıya ürümez olmuştu artık. Dağlarda eşkıyalar peydahlandı. Asker kaçakları, arsızlar, hırsızlar kol gezmeye başladı ortalıkta. Bir gün falanca köyden baskın haberi geldi, bir gün filanca köyden. Ansızın uğratmışlar evleri. Para eder her şeyi toplamışlar, cepheye gitmiş yiğidinin yasını tutan taze gelinleri dağa kaldırmışlar, ıssıza çökertmişler. Hükümet baş edemiyormuş artık onlarla. Şehirlerde kasabalarda kimse

kimsenin selamını almaz olmuş. Güven diye bir şey kalmamış.

Hediye'nin anasıyla babası yanlarına çağırdı kızlarını. Utana sıkıla açtılar endişelerini ona.
"-Kara yazgılı kızım, bilirim beklediğin var ama işte seneler geçti. Dört kış, dört yaz bitti bir haber yok. Tahtobalı Hüseyin'den. Böyle susup beklemekle olmaz. Haberini alıyoruz, nice yiğitler de şehit oldukları halde evlerine haber uçurulmazmış. Kim gitti de geri geldi ki bu Yemen denilen ilden? Devletimiz her gün il il geri çekilirmiş. Askerden hayır haber beklemenin manası yok. Biz artık kocadık, sana sahip çıkamayız, namusundan endişeliyiz. Yazma ustası Emin Efendi sana talip oluyor. Erkeğin yaşlısı olmaz. Emin Efendi zengin bir tüccardır. Oğlu uşağı yok, koca evde bir fidai başın olacak. Biz gitmenden yanayız. Git evini ocağını kur. Yuvanı bil sen de. Dönüp dönmeyeceği bilinmeyen bir yavukluyu beklemekle olmaz."
Bahtsız Hediye yaşın yaşın ağlayarak çıkardı parmağındaki söz yüzüğünü. Ana babasının isteğine olmaz diyecek kız yoktu ya o zamanlar, kötü yazgısını kabullenip oturdu Hediye. Birkaç hafta sonra sessiz bir törenle Dimorta Hanı'nda yazmacılık yapan altmışına gelmiş Emin Efendiyle nikâhladılar onu. Son güne kadar Hüseyin'in döndü haberini alma ümidiyle bekledi kızcağız. Türküler mırıldanıp pencere kafeslerinin önünde ağladı, ağladı.

Gidiyom işte ben de
Bir arzum kaldı sende
Ayva oldum sarardım
Din iman yok mu sende

Çifte davullu toy hayallerine yandı Hediye. Gelin kınası görmemiş küçücük elleriyle sildi gözyaşlarını. Yüzünü birkaç kez görüp yüreğine nakşettiği Hüseyin'in yasını tutmasına fırsat olmadan, sırma işlemeli al bindallı giymeden gelin olup Emin Efendi'nin evine girdi.
Rengârenk Tokat bezlerine tahta kalıplarla desen vuran yazma ustalarındandı Emin Efendi. Uzun beyaz sakallı, yün papaklı, vaktinden önce çökmüş bir koca esnaftı. Yamrı yumru elleriyle yazmaları desenledikten sonra Meydan Camisinde namazını eda etmeden evine gelmeyen bir yalnız adam... Önceki evliliğinden olan çocuklarının her birinin şehitlik haberi gelmişti çeşitli cephelerden. Değil Hediye kızın tazeliğini, dünyayı armağan etseler içinde ölen yaşama sevinci dirilesi değildi. Hediye kız bu kocamış erin evinde vakitsiz ayazlarla çiçekleri dökülmüş bir kiraz ağacı gibi mahzun ve kederli Hediye kadın olup çıkıverdi.
"Hayalde gör, düşte gör hele bir de düş de gör" demiş ya eskiler. İnsanın işi bir kez ters gitmeye görsün, nasıl da yağar başına belalar yağmur misali. Yüzünü güzel yaratmıştı Mevla ama talihi kötüydü Hediye kızın. Yaşlı da olsa kadrini kıymetini bilen, başına kapak olan, namusuna sahip çıkan erini Azrail alıp götürdü çok geçmeden. Daha evleneli bir yıl olmadan dul kaldı Hediyecik. Aniden uçuverdi Emin Efendi.Ölüm acısı geçip yasını unutmadan yalnızlıkla baş başa kaldı bahtsız kız. Emin Efendi'nin malının mülkünün idare edilmesi gerekliydi. Yaşlı adamın bıraktığı çarkı tek başına çevirmeliydi. Yuvasını bırakıp baba evine dönse evini ocağını ne yapacak? İyi kötü benimsemişti yeni hayatını. Hem baba evine sığmadığı için evlendirmemişler miydi onu. Kocasından kalan malın mülkün icarıyla geçinip giderdi. İbadet edip ölümü beklemekti bundan sonra ona düşen.
Ne Haktan, ne hükümetten korkusu kalmamış azgın çeteler koymadı Hediye'yi yasıyla baş başa. Şehrin kıyısında kocaman bir konakta tek başına yaşayan bu taze dulda çokça para olmalıydı. Hem kimi kimsesi yok. Koruyanı, sahip çıkanı bulunmayan bu kadıncağızın malına mülküne el koymak kolaydı.
Ay karanlık bir gecede koca evin çift kanatlı kapısının önüne vardılar. Bakır kapı tokmağını tıklattılar yavaşça. Masum kadın kapıyı açmaya korkunca omuzladılar hep beraber. İçeri daldılar azgın kurt misali. Sepet sandık dağıttılar, feryadına kulak vermeyip sırtladılar Hediye'yi. Hoyrat eller dağdan dağa dolaştırdı onu. Zorla sahip oldular, kirli elleriyle birbirlerine sundular, kalaylı siniler üzerine çıkartıp el çırparak oynattılar.

Nice zaman sonra gönülleri geçti kızdan. Bastıkları başka köylerden başka talihsiz tazeleri görünce bir sabah atın arkasına atıp Tokat'a getirdiler onu. Tan yeri kırmızı bir utanç içindeyken Takyeciler Camii'nde sabah namazından çıkan yaşlılar kaldırıma düşmüş bir kız buldular. Üstü başı yırtılmış ağlayan biçarenin başına toplanıp konuştular da biri el uzatıp "kalk" demedi.

Tokat yolu kaldırım
Düştüm beni kaldırın
Sevdiğimin uğruna
Vurun beni öldürün

Yazmacı Emin Efendi'nin hanımı Hediye'nin adı kötü kadına çıktı gayri. Yemen'den Çanakkale'ye nice kez ciğer delici kurşunlara uğrayıp ihaneti, zulmeti, açlığı, hastalığı yaşayıp da geri dönen olur mu? Hak Teâlâ kulun alnına ölümü yazmayınca olur işte.
Gözü yaşlı Anadolu'nun "Giden gelmiyor" diye türküler yaktığı cephelerde kâh vuruşarak, kâh esir düşerek seneler geçiren Hüseyin dağın taşın çiçeğe büründüğü bir bahar başında çıkıp geliverdi memleketine.
Seferberliğe giden de geri gelirmiş demek.
Bekledi Hüseyin. Susup bekledi birilerinin Hediye'den bahsetmesini. Ne anası, ne bacısı adını anmadı gelinlerinin. "Yoksa ahdini bozup kocaya mı verdiler sözlümü?" diye bir

kuruntu zihnini yakıp geçti. Olamazdı ama söz vardı ortada. Hem ailesi verecek olsa da yavuklusu çiğnemezdi yar hatırını. Dayanamadı, töreyi bozup sordu sonunda.

-Ana, Hediye'm nasıl?

Gözlerini oğlundan kaçırıp başını iki yana salladı anası. Birilerine ilenerek döğündü.

-Hediye'yi sorma oğul. Kız kısmı bunca sene durur mu? Uçurdular yuvadan, alıcı kuşlar kaptı onu.

Sabah Tokat'a giden bir at arabasına binip Örtmeliönü'ndeki ahşap eve geldi. Kalbi pıtır pıtır atarak sekiz yıldır kavuşmayı düşlediği yavuklusunun evini seyretti uzaktan.

Karşı evin önünde kendisini seyreden bir adama sordu.

-Evdekiler nerede?

-O evdekiler buradan ayrılalı çok oluyor.

-Nereye gittiler ki?

-Geyras'ta bir çiftliğe...

-Ya Hediye?

-Hediye'ye ne olduğunu bilmeyen mi var Tokat'ta. Kötü yola düştüydü yosma. El elinde eğlence olduydu. Laf söz ettiler çevreden. Gözümle görmedim ama birileri alıp götürüyormuş bazan. Ana babası utancından terk etti buraları zaten. Hediye de alıp başını gitti. Dedikoduya dayanamadı dediler. Hatta giderken söylediği mani kızların dilinde:

Gidiyom elinizden
Kurtulam dilinizden
Yeşil baş ördek olsam
Su içmem gölünüzden

Karşısındaki adamın anlattıklarını duymuyordu artık.

-Ah dönmez olaydım sılaya. Başımın üzerinde vızlayan kurşunlardan biri yüreğimi parçalasaydı keşke. Canlı canlı kumlara gömülen dostlarımın içinde ben de olaydım. Geri dönmeye sevinmek ne gafletmiş meğer diye inledi. Ardını döndü konuştuğu adama. Yedi düvel düşmanın yıkamadığı yiğit, omuzları düşmüş bir şekilde döndü köyüne.

Aslan yarim kız senin adın Hediye
Ben dolandım sen de dolan gel beriye
Fistan aldım endazesi on yediye
Az mı geldi gönderdiğim hediye

Aldı başını gitti Hüseyin. Hediye gibi onun da nereye gittiğini bilen çıkmadı. Suyun kayayı yeşerttiği yerde durur Tokat. Neden Tokat'tan yar sevenin yüreği yağ içindedir? Yeşilbaş ördekler neden su içmez pırıltılı derelerden?

Bereketli elleriyle kızgın saç üzerinde çökelekli gözleme yapan reyhan kokulu Türkmen kadınları bir türkü mırıldanır ki nağmesini duyan, içi gençlik dolu bir kızın mutluluk bestesi sanır onu. Bilinmez ki dünyanın yedi köşesinde gök ekin misali tutam tutam biçilen Anadolu evlatlarının yasıdır bu türküde anlatılan. Çok değil iki nesil önce al fistanlı bir yosma, çakır gözlerinden akan kanlı yaşı gelin kınası görmemiş elinin tersiyle silip söylerdi bu türküyü. Irmaklar gibi çağıl çağıl ağlardı söylerken. O da kayıplara karıştı Tokat'ın yitirdiği yağız yiğitlerle beraber. Hediye, Haç Dağı'nda yatan kırk kızlar kadar meçhul artık.

Cepheden dönen Hüseyin bir daha yavuklusunun yüzünü görebildi mi? Gördü ise nerede karşılaştılar ve savaşın kolsuz kanatsız bıraktığı bu insanların yaşamında bundan sonra ne oldu? Bütün bunları bilmiyoruz yahut bildiklerimizi söylememek belki en iyisi. Türkülerde bilmemiz gereken kadarı söylenir zaten. Şurası kesin ki onların kara bahtını Tokat'ın ipek bürüklere bürünmüş fidanlara benzeyen kızları türkü yapıp söyledi. Tarihler yazmadı savaşa giden gençlerin geride bıraktığı yüreği yaralı kızların acısını. Onların hatırasını yaşatacak anıtlar dikilmedi hiç bir yere. Kara sevdalı gençlerin her biri yaşadı, kocadı, dünyayı terk etti ama halkın hafızası o felaket günlerinde solup gitmiş gülleri canlı tuttu. O gün bu gündür Tokatlı bir güzele vurulana derler ki;

Tokat bir dağ içinde
Gülü bardağ içinde
Tokat'tan yar sevenin
Yüreği yağ içinde

Kaynak: Türkü Öyküleri - Hulusi Üstün, Pozitif Yayıncılık, İstanbul 2003(kısaltılmıştır)

HASTANE ÖNÜNDE İNCİR AĞACI

Komşu kızı ile beşik kertmesi olan bir genç askerde vereme yakalanır. Hava değişimi olarak Yozgat'a (Akdağmadeni) gelir. Sözlüsünün ailesi gence kızlarını göstermek istemez. Genç tedavi için İstanbul'da hastaneye yatar, pencereden gördüğü incir ağacından aldığı ilhamla aşağıdaki türküyü söyler. Yakalandığı amansız hastalıktan kurtarılamayarak hastanede ölür. Ailesi cenazesini Yozgat'a getiremez. İstanbul'da kalır.

HASTANE ÖNÜNDE İNCİR AĞACI

Hastane önünde incir ağacı
Doktor bulamadı bana ilacı
Baş tabib geliyo zehirden acı
Garip kaldım yüreğime dert oldu
Ellerin vatanı bana yurt oldu

Mezarımı kazın bayıra düze
Benden selam söyleyin sevdiğim gıza
Başına koysun, karalar bağlasın
Gurbet elde kaldım diye ağlasın

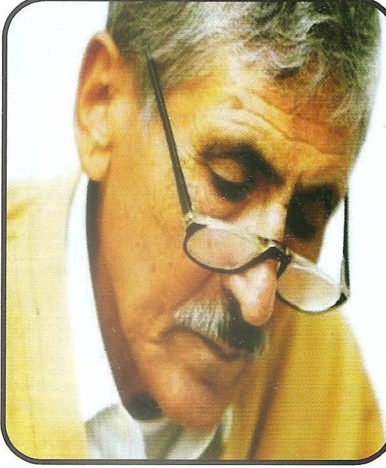
Alıntıdır

KARAKOÇ'UN ARDINDAN

Günümüz halk şiirinin en büyük ozanlarından biri olan Abdurrahim Karakoç, milletimizin hislerine tercüman olmuş ve hayatının sonuna kadar da bu çizgisinden hiçbir zaman taviz vermemiştir. Mehmet Akif'in dizeleri adeta Abdurrahim Karakoç da hayat bulmuştur.
'Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek,
sözün odun gibi olsun, hakikat olsun tek!

Hiçbir zamana ve zemine göre şiirini değiştirmemiş ve hakikati dile getirmede en ufak bir tereddüt geçirmemiştir. Sözünü hiçbir zaman birilerinin emrine amade kılmamıştır.
Abdurrahim Karakoç; gözdür, kulaktır, dildir, beyindir. Hislerin ve duyguların tercümanı, şiirlerinde din, vatan ve insan ağırlıklı işlediği temalardır. Şiirlerinden hariç düşünce yazıları gibi fikirlerini özetleyerek yazan bir yazar ve gazete köşelerinde yazdığı makalelerle insanlara erişmeye çalışan bir değerdir ki, yazılarında veya şiirlerinde kullandığı tarzda görüldüğü gibi, kimseden çekinmeden kendi bildiği doğruları haykırmaktadır. Onu, kimi zaman sert yakıştırmalardan da çekinmeyen, bazen de bir gerçeği vurgulamaya çalışırken kendini Anadolu insanının o çorak yüz ifadesinde görürsünüz. Şiirleri bazen şifreli bir kasayı andırır ki o şifreyi çözebilen, o kasanın sırrına varabiliyor.[1] Onun şiirlerinde kendinizden ya da çevrenizden izler bulabilirsiniz. Bir bakarsınız Kırklareli'nin bir köyünde yaşayan Ahmet Ağa olmuş bir bakarsınız Tokat'ın Reşadiye ilçesindeki Emine Nine olmuş ya da kendi mahallenizde yaşayan komşu Mehmet amca olarak kapınızı çalmış, evinize misafir olmuştur.

Anlamaz, bilmezsin sen bizim halkı,
Sevgiyi bulasın, yakına gel ki...
Kalıplar gerçeği göstermez belki
Gönül perdeleri sökülsün de gör.

Sen bizim köyleri görmedin ki hiç,
Yolları toz, çamur, evleri kerpiç.
O kirli kabukta, o en temiz iç;
Hele bir yakından bakılsın da gör.

Bizim halkı bu kadar içten ve derinden anlatan başka şiir var mıdır? bilemiyorum. Sevginin hasının ancak bizim insanımızda bulunacağı dile getiriliyor. Her ne kadar yolları toz ve çamur olsa da halkımızın gönlü, yüreği her zaman temiz kalmış ve evinin en nadide yerinde misafirlerini ağırlamış ve konukseverliğin ne olduğunu herkese göstermiştir. Yeter ki yakından dostça bakmasını bilelim.

Gitmişti makama arz-ı hâl için,
'Bey' dedi, yutkundu, eğdi başını.
Bir azar yedi ki oldu o biçim...
'Şey' dedi, yutkundu, eğdi başını.

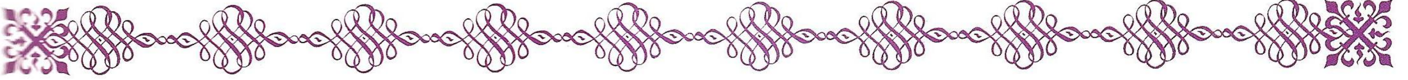
Kapıdan dört büklüm çıktı dışarı,
Gözler çakmak çakmak, benzi sapsarı...
Bir baktı konağa alttan yukarı,
'Vay' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Yukarıdaki dizelerde de anlaşılacağı üzere Büyük Halk Ozanı Abdurrahim Karakoç Anadolu insanın yaşantısını, doğallığını her fırsatta dile getirmiştir. Bu şiirde kesinlikle kendi hayatınızdan izler bulabilirsiniz. Adeta gözünüzün önünde kendi geçmişiniz canlanır. Şiirle birlikte çocukluğunuza iner, geçmişte yaşadıklarınız bir bir hatıranıza gelir. Köyden kalkıp babanızla birlikte ilk defa şehre varır ve orada bir resmi daireye uğrar, aslında işinizi halletmek için gelmişsinizdir amma işiniz halledilmediği gibi üzerine babanız bir de azar işitmiştir. İçiniz adeta cız etmiştir. Babanızın haline mi üzülürsünüz yoksa işinizin yerine getirilmeyişine mi? Sizi de böyle garip bir düşünce kaplar, az ilerde bir kahveye doğru birlikte yol alırsınız ama kahveye geldiğinizde babanızın dalgın olduğunu görürsünüz. Uzun bir zamandan sonra babanızın kendine geldiğini ve çay istediğini fark edersiniz. Çay içmeden kalktığını daha doğrusu çay içmeyi unuttuğunu görürsünüz. İşte tüm bu yaşananlar bizden bir parçadır. Bizim dertlerimiz, sıkıntılarımızdır şiire konu olan. Kendi yaşantısından örnekler verirken aslında yaşananlar hepimizindir. O, şiire başlangıcını ve hayat görüşünü şöyle ifade eder:

"Ebedî kudretin tek sahibinden alınan emir üzerine 1932 yılında dünyaya gelmişim. Çocukluğum şöyle-böyle geçti. Kıt imkânlara, kıtlık yıllarına rağmen hâlâ o günleri özlerim. Birçok kimseye o yılları anlatsam, 'Özlenecek neresi var? ' diyebilirler, amma ben hep çocukluk yıllarımı sevdim. Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladım. Zaten bizim oralarda her genç şiir yazar. Bu tutku başka bir meşgalenin veya işin olmayışından kaynaklanıyor gibime geliyor. Ben de avareydim, boşluğumu şiirle doldurmaya çalıştım.

Benimle şiire başlayanlar yalnızlıktan, yardımsız- lıktan dökülüp gittiler. Bana gelince: Sağ olsunlar, iktidarların ve muhalefetin iri kıyım politikacıları, ihtilal cuntacıları, 'bilimsel' cüppeliler, entelektüel züppeler, millî soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm-işkence makineleri, adalet katledeen hukukçular, dalkavuklar, üç kağıtçılar vs. hep bana yardımcı oldular. Şiir malzememi veren onlar, öfkemi bileyen onlar oldular. Yardımlarını inkâr etmiyorum, fakat teşekkür de etmiyorum. Dinsizlerin değil, din düşmanlarının, yani İslâm düşmanlarının da az yardımı olmadı. Bir bakıma dinî duygularımın kuvvetlenmesine vesile oldular. Yine Büyük Halk Ozanı Abdurrahim Karakoç şiir anlayışını şu şekilde dile getirmektedir.

(Yazının devamı sf. 17'de)

"Şiir fertten husule gelse yine de toplumun malı olur. Her eser dar bir kalıp içinde dar bir muhite elit bir muhite yazılmaz. Yağmur her yere yağarsa rahmet olur, bir yere yağarsa rahmet olmaz. Sanat toplum içindir, kendi kendine bir şey olur mu? İnsan yazarken kendisi için değil toplum için yazıyor demek de doğru değildir. İnsan yazınca insan hem kendi tatmin olur hem toplum tatmin olur. Sen, ben halkın bir parçasıyız. Sanatı halka mal ederken duygulardan feragat etmiyorum; çünkü bende halkın içinden biri umumun dertlerini ıstıraplarını, neşelerini, duygularını verdimse hem sanat için hem de toplum için sanat olur.

İnsan unsurunu temel almayan hiçbir sanat, sanat değildir. Şairler, yazarlar eserlerinde kendileri adına konuşmazlar, içinden çıktıkları milletin, toplumun ve inançların temsilciliğini yaparlar. Belki başka türlü de olur. Amma ben böyle bilip böyle kabul ederim. Dünya nimetlerinden fertlerin adil bir biçimde faydalanmasını isterim. Bu demek değil ki çalışanla yatan aynı muameleyi görsün. Elbette insan hak ettiğini almalı. Hak etmediğini alanlarla, hak ettiğini alamayanların dramı, yazarı, şairi, düşünürü isyana sevk etmiyorsa, cemiyet temeli çürümüş demektir." (Beşinci Mevsim 63)

Ahmet Kabaklı, Abdurrahim Karakoç'un şiir anlayışı hakkında şunları söyler: Abdurrahim Karakoç, halk şiirine derin düşünce ve davayı genişlemesine, derinlemesine sokan şairdir. Hem bir halk şairi, hem de bir aydın yazar olarak, Anadolu halkının, gazetecisinden, doktorundan, hakiminden ezeli şikayetlerini dile getirir. Abdurrahim Karakoç, öyle bir yerdedir ki hem köylünün, kasaba yoksulunun kendisidir, hem de çevresindeki bazı aydınların kusurlarını görüp yüzlerine vuracak derecede görüş sahibidir.

Gür sesli, gür söyleyişli bu şairin isyan kanatları, alabildiğine açılmıştır. Yazıları, tenkitleri, küçük büyük fıkraları bulunan ve nesrinde çokluk, hiciv, mizah ve çarpıcı hücumları ile tanınan Karakoç'un şiirleri, çok sevilmiş, birçok kere basılmıştır. Mehtap Filiz, çalışmasında Karakoç'un şiir hakkındaki düşünceleri ise şöyle sıralıyor:
"Şair, suların akışından şiiri yakalar. Çiçeklerin kokusundan şiiri yakalar, kınalı kekliğin nakışından şiire renk katar. Yalnız bunlar mı ki? Bazen at yelesinin savrulması bazen akan bir yılanın kıvrılması şiirin mayası olur. Şiiri tam anlamıyla tarif etmek ne şiirin ne de edebiyatçıların haddine düşmüştür. Çünkü şiir tatlı bir düştür. Bebekçe gülüştür.

Kimi zaman kabaran öfke seli, kimi zaman uyuyan bir denizdir. Şiir kimi zaman yaraya ilaç kimi zaman başa taç...
İman, edep ve has duygularla yoğrulduğu zaman Miraç; içine dalkavukluk, şehvet, menfaat ve edep dışı söz karıştığı zaman da bulamaç olur şiir."

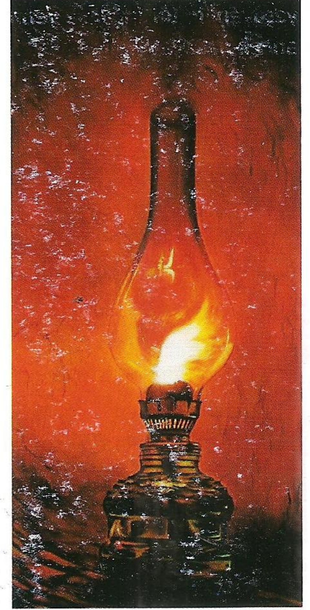
Şaire göre şiirin konusu her zaman bağlı olduğu milleti ve inandığı Hakk'ı anlatmak için bir araç olmalıdır: Şiir, milliliktir, saflıktır, Hakk'a bağlılıktır, halka saygılı olmaktır. Ağaç kökünden uzakta büyüyemez. Onun şiirlerinde iman ve Kuran merkezdedir. Şair onun dışında düşünülemez.

'İman kaynağımdır, tevhit havuzum
İslâm'ın dışında arama beni
Muhammed-ül Emin tek kılavuzum
Putların peşinde arama beni.

Hak kelâm duyduğum kitap Kur'an'dır.
Başka yok! Uyduğum kitap Kur'an'dır.
Dolduğum, doyduğum kitap Kur'an'dır.
Beşerin ‹boş'unda arama beni›

Bir sanatçının toplumdaki yeri, üstlenmiş olduğu görevle doğru orantılıdır. Görevini hakkıyla yerine getiren sanatçı ise toplumun benimseyip sevdiği sanatçılar arasında üst sıralarda yer edinebilendir. Abdurrahim Karakoç, örnek sanatçı kişiliği ve sorumluluğunun bilincinde aydın kimliğiyle Türk insanının gönlünde taht kurmuş, sevilen sanatçılar içerisinde hep üst sıralarda yer almıştır. Aşık Veysel'le birlikte yirminci yüzyıla damgasını vuran iki büyük halk ozanından biri olan Karakoç, anlaşılır bir dille söylediği şiirlerinde bağrında yetiştiği halkın sorunlarını dile getirmiş ve yaşamı boyunca halkının gözüpek bir sözcüsü olmuştur. Son devir Türk şiirinin en çok okunan şairlerinden biri olan Karakoç, dilden dile dolaşan Mihriban türküsünün de söz yazarıydı.

Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamışsın, çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban

Yar deyince kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban

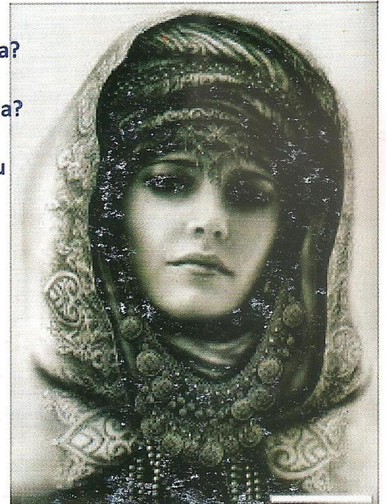
Önce naz sonra söz ve sonra hile
Sevilen seveni düşürür dile
Seneler asırlar değişse bile
Eski töre bozulmuyor Mihriban

Tabiplerde ilaç yoktur yarama
Aşk değince ötesini arama
Her nesnenin bir bitimi var ama

Aşka hudut çizilmiyor Mihriban
Çözemedim çözülmüyor Mihriban

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Karakoç yaşamı boyunca, yüce bir dava uğruna şiirlerini yazmış ve bu şiirleriyle Türk halkının beğenisini kazanmıştır. Sanatın ayaklar altına alındığı, sanatçı nitelemesinin bir özelliği olmayan insanlara yakıştırıldığı son zamanlarda, günümüz insanının onun sanatından ve örnek kişiliğinden öğreneceği çok şey olduğu düşüncesin- deyiz. Şiirlerinden örneklerle renklendirdiğimiz yazımızı yine bir dörtlüğüyle noktalıyoruz:

Bilir misin hancı bugüne kadar
Hanından kaç yolcu çıktı bu yola?
Sıladan gurbete giden yolcular
Kaç damla gözyaşı döktü bu yola?

Getirmeden bu yolların sonunu
Kaç yolcu durak yaptı hanını
Kaç yolcu bu yolda verdi canını
Ecel kaç yolcuyu çekti bu yola

Evli ve 3 çocuk babasıydı.
7 Haziran 2012 günü vefat etti.

Kaynakça :
[1]freenet-homepage.de/karakoc/Sizden_fikret.htm
[2] Abdurrahim Karakoç, "Gökçekimi", Ocak Yayınları, Ankara, 2. baskı, arka kapak

GENEL KÜLTÜR

Dünyada En Hızlı Koşan Kuş Hangisidir?
En hızlı koşan kuş Devekuşu'dur. (70 km/saat).

Dünyanın İlk Yerleşim Yeri
Dünyanın ilk yerleşim yeri, yani ilk şehri Çatalhöyük'tür. (Çumra/KONYA).

Timsah
Yetişkin bir timsah tam 3 yıl yemek yemeden, su içmeden yaşayabilir. Bir insansa yemek yemeden 5 gün, su içmeden 3 gün ancak yaşayabilir.

Mezara Çiçek Konulması
Mezara çiçek konmasının nedeni ilk olarak Mısır firavunu Tutankamon 'un milâttan önce 1346'da öldüğünde mezarının çiçekten taçlarla kaplanmasıdır. Kuzey Avrupa'da ise M.Ö. 2000'e kadar mezara çiçek konduğu saptanmıştır. O zamanlarda bu çiçeklerin amacı iyi ruhları çekmek, kötü ruhları kovmaktı. Sonradan ise asıl amaç cesetler çürürken çıkan kokuyu gizleme ve bastırma amacını taşır.
Servi ağacı da bu nedenle mezarlıklarda kullanılır. Ağacın yaprakları rüzgârı önler, kendine özgü ferah kokusu vardır. Cenaze törenlerinde siyah giyinmenin amacı da mezarlıkta hayaletlerden sakınmaktır.

İlginç hayvanlar
Bir karınca kendi ağırlığının 50 katı ağırlığı kaldırabilir.

Arılar yarım kilo bal yapabilmek için iki milyondan fazla çiçekten bitki özü toplamak zorunda.

Hamamböcekleri yaklaşık olarak 250 milyon yıldır yaşadıkları halde hiçbir değişime uğramamışlardır.

Bir mayıs sineğinin ömrü sadece birkaç saattir.

Kangurular geri geri yürüyemezler.

Penguenler, enerji tasarrufu yapmak için sarkaç hareketiyle yürür.

Dünyada insan başına düşen karınca sayısı 1 milyondur.

Filler, zıplamayan tek memelidir.

Bir inek, hayatı boyunca yaklaşık 200 bin bardak süt üretir.

Erkek penguenler kuluçkaya yattığı 4 ay boyunca hiçbir şey yemez.

Dünyada yaşayan aşağı yukarı 1 milyon böcek türü var, her yıl aşağı yukarı 8 bin yeni tür keşfediliyor.

Bir pire, kendi büyüklüğünün 150 kat yüksekliğine zıplayabilir. Bu oranı tutturmak için insanın yaklaşık 30 metre zıplaması gerekir.

Fare, bir deveden bile daha uzun süre susuz kalabilir.

Son 4 bin yılda herhangi bir yeni hayvan evcilleştirilmedi.

Göç eden kuşlar (V) biçiminde sıralanarak uçar ve bu sayede harcadıkları enerjiden yüzde 23 tasarruf sağlar.

Hafta Niçin 7 Gündür?
Babiller, 7 günlük haftayı zaman birimi olarak kullanıyorlardı. İlk çağlarda bilinen beş gezegen ile güneş ve ayın sayısının 7 oluşu, bu sayıyı gizemli ve uğurlu kılıyordu. Daha sonra dinlerde göğün 7 kat oluşu ve doğadaki ana renk sayısının 7 oluşu, müzik notalarının 7 oluşu bu sayının önemini daha da artırdı. Bir dönem Fransa takvim yapısını değiştirerek hafta sayısını 10 yaptı ama kabul görmedi. Rusya 5 günlük hafta uygulamasına geçti, o da tutulmadı. Sonunda yine hafta 7 gün olarak kaldı.

NÜKTELER

UYKU KARDEŞLİĞİ

Mevlana Hazretleri, talebelerinin biriyle yürürken, yol kenarında birkaç köpeğin sarmaş dolaş uyuduklarını görürler.
Yanındaki talebesi:
-Güzel bir kardeşlik örneği, der. Keşke insanlar da bundan ibret alsa.
Mevlana, tebessüm ederek karşılık verir:
-Aralarına bir kemik atıver de, gör kardeşliklerini.

SINAV

Öğretmen örgencilerine sormuş:
-Allah hepimizin cennete gitmesini istediği halde niye cehenneme gönderiyor.
Çocuğun birisi öğretmenin sorusuna soruyla cevap veriyor:
-Öğretmenim siz bizim 5 almamızı istediğiniz halde niye sınav yapıyorsunuz?

BÖYLE SORUYA BÖYLE CEVAP

Renkli kişiliği ve düşük not vermesi ile öğrencileri arasında özel bir üne sahip olan felsefe öğretmeni, sınav yapacağı gün öğrencilere, önce kâğıt ve kalemlerini hazırlamalarını söyledi, sonra da sandalyesini kaldırıp masanın üzerine koydu.
Sonra:
"Sınav sorumu soruyorum" dedi.
"Bu sandalyenin var olmadığını kanıtlayınız."
Sıfırcı felsefe öğretmeni, sınav kâğıtlarını okuduktan sonra, bu konudaki ününe gölge düşüreceğini bilmesine rağmen, hayatında ilk kez bir öğrencisine yüz üzerinden yüz vermek zorunda kaldı.
Öğrencinin sınav kâğıdında yalnızca şu iki sözcük yer alıyordu:
- Hangi sandalyenin?

KADEŞ SAVAŞI

Tarih dersinde öğretmen birini tahtaya kaldırmış ve sormuş:
-Oğlum Kadeş Savaşını kim yaptı?
Çocuk hemen yanıtlamış:
-Hocam vallahi billahi ben yapmadım.
Hoca sinirinden çıldıracak. O sinirle dışarıya çıkmış, koridorda Matematik öğretmenini görmüş ve durumu Matematik öğretmenine anlatmış:
-Hoca hanım bu öğrenciler beni çıldırtacak; Kadeş Savaşını kim yaptı diye soruyorum, vallahi billahi ben yapmadım diye yanıt veriyorlar, çıldıracağım.
-Hocam üzülmeyin çocuktur bunlar hem yaparlar hem de yapmadım derler. Tarihçinin sinirleri iyice tepesine çıkmış ve soluğu Müdür Beyin odasında almış.
-Müdür Bey bu nasıl bir okul, ne öğrencisinde hayır var, ne de öğretmeninde; öğrenciye Kadeş Savaşını kim yaptı diye soruyorum, ben yapmadım diyor, öğretmene durumu anlatıyorum, bunlar çocuktur hem yaparlar hem de yapmadım derler diyor, kafayı yiyeceğim.
Müdür Bey: Siz hiç kendinizi üzmeyin Hocam, bunda merak edilecek bir şey yok, şimdi Bakanlığa bir yazı yazar ve Kadeş Savaşını kimin yaptığını sorarız. Tarih Öğretmeni aldığı yanıt ile oracığa yığılıp kalmış ve müdürden bir hafta izin almış.
Bir hafta sonra Bakanlıktan bir yazı: Bu yıl ödenek olmadığı için Kadeş Savaşı yapılamayacaktır.
Bilginize...

VEFAT İLANI

Kayserilinin eşi vefat etmiş, ilan vermek için reklam ajansını aramış. "Emine öldü Allah rahmet eylesin" ilanı vermek istiyorum demiş. Karşı taraf; amca bu çok kısa oldu 3 kelime daha ekleyebilirsin merak etme aynı ücret eder. Kayserili ücretten emin olduktan sonra ekleme yaptırır. "SATILIK TOYOTA VAR»

Kayserili birisine sormuşlar: İki kere iki kaç eder?
O da: -Alacaklı mıyım verecekli mi? demiş.

KAYSERİLİNİN İNEĞİ

Kayserilinin ineği hastalanır. Allah'ım ineğim iyileşsin 15 gün oruç tutacağım der bir süre sonra ineği iyileşir Kayserili vaadini tutmak için oruç tutar sapasağlam olan inek 16. gün düşer ölür. Kayserili Allah'ım bu garip kulunu kandırdın sanma. İneği kurbana sayarım. Orucu da ramazandan düşerim, der.

İNDİN SANDIM

Dadaşlardan biri uçağa binmiş ne kadar istediyse de cam kenarı koltuk bulamamış. Hemen yanında cam kenarında oturan yolcu tuvalete kalkmış. Bizim dadaş aceleyle adamın yerine oturmuş. Adam döndüğünde karşısında görünce birden
- Vallah gardaş ben seni indin sandım.

KEDİ

Bir gün bir Erzurumlu ile bir Rus kahvede konuşuyormuşlar. Rus demiş ki: Bizim memlekette hava o kadar soğuk olur ki arabalar buz olur.
Erzurumlu bunu duyunca altta kalmamak için demiş ki
-Ola kardaş sen ne diyirsin hele geçen kış bizim dama bir pisik çıkmış aşşağı düşerken soğuktan donmuş yaz gelince de miyavlayarak düşüp öldü.

ASKER MEKTUBU

Temel askerdedir. Fakat kimi kimsesi yoktur. Bir gün Temel cumhurbaşkanından harçlık istemek için bir mektup yazar ve mektubu göndermesi için çavuşa verir. Çavuş da "temel hiç mektup göndermezdi acaba kime yazmış" diye merak eder ve mektubu okur. Mektupta Temel Cumhurbaşkanından 20 milyon harçlık istemektedir. Bunu okuyunca temele acır ve cebindeki 15 milyonu zarfa koyup Temel'e verir. Temel parayı alınca bir mektup daha yazar, çavuş yine mektubu okur. Mektupta şöyle yazmaktadır:

Sayın Cumhurbaşkanım, Para için çok sağ olun. Ama bundan sonra banka hesabıma yatırın çünkü bizim çavuş paranın 5 milyonunu yemiş.

Mevlana'dan Damlalar

Sevgide güneş gibi ol,
Dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol,
Hataları örtmede gece gibi ol,
Tevazuda toprak gibi ol,
Öfkede ölü gibi ol,
Her ne olursan ol, ya olduğun gibi görün, ya göründüğün gibi ol.

Kuzgun, bağda kuzgunca bağırır. Ama bülbül, kuzgun bağırıyor diye güzelim sesini keser mi hiç?

Allah yarına bırakır ama asla yanına bırakmaz!

Gerek yok, her sözü laf ile beyana, Bir bakış bin laf eder, bakıştan anlayana

Çaresizlik Allah'tan gelen en güzel işarettir. Dua vaktinin geldiğini gösterir.

Bu dünyada neyi çok istersen, o senin imtihanındır.

Bin sene de okusam; "ne biliyorsun?" diye sorsalar bana; "haddimi bilirim" derim.

Her yerde olmak gibi bir isteğin varsa, gönüllere gir... Çünkü sevenler, sevdiklerini gönüllerinde taşırlar.

Sakın ha gönül kırma! Ya kırdığın gönül Allah'ın sevdiği bir gönülse? Bilemezsin, bilseydin ödün kopardı; Dokunamazdın.

Dediler ki: Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Dedim ki: Gönüle giren gözden ırak olsa ne olur?

Sen marifeti dönmek sanırsın. Dünya dönüyor, yıldızlar dönüyor, arş dönüyor, dersin. Zahirdir gördüğün her şey. Bil ki marifet dönmek değil, bulmaktır; bunu bilesin.

Dünya: var gibi görünen en büyük yalan! Allah; yok gibi görünen en büyük gerçektir.

Sen çiçek olup etrafa gülücükler saçmaya söz ver. Toprak olup seni başının üstünde taşıyan bulunur.

Dilini terbiye etmeden önce yüreğini terbiye et; çünkü söz yürekten gelir.

Ben dostlarımı ne kalbimle, ne de aklımla severim. Olur ya! Kalp durur, akıl unutur. Ben dostlarımı ruhumla severim. O, ne durur, ne de unutur.

Yüzde ısrar etme, doksan da olur.
İnsan dediğin, noksan da olur.
Sakın büyüklenme, elde neler var.
Bir ben varım deme, yoksan da olur.

İstiyorsan Hakk'a varmayı,
Meslek edin gönül almayı,
Bırak saraylarda mermer olmayı,
Toprak ol bağrında güller yetişsin.

Bir bakışın manası, hiçbir lisanda yoktur.
Bir bakış, bazen şifa, bazen zehirli oktur.
Bir bakış, bir aşığa neler neler anlatır
Bir bakış bir aşığı senelerce ağlatır.

Bir mum diğerini tutuşturmakla ışığından bir şey kaybetmez.

Ele geçen şeyin tadı, tuzu, değeri, oraya varmak için çekilen yol zahmeti kadardır. Çölün tozunu yutmayan, dilini dudağını çöl güneşinde çatlatmayan zemzemin Lezzetini bilemez. Ömür boyu hayalini kurmayan Kâbe'nin kadrini tartamaz. O halde önce yan ki su seni kandırsın, Acık ki ekmek damağında bir Lezzet bıraksın. Özle ki bulduğunda gerçekten bulmuş olasın.

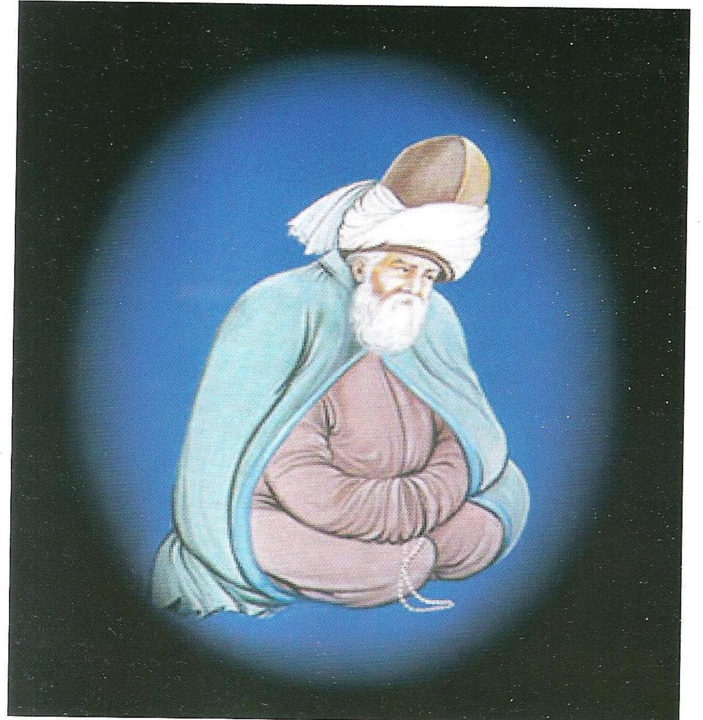
Her insan yağmur damlası gibidir. Kimi çamura, kimi gül yaprağına düşer.

İnsanları tanımak denizleri bardak bardak boşaltmaktan daha zordur.

Aşk çalgıcısı, sema vaktinde şunu çalar: kulluk bir bağdır, efendilik baş ağrısı...

Nice esirgemeler vardır ki, vermeden iyidir.

Hayatını "Hamdım, piştim, yandım" sözleri ile özetleyen Mevlâna 17 Aralık 1273 pazar günü Hakk'ın rahmetine kavuştu. Mevlâna'nın cenaze namazını vasiyeti üzerine Sadrettin Konevi kıldıracaktı. Ancak Sadreddin Konevi çok sevdiği Mevlâna'yı kaybetmeye dayanamayıp cenazede bayıldı. Bunun üzerine Mevlâna'nın cenaze namazını Kadı Siraceddin kıldırdı. Mevlâna ölümünü yeniden doğuş olarak kabul ediyordu. O öldüğü zaman sevdiğine, yani Allah'ına kavuşacaktı. O nedenle Mevlâna ölüm gününe düğün günü veya gelin gecesi manasına gelen "Şeb-i Arûs" diyordu ve dostlarına ölümünün ardından ah-ah, vah-vah edip ağlamayın diyerek vasiyet ediyordu.
"Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde aramayınız! Bizim mezarımız âriflerin gönüllerindedir.

ŞAİRLERİMİZDEN

BİR GÜN BAKSAM Kİ GELMİŞSİN

Bir gün baksam ki gelmişsin
Bir güvercin gibi yorgun uzaklardan yar.
Gözlerinde bir bitmez, bir tükenmez güzellik
Saçlarında ilkbahar...

Bir gün baksam ki gelmişsin..
Gülüşünde taze serin bir rüzgâr
Ellerin yine eskisi kadar güzel

Çiçek açmış dokunduğun bütün kapılar..
Bir gün baksam ki gelmişsin.
Hasretin içimde sonsuzluk kadar...
Şaşırmış kalmışım birdenbire çaresiz.
Dökülmüş yüreğime gökyüzünden yıldızlar.

Bir gün baksam ki gelmişsin.
Ne yüzünde bir gölge, ne dilinde sitem var.
Tozlu pabuçlarını gözlerime sürmüşüm
Benim olmuş dünyalar. . .

Yavuz Bülent BAKİLER

Biz Başka Severdik, O Yüzden Başka Sevemedik

biz başka severdik o sebepten başka sevemedik!
o yüzden hep puslu kaldı bakışlarımız
ve sakız fallarından ötesiydi aşka umudumuz
mürekkebi akmıştı tüm şiirlerimizin
öyle kolay değildi, yâre yazıp yollamak
sigaranın son çöpüyle birlikte
ıslak şiirler yaktık çoğu vakit.
tütün kokusuna sindi efkarımız
duvarlarımızın rutubetine karıştı gözyaşımız.
öyle ulu orta değildi sevdalarımız
sevdiğimizin adına helal gelmesin diye
adının bile anca baş harfini yazabildik
şiir defterimizde, adımızın yanına
en yakın dostlarla bile konuşurken
bahsetmedik ondan, hürmet ettiler
anladıkları kadar bildiler sevdamızı

önce uzaktan baktık hayli zaman
sonra dostların verdiği gazla
ve de yaşımızın verdiği delilikle
sevda türküleri eşliğinde
bir kaç mısra bir şey karaladık
utana sıkıla altına iliştirdik
yaşamaya yüreğimizin yetip de
söylemeye cesaretimizin yetmediği
o iki kelimeyi ‹'Seni seviyorum ''
ve mahallenin en iyi sır tutan çocuğuna
bir çikolata, bir gazoz parası...
gel dediğimizde, istediğimiz yere gelecek değil
gel dediğinde, ölüme gideceğimiz yari sevdik
mahallesinden geçerken kaldıramadık kafamızı
gören yanlış anlar da adına laf gelir diye
günlerce geçmediğimiz oldu sokağından
her gece düşümüzden geçen sevgilinin
bir kaç mektup belki bir iki mısra şiir
gözlerinin renginden bahsettiğimiz
en fazla ellerini tutabilmeyi hayal ettiğimiz
öylesine masum, öylesine temiz...

kavuştuğumuzda kadrini kıymetini bildik
önce yâr diye sonra çocuklarımıza ana diye sevdik
kavuşamamak oldu çoğu vakit kaderimiz
yârimi ellere gelin etmişlerde doldu gizlice gözlerimiz
arada bir sigaramızın dumanına değdi saçları, yandık
gözlerimize, gece mührü gözlerinin gölgesi düştü bazen
bir yerlerde adı geçince, gözümüze aşk kaçtı
içimizde bir yer sızladı inceden, sustuk
kaybetmişliğe sitem ettiğimiz oldu bazen
gözümüzde kaldı muradımız,
yâr en çok düşlediğimiz haliyle, ellere giderken
daha bir acıdı canımız, babalardan dinlerken
duvarlarda yumruklarımızın izi kaldı
avuçlarımızda okşanmamış saçlarımız
ama kendimizeydi ahımız ya da eyvahımız
yine de o mutlu olsun istedik hep
en kızdığımızda bile dilden gönle inmedi bedduamız
sevdamız kadar büyük yandı oysa canımız
biz başka severdik, o sebepten başka sevemedik

Yasemin KAYIP

MEMLEKET İSTERİM

Memleket isterim
Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun;
Kuşların çiçeklerin diyarı olsun.

Memleket isterim
Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun;
Kardeş kavgasına bir nihayet olsun.

Memleket isterim
Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun;
Kış günü herkesin evi barkı olsun.

Memleket isterim
Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun;
Olursa bir şikâyet ölümden olsun.

Cahit Sıtkı TARANCI

Farkında Olmalı İnsan

İnsan;
Kendisinin, hayatın ve olayların gidişatının farkında olmalı.
Farkı farketmeli, fark ettiğini de farkettirmeli bazen...
Bir damlacık sudan nasıl yaratıldığını farketmeli.
Anne karnına sığarken, dünyaya neden sığmadığını
Ve en sonunda bir metrekarelik yere nasıl sığmak zorunda kalacağını farketmeli.
Şu çok görünen dünyanın, ahirete nasiple anne karnı gibi olduğunu farketmeli.
Henüz bebekken;dünya benim!...dercesine avuçlarının sımsıkı kapalı olduğunu,
Ölürken de aynı avuçların; herşeyi bırakıp gidiyorum işte! dercesine apaçık kaldığını farketmeli...
Ve kefenin cebinin olmadığını farketmeli.
Baskın yeteneğini farketmeli sonra,
Azrail'in her an sürpriz yapabileceğini,
Nasıl yaşarsa öyle öleceğini farketmeli insan.
Ve ölmeden evvel ölebilmeli.
Hayvanların yolda, kaldırımda, çöplükte
Ama kendisinin güzel hazırlanmış mükemmel bir sofrada yemek yediğini farketmeli.
Eşref-i mahlûkat (yaratılmışların en güzeli) olduğunu farketmeli ve ona göre yaşamalı
Gülün hemen dibindeki dikeni, dikenin hemen yanıbaşındaki gülü farkedebilmeli.
Evinde 4 köpek 2 kedi beslediği halde çocuk sahibi olmaktan korkmanın mantıksızlığını farketmeli.
Seni çook seviyorum! demenin mutluluk yolundaki müthiş gücünü farketmeli.
Dolabında asılı 25 gömleğin sadece üçünü giydiğini,
Ama arka sokaktaki komşusunun o beğenilmeyen gömleklere muhtaç olduğunu farketmeli.
Zenginliğin ve bereketin; sofradayken, önünde biriken ekmek kırıntılarını yemekte gizlendiğini farketmeli...
Annesinden doğarken tertemiz teslim aldığı gırtlağını
60-70 yıl sonra sigara yüzünden azraile soba borusu gibi teslim etmenin
Emanete hıyanet sayılacağını farketmeli.

Fark etmeli...
Ömür dediğin 3 gündür.
Dün geldi geçti, yarın meçhuldür,
O halde ömür dediğin 1 gündür
O da bugündür...

Can YÜCEL

Bir Çift Göz ve İmtihan

İnsan arar...
Bazen bulur, bazen buldum zanneder.
Bazen buldum zannetmişken bir imtihanla kaybediverir.
Aradığını bazen bir çift gözün derûnunda bulur,
Bazen kaybeder kendisini insan,
Bir çift gözbebeğinin ta içinde...
Genç adam da ararmış, aşkı ararmış.
O kitaplarda okuduğu, filmler de seyrettiği,
Hayalini kurduğu, rüyalarda gördüğü aşkı aramış yıllar boyu.
Bir gün bir kütüphaneden bir kitap almış,
Oturmuş sabaha kadar okumuş, yutmuş, o kitabı ezberlemiş.
Bazen sayfaları birbiri ardınca çevirmiş.
Tekrar okumuş. Tekrar okumuş.
Ve o kitapta ki aşka vurulmuş genç adam.
Sonra kitabı kapatmış sabaha karşı, düşünmeye başlamış;
'Acaba böyle âşıklar gerçekten var mıdır?'
'Böyle bir âşık? Böyle bir maşuk? Böyle bir çift göz gerçekte de var mıdır?'
Kitabın kapağını kaldırıp bakmış ki,
Kendinden önce okuyanların isimleri var.
Bir tane bayan ismi 'Acaba?' demiş,
'Bir ömür beklediğim, aradığım acaba o olabilir mi?
O da bu kitabı okurken, filan sayfada benim düşündüğümü düşünmüş müdür?
Falanca sayfayı okurken, böyle bir tebessüm etmiş midir?
Falan yerde gözlerinden yaşlar süzülmüş müdür bir bir?'
Hayaller kurmaya başlamış.
Sabah olduğunda genç adam, 'Aradığım sevgiliyi buldum!' demiş.
'O kadın benim bir ömür aradığımdan başkası değil!
Göreceğim onun gözlerini, onun gözlerinin kapısından gireceğim yüreğine.'
Sabah olunca, o isimde ki herkese birer tane mektup yazmış.
Adresleri bulmuş fihristten.
Göndermiş mektupları ve beklemeye başlamış.
Bir, iki, üç, dört, beş...
Günler günleri kovalamış haber yok.
Bir sabah eve geldiğinde posta kutusu,
Kalbi güm güm atmaya başlamış, çıkartmış 'o'.
Ondan bir mektup...
Hemen alelacele merdivenleri koşarak çıkmış,
Bir taraftan zarfı açmış okumuş, cevap;
"Genç adam sizi tanımıyorum, bir kez bile görmedim yüzünüzü.
Zaten görmem de gerekmez bir tek gördüğünü sevmez gözler ama itiraf edeyim yazdıklarınıza vuruldum. Sizde benim hoşuma gittiniz."
Genç adam hemen bir cevap karalamış oracıkta.
Cevabını beklemeye koyulmuş, iki, üç gün.
Hani beklerken de zaman geçmez.
Koşmuş, gelmiş, bakmış posta kutusunda bir mektup,
Hemen bir cevap:
Bir mektup, bir cevap...
Beş yıl boyunca karşılıklı mektuplaşmışlar.
Birbirlerinin ne yüzünü ne de gözünü görmemişler bu zaman diliminde.

Delikanlı dayanamamış artık yakmış hasret yüreğini,
Bir mektup yazmış;
"Hanımefendi sizi görmek istiyorum. Yüzünü görmeden, özüne vurulduğum kadını merak ediyorum. Ne olur buluşalım."
Cevap gelmiş;
"Hay hay. Filan gün, falan sahil kasabasında, falan yerde bekliyorum. Beni tanımanız için yakamda da kırmızı bir gül olacak."
Zaman geçmek bilmemiş.
Genç adam şiirler okumuş, türküler söylemiş.
Nihayet o sabah geldiğinde, iki saat evvelden belki
Koşturup o sahil kasabasına gelmiş, beklemeye başlamış.
Martıların sesi bir başka,
Dalgalar bir başka vurmakta sahile,
Simitçi çocuk bile o gün bir başka güzel.
Yüreği alt üst, pır pır...
Vakit yaklaştıkça yerinde duramaz olmuş.
Karşıdan gelenlere 'Acaba o mu?' 'Belki de budur.'
Hepsinin yakasına bakıyor, 'Yok o değildir!' 'O değildir!'
En son bakmış ki; karşıdan birisi geliyor.
Muhteşem bir endam, saçlar bellere kadar dökülmüş,
Bakışlar alıp insanı asırlar ötesine, kıtalar ötesine götürecek kadar güzel.
Ve o kadar tatlı bir tebessümle genç adama doğru yürüyerek geliyor ki;
"İşte" demiş "İşte biliyordum, o."
Ona doğru yürümeye başlamış, yaklaşmış,
Tam karşı karşıya gelmişler, göz göze bakmışlar,
Genç kız bir tebessüm edip delikanlının önünden sıyrılıp geçmiş ki;
Arkada ellili yaşlarda, kalın camlı gözlükleri olan, yüzü çiçek bozuğu,
Seksen kilo kadar, 1,50 boylarında, yakasında kırmızı bir gül olan bir kadın.
Dönüp bakmış giden kıza,
'Gel!' der gibi bakmakta o güzellik.
Diğerinin gözlerine bakmış, yalvararak bakıyor.
'Hayır!' demiş. 'Ben bir anda vurulduğuma değil,
Yüzünü görmeden, özüne vurulduğum kadına gideceğim.'
İhtiyar kadının önüne gelmiş, durmuş, elini uzatmış.
'Merhaba' demiş, 'Ben filanca'. Kadın tebessüm etmiş.
'Delikanlı sizi tanımıyorum ama şu karşı kaldırımdaki kız var ya, sizi görünce gözleri ışıl ışıl oldu. Yakasında ki gülü çıkartıp benim yakama taktı ve dedi ki;
'Şşş... Teyze, imtihan, imtihan...'
Delikanlı dönüp bakmış ki, genç kız kollarını açıp kendisine doğru gelmekte.
Bazen yıllar sürer bir gözün kapısından içeri girmek, bazen bir an.
Ve o imtihanı verenler o kapıdan içeri girip,
O gönülde bir ömür misafir olurlar.
Gözler ki aşk kapısının tokmağıdır, gözler ki aşkın kapısıdır.
Girmesini bilene...

Serdar TUNCER

Taşova Yöresinden Manilerimiz

Ana- Kız Arasında Söylenen

Sarı taksi geliyor
Tozu duman ediyor
Ana abim evlendi
Sıra bana geliyor.

Anam anam garip anam
Ben derdimi kime yanam
Komşu kızını sevmişem
Durmadan kanar yaram.

Ay hırsın insin ana
Elin gül dersin ana
Göz görüp gönül sevdi
İnsafın gelsin ana.

Bu gece ay doğacak
Kız gelin oynayacak
Benim zalim anam
Düğüne kaymayacak.

Kız ve Oğlan Tarafının Atışarak Söyledikleri Maniler

Af kapı kara kapı
Yeşil billurun sapı
Siz kızınızı vermezseniz
Sürünsün kapı kapı.

Bahçede gül ağacı
Dibindedir ilacı
Sizin deli kızınız
Karabiberden acı.

Karanfil katar katar
Ucu sulara batar
Sizin tembel oğlunuz
Baba eline bakar.

Alayı alın düze
Görüşelim yüz yüze
Arada sevgi varmış
Kızı verdik biz size.

ÇEMBER TÜRKÜSÜ

Başımdaki çemberin
Kıyılan engel mengel
Beni candan dilersen
Irmak kenarından gel.

Ay doğar aşmak ister
Bal dudak yaşmak ister
Şu benim cahil gönlüm
Yare kavuşmak ister.

Başındaki çemberi
Karaya mı boyadın
Benzin kaçmış sevdiğim
Sevdaya mı uğradın?

Başımda tülbendim var
Ağladım gülmedim yar
İlkin meyil verdim
Sonunu bilmedim yar.

MANİLER

Başında ince oya
Gül yüzü benzer aya
Sevabı var bakmanın
Güzele doya doya...

Kaşların kara imiş
Gözlerin ela imiş
Sevdanı bana verdin
Çekmesi bela imiş...

Ateş yanar olur kar
Düş görünce hayra yor
Sevda çekmek nasılmış
Sen onu çekene sor.

Yeni cami yapısı
Yerden bunun kapısı
Ana kapısına benzemez
Eloğlunun kapısı...

Makinenin ayağı
Ayağı değil dayağı
Çok yaşama kaynana
Şimdi yersin dayağı...

Nesrin ÜNAY / 9-B

Ailede İletişimin Çocuklara Etkisi

Hatice ÇAKIR (9/A)

Anne baba için tarif edilmez bir mutluluktur çocuk sahibi olmak. Eve neşe getirir, sevinç getirir beraberinde çocuk. Ancak anne babaya çok önemli sorumluluklar da yükler. Ve anne baba sevincin yanında endişe duygusuyla da tanışır. Her ana babanın en önemli görevi çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmek değil midir? Hayatın zorluklardan, sıkıntılardan, üzüntülerden, sevinçlerden ibaret olduğunu bilir anneler, babalar. Çocuk günden güne büyür. Her geçen gün yükü de artar. Sonra kardeş veya kardeşleriyle tanışır çocuk. Anne babanın sorumluluk alanı daha da genişler. Herkese eşit davranma, eşit imkân sunma, gelecek hazırlama gibi...

Anne baba, dünyaya gelen çocuklarına her aşamada yön vermelidir. Doğru besleme, iyi alışkanlıklar kazandırma ve iyi bir eğitim aldırma gibi birçok görevinin olduğu bilincinde olmalıdır.

Okul çağına gelen çocuğuna okulun önemini anlatmalı, okulun, öğretmenlerin insan eğitimindeki önemiyle tanıştırmalıdır çocuğunu. Yani bir alt zemin hazırlamalıdır ki küçük yaşta çocuk, eğitimin gerekliliğini kavrayabilsin.

Okula yeni başlayan bazı çocuklar beklediklerini bulamayabilirler. Bu durumda anne babaya çok büyük iş düşmektedir. Aileler çocukla ilgilenmez, diyalog kurmazlarsa okula karşı bir nefret duygusu gelişebilir çocukta. Ancak aileler ilgi gösterip, motive olmasına yardımcı olurlarsa çocuğun bütün ön yargıları kaybolur ve okula alışmak için çaba gösterir. Aileler çocuklarının öğretmenleriyle sürekli iletişim içinde olmalıdır. Çocuklarının yetenekleri hakkında bilgi sahibi olmalıdır. Çocuklarının kapasitelerini bilmelidir. Aksi durumda çocuğun başarısız olduğu konularda onu suçlar ve ona kaldıramayacağı kadar görevler yüklemeye başlarlar. Yani çocuklarından her konuda başarı beklerler. Çocuğu baskı altına alıp iyice eğitimden ve okuldan soğuturlar.

Oysa her insanın başarılı ve başarısız olduğu konular vardır. Eğer bir kişi başarısız olduğu bir konuda ailesinden baskı görürse veya ailesinin ona karşı kötü davranışlar içerisinde bulunduğunu hissederse ona yapılan bu baskıdan rahatsız olur. Ve başarısız olduğu konuda ilerlemek yerine daha da uzak kalmak ister... Aile önce çocuğunu tanımalıdır. Çocuğu, yeteneği olmadığı bir konu için kızmak, bağırmak yerine yetenekli olduğu alanda geliştirmek daha doğru bir yaklaşım olacaktır. Mesela kimi öğrenci sözel alanda, kimi öğrenci ise sayısal alanda daha başarılıdır. Eğer aileler bu ayrıntı hakkında bilgi sahibi olurlarsa sınavlardan sonra yaşanan klasik ebeveyn çocuk kavgaları önlenmiş olur. Bir diğer konuda her çocuk gösterdiği başarıdan dolayı "aferin' gibi güzel bir söz duymak ister.

Örnek vermek gerekirse; çocuk, okulda herhangi bir konuda göstermiş olduğu başarıdan dolayı öğretmeni tarafından tebrik edildiğinde bu durumu mutlaka ailesine anlatır. Ailesinden de öğretmeni gibi güzel sözler duymak ister. Ailesinin vereceği olumlu tepkiler çocuğu daha da çalışmaya sevk eder. Çocuk annesinden veya babasından güzel sözler duyunca çok çok mutlu olur. Ve dolayısıyla çocuk hem okulunda hem de evinde mutlu olacaktır. O güzel sözleri tekrar duymak için elinden geleni yapacaktır. Ama bunun tam tersi olursa, yani ailesi çocuğu hiç umursamazsa, çocuk okuldaki başarının önemsiz olduğunu düşünür. Hem derslerine çalışmayı bırakabilir hem de ailesiyle hiçbir şeyini paylaşmak istemez.

Yine çocuk ailede bir konu konuşulduğunda düşüncelerinin, isteklerinin önemli olduğunu hissetmelidir. Eğer bir aile, çocuğunun görüşlerini önemsemezse çocuk kendisini önemsiz hisseder. Ailede herkesin görüşlerine önem verilmelidir. Çocuğun görüşü saçma bile olsa anne baba önce dinlemeli, sonra doğruyu öğretmelidir. Yani aile demokratik olmalı, herkes özgürce fikirlerini paylaşabilmelidir.

Çocuk ergenlik döneminde bir dizi değişiklik yaşar. Bu dönem hem çocuk için hem aile için zor bir dönemdir. Çocuk bazı duygularını kontrol edemez hale gelebilir. Ailenin bu dönemde anlayışla yaklaşması çok önemlidir. Çocuğun bu dönemde duyguları sürekli değişir. Mesela çok mutluyken bir anda somurtabilir, nazlanabilir çocuk. Bunlar bu dönemin belirli özelliklerindendir. Bu dönemde çocuk, büyüdüğünü ve artık birçok şeyi yalnız başına yapabileceğini düşündüğü için ailesinin kendisine karışmamasını ister. İşte bu dönemde aileye büyük görevler düşer. Çocuğunu çok fazla sıkar, düşüncelerini önemsemezse çocuk bu dönemde kötü şeyler yapabilir. Ama onunla sürekli sağlıklı bir iletişim içinde olursa dönem daha rahat, daha sorunsuz aşılabilir.

Ve lise, üniversite yılları... Her ailenin hayalidir belki de çocuğunun iyi bir üniversite okuması. Ama bu, yukarıda anlatmaya çalıştığım görev ve sorumlulukların yerine getirilmesiyle mümkün olabilir ancak. Çocuklarını vatana, millete hayırlı bir evlat olarak yetiştirmeyi başarmış ebeveynlere ne mutlu...

CESARET

Büşra DELEN (11/A)

Cesaret, gözü pekliktir aslında. Amaçladığın uğurda yoluna ne kadar tehlike çıkacağını bilirsen bil hepsini göze alıp emeline ulaşmak istemektir. Cesaret öyle bir şeydir ki insanı yaptığı şeyin sonucunda mahcup edilebilir ya da zafer duygusunu tattırabilir. Cesaret tüm yüreğinle bir şeye baş koymaktır, göze almaktır bir şeyleri. Eğer bir insan cesaretini toplar ise her türlü işin karşısına çıkabilir ve dimdik durmayı başarabilir.

Bir şeyin doğru olduğunu biliyorsan ama içinde seni bu doğruluğa ulaştırmayan bir şey varsa bu cesaretsizliğin ta kendisidir. Cesaret ümit etmek midir, yoksa ümit ettiğin yolda ilerlemek midir? Hayal kurmak mıdır cesaret etmek, yoksa her şeyi göze alarak hayallerini gerçekleştirmek midir? Cesaret her zaman zafer midir, yoksa daima yenilgi mi? Cesaret etmek ne her zaman zaferdir, ne de yenilgi. Cesaret etmek dinlemektir kalbinin iç sesini. O dinlediği sesi dindirmeyi becerememektir. Zaferi de yenilgiyi de insan var eder, insan ister ve cesarette insana zaferi bir basamak daha yaklaştırır, ya da yenilgiyi. Cesaret kaybetmeyi de göze almaktır aslında.

Ben bunu yaparım, Ben kendime inanıyorum' diyebilmektir. Cesaretin olabilmesi için insanda yürekliliğin olması gerekir yoksa cesaret tek başına bir dala tutunamaz. Ne olursa olsun insan başta kendisine inanıp, cesaretini toplamalıdır. Ve ondan sonra hayallerinin peşinden koşmalıdır. Bir dağcıya o kadar yükseğe çıkma eğiliminde bulunduran nedir? Bir savaşçıya savaşa çıkmayı sağlatan nedir? Bir pilota bulutların arasına çıkmayı, bir astronota uzaya keşfetmeyi sağlatan nedir? İşte bunları yaptıran cesaretin ta kendisidir.

DOSTLUK

Enes KILIÇ (11/A)

Hani hep "konuşmaya çok ihtiyacım var " diyoruz ya aslında konuşmaya değil, herhangi birine ihtiyacımız var. Belki yanında hiç konuşmadan omzuna yaslanıp öylece durabileceğimiz biri. Belki aynı anda aynı şarkıyı dinleyebileceğimiz biri... Ne sevgili ne arkadaş... Yani kaybetmekten korkmayacağın biri... Yani senden biri, senin gibi biri... Üzüntüne, sevincine, neşene kısaca her haline ortak olabilen biri... Kötülüklerden alıkoyan, derdinle dertlenen, paylaşan, danışan, konuşan ve en önemlisi sana alışan... Seni saran, sana sığınan, huzur veren biri... Evet, "dost" demeye, sözü dosta, dostluğa getirmeye çalışıyorum. Dostça kalın...

Tecrübeler Eşiği

Aslı AYGÜN (11/A)

Okul...
Her insanın mutlaka yaşadığı, ya çok az ya da tercihlere bağlı olarak çok uzun süren bir maceradır aslında. Çoğu şeyin ilk defa yaşandığı, yaşanmışlıkların merkezidir okul. Kimi zaman duygu seline kapılıp önüne geçilemeyen bir sonsuz vadi, kimi zaman en güzel anıların yaşandığı en unutulmaz ortam, en güzel, kalıcı dostlukların kurulduğu ve ömür boyu süreceğine inanılan ortam. Bir serüven... Şöyle bir baktığımızda aslında hayatımızın çoğu kısmını da dolduran bir sebeptir aslında. Biz insanlar hayatımızı iyi yerlerde yaşamak için, eğitimimizin iyi bir temelde atılması için okul hayatımıza çok küçük yaşlarda başlıyoruz. Çok değişik kavramdır bence. Anlatmakla bitirilmez gibi geliyor bazen. Ne gariptir ki okul hayatım boyunca hayatıma giren hiçbir insanı yaşadığım hiçbir anıyı unutmadım, unutacağımı da sanmıyorum. Bunların arasında tabi ki en çok öğretmenlerim ve yakın arkadaşlarım geliyor. Okul hayatıma başladığım ilk günden beri öğretmenlerimin yeri hep ayrıdır bende. Hele de 1.sınıf ve ilkokul öğretmenlerim. Zamanımın çoğunu sırada geçirdiğimden annem kadar yakın hissetmiştim kendime. İlk başta ısınamadığım öğretmenlerime bile hiç ön yargılı davranmayıp onları sevmeye çalıştım. Ve ilginçtir ki hep yazı, şiir, resim, müzik bu tür şeylere küçüklüğümden beridir çok ilgi duydum. Bunlar da bana okulu sevdiren şeyler oldu. Bunların yanı sıra okulun kötü yanları var mı? Tabi ki var, öğrenciyiz sonuçta.
Şöyle ki; hep belirli bir süre aynı monoton günler, tekdüze saatler, uyku sorunları, sınav günleri olunca geç yatıp sabahlamalar, sınav stresi, meslek sahibi olma endişesi, ailenin yüzünü kara çıkarmayıp verilen emeklerin karşılığını gösterme kaygısı gibi daha birçok şey... Amma velâkin bunların yanı sıra her şeye rağmen okul muhteşem bir yer. Şöyle ki; ailemizin yanında çocukluğumuz geçerken hızlı bir şekilde büyüme, kendini tanıma dönemine girdiğimizde değişik bir ortama gireriz. Bu ortam okuldur. 1. Sınıf çok farklı bir duygu. Annemin elini tutarak girdiğin sınıfta bir sürü farklı yüz. Korku, heyecan, stresle başlayan bir maraton koşusu... Bu koşuda ki engeller o kadar çok ki, aşmakla bitmeyen hayat merdivenleri gibi. Ya da bir dağa tırmanış... Zirveye vardığın da dünyalar senin olur. Tabi ki bu zirveye ulaşmak için fedakârlık etmemiz gerekiyor. İlerleyen zamanlarda, en iyi yerlere gelebileceğimize dair inancımızı kaybetmeyip gelişen teknolojiye ayak uydurarak yaşarsak okul hayatımızı çok iyi yerlere getirebiliriz. Bunu sadece biz yapamayız. Eğitim sistemindeki görevliler çok duyarlı olmalıdır. Söylemeyi unuttuğum bir konu var. Okulun duygulandıran tarafı, şu başka yerlerde okuma gayreti içinde başka şehirlerde hırpalanmamız. Bir bu yönünü sevmiyorum. Lakin güzel ve kalıcı şeyler planlayıp gerçekleştirmek için bu zorluklarla baş etmemiz gerektiğini düşünüyor, okul hayatımızın istediğiniz gibi gerçekleşmesini temenni ediyorum.

İlk Günlerim...

Dudu AKSOY (9/A)

Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesini kazandığımı duyunca çok sevinmiştim. Ama içimde şüpheler vardı. Taşova'ya daha önce hiç gelmemiştim. Önce okula, sonra kalacağım pansiyona kaydımı yaptırdım. Okullar başlamadan bir gün önce yurda yerleşmek için geldim. Yurda girmeden bir dakika kapının önünde durdum ve düşündüm; Dört seneyi bu yurtta geçireceğimi, sevincimi, üzüntümü bu yurtta paylaşacağımı. Yurttan içeri girdim, yerleştim. Artık annemlerin gitme vakti gelmişti. İlk defa ailemden ayrılacağım için çok üzgündüm. Ağlasam da üzülsem de annemler gitmeliydi. Ve gittiler... Ağladım, ağladım, ağladım. Gerçekten çok ağladım. Ama alıştım. Ve okulun ilk günü... Sabah kalktım, formamı giydim, kahvaltımı yaptım, okula gittim.
İlk sınıftan içeri girdim. Yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler, yeni sınıf, kısacası yeni bir hayat...
Şimdi okulumu çok sevdiğimi, çok mutlu olduğumu belirtmek istiyorum.
En büyük dileğim 4 sene vereceğim emeğin karşılığı olarak, gireceğim sınavlardan yüksek puan alıp atanmak ve bir an önce hastanede çalışmaya başlayıp, insanlara yardım etmek.

Sözde Teknoloji

Mücahit Şükrü ÜSTÜN (11/C)

Teknolojik yenilikler aynı zamanda berinde bir dizi sorunlar da getirmektedir. İnsanın bu yenilikler karşısında gözünün kamaşmaması mümkün değil doğrusu. Düşünsenize bütün hayatınızı, arkadaşlarınızı ve işinizi tek bir dokunuşla yönetebiliyorsunuz. Teknoloji aklımıza yeni bir şeyi, yeniyi, yeniliği getirmektedir. Ama maalesef her teknolojik gelişmenin beraberinde getirdiği sakıncalar ve olumsuzluklar da vardır. Maalesef Asosyal, arkadaşlık ilişkileri soğuk, kendini toplumdan soyutlamış bir nesil yetişiyor. Ve önüne geçilmesi yazık ki imkânsız gibi görünüyor. Sokakta, çarşıda, evde, pazarda kimi görseniz elinde bir telefon... Bu durum çocuklara kötü örnek oluyor, aynı zamanda herkesi tembelleştiriyor. Dışarı da saklambaç, körebe gibi çocuğun sosyalleşmesine, paylaşım duygusunun gelişmesine katkı sağlayacak oyunlar oynamak yerine, sanal dünyada ruhsuz, cansız ortamlarda zaman öldürüyorlar. Arkadaşlarıyla konuşup, güzel vakit geçirmek yerine Chat programlarını kullanarak haberleşiyorlar. Teknolojiyi elbette birkaç kelimeyle anlatamayız. Hayatımızın neredeyse hepsini içine alan teknoloji insanlık için vazgeçilmez bir tutku olmuştur. Örneğin; öyle insanlar var ki aldığı telefonun veya bilgisayarın bir üst modeli çıktı diye günler öncesinden sıraya giriyorlar. Bu durum yaralanmalara hatta bazen ölümlere bile neden olabiliyor. Bu sizce de saçma değil mir? Bunun yerine biraz ailemize zaman ayırsak, aile içindeki sorunları veya güncel olayları tartışsak bizi takip eden nesil için daha faydalı olacağını düşünüyorum. Aksi takdirde bundan 10 veya 20 sene sonra sokakta ve parklarda çocuk göremeyebiliriz.

Taşova'nın Tarihçesi

Elif KAVİ (11/A)

Tarihçe
Taşova, M.Ö. 5000 yıllarına dayanan bir yerleşim birimi olup, Cumhuriyet döneminde (1944 yılına kadar) Tokat İli Erbaa ilçesine bağlı "Yemişen Bükü" köyü iken, Bakanlar Kurulunun 04.08.1944 gün ve 4448 sayılı kararı ile ilçe olmuş, 1953 yılında Tokat İlinden ayrılarak Amasya'ya bağlanmıştır.
Coğrafi Yapı ve Ulaşım
İlçe, doğuda Koyulhisar'dan başlayarak Reşadiye, Niksar, Erbaa gibi önemli büyük ilçeleri içine alan çok verimli bir ovanın batısındadır. İlçe, Amasya'ya 50 Km, Samsun'a 120 Km mesafededir.
İlçenin en önemli akarsuyu İlçe merkezinden geçmekte olan Yeşilırmak'tır. Bunun yanı sıra Yeşilırmak'ı besleyen Akınoğlu, Boraboy, Destek ve Dutluk çayları mevcut olup, bir krater gölü olan Boraboy Gölü turistik öneme haizdir. İlçeden, Yeşilırmak nehrinin sağ şeridini takiben Amasya, Erzincan, Erzurum, üzerinden uluslararası transit taşımacılık amaçlı devlet karayolu geçmekte olup, yılın her mevsiminde ulaşıma açıktır. Ayrıca ilçenin Samsun'a bağlantısını Taşova-Ladik-Samsun karayolu sağlamaktadır.

AŞKIN RENGİ

Tüm o gerçekleri buldum ben
Bambaşka sıralarda...
Sonu olmayan hastanenin,
O çığlık çığlığa koridorlarında
Bir elime verildi zaman
Diğerine nice yaşam...

İçime işleyen masum bakışlar,
Ve minik yüreklere sızan
Umut...

An gelir yakarışları, tebessüme çevirir,
Diriliriz...
An gelir mühürlenir ellerimiz
Kalmaz çare
Deliriz...

Kapılsak da umutsuzluğa bazen,
Beyaz önlüklü şövalyeyiz
Her birimiz
Zırhımız sağlık
Silahımız ilaç
İşte budur!
Bu olmalı aşk...

Tolga YILMAZ (11-C)

Sitem

Ansızın girmiştin dünyama
Sonra gönlüme işledin yavaş yavaş
Gamzen, sesin, nefesin...
Alışmıştım sevgili.

Gözlerindi her şeyin sebebi
Beni sana bağlayan, beni sen yapan
Gülüşlerin yaşama sebebim
Bağlanmıştım sevgili

Sonra
Mesafeler koydun
Büyüdü bahanelerin
Sevgimi hiçe saydın
Sevgili...

Artık yoksun,
Gidişin acıtıyor beni
Dayanmak zor,
Unutmak acı.

Hiçe saymadan hatıraları,
Unutmadan seni,
Alışırım yokluğuna,
Varlığının gölgesinde
Sevgili...

Ayşenur SEYHAN (11-A)

Okulum (T.A.S.M.L)

Duyuracağız sesimizi,
Adını bilecek herkes okulumun
Sıcak ve samimi
Öz yuvam gibi...
Bulunmaz başka yerde,
Var mıdır emsali
Dersler eğlenceli, verimli,
Öğretmenlerim, arkadaşlarım
Herkes benden,
Benim gibi...

Aysun KARAKAYA (11-B)

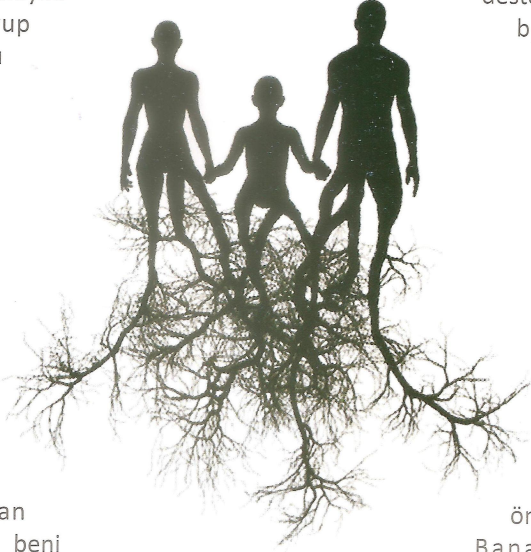
Toprak Misali

Toprak misali olmalı insan.
Isıtmalı,
Bağrına basmalı,
Büyütmeli bütün sevgileri.
İnadına...
Ne kar-baran, ne fırtına
Sevdikçe sevilmeli.
Eser kalmamalı kinden.
Kül etmeli nefreti.
Rüya gibi başladıysa her şey rüya gibi bitmeli.
Eski günleri yâd etmeli.
Tek tek hatırlamalı unutmamalı.
Elveda derken bile yeni başlangıçlara,
Mazi yetişmeli imdada
Lakin yetmez hatıralara.
İnsan yorulur unutur ama.
Küheylan olup koşturmalı her daim yarınlara.

Merve GÖREN (11-A)

Sevgili Anneciğim, Babacığım;

Bütün duygu ve düşüncelerimi dile getirebilseydim, size şunları söylemek isterdim:
Sürekli bir büyüme ve değişme içindeyim. Sizin çocuğunuz olsam da sizden ayrı bir kişilik geliştiriyorum. Beni tanımaya ve anlamaya çalışın. Deneme ile öğrenirim. Bana ayak uydurmakta güçlük çekebilirsiniz. Oyunda, arkadaşlıkta ve uğraşlarımda özgürlük tanıyın.
Beni her yerde, her zaman koruyup kollamayın. Davranışlarımın sonuçlarını kendim görürsem daha iyi öğrenirim. Bırakın kendi işimi kendim göreyim. Büyüdüğümü başka nasıl anlarım? Büyümeyi çok istiyorsam da ara sıra yaşımdan küçük davranmaktan kendimi alamıyorum. Bunu önemsemeyin. Ama siz beni şımartmayın. Hep çocuk kalmak isterim sonra. Her istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. Ancak siz verdikçe almadan edemiyorum. Bana yerli yersiz söz de vermeyin. Sözünüzü tutamayınca sizlere güvenim azalıyor. Bana kesin ve kararlı davranmaktan çekinmeyin. Yoldan saptığımı görünce beni sınırlayın. Koyduğunuz kurallar ve yasakların hepsini beğendiğimi söyleyemem. Ancak, hiç kısıtlanmayınca ne yapacağımı şaşırıyorum. Tutarsız davrandığınızı görünce hem bocalıyor, hem de bundan yararlanmadan edemiyorum.

Öğütlerinizden çok davranışlarınızdan etkilendiğimi unutmayın. Beni eğitirken ara sıra yanlışlar yapabilirsiniz. Bunları çabuk unuturum. Ancak birbirinize saygı ve sevginizin azaldığını görmek beni yaralar ve sürekli tedirgin eder. Çok konuşup çok bağırmayın. Yüksek sesle söylenenleri pek duymam. Yumuşak ve kesin sözler bende daha iyi iz bırakır. "Ben senin yaşında iken..." diye başlayan söylevleri hep kulak ardına atarım.
Küçük yanılgılarımı büyük suçmuş gibi başıma kakmayın. Bana yanılma payı bırakın. Beni, korkutup sindirerek, suçluluk duygusu aşılayarak uslandırmaya çalışmayın. Yaramazlıklarım için beni kötü çocukmuşum gibi yargılamayın. Yanlış davranışım üzerinde durup düzeltin. Ceza vermeden önce beni dinleyin. Suçumu aşmadığı sürece cezama katlanabilirim. Beni dinleyin. Öğrenmeye en yatkın olduğum anlar, soru sorduğum anlardır. Açıklamalarınız kısa ve özlü olsun. Beni yeteneklerimin üstünde işlere zorlamayın. Ama başarabileceğim işleri yapmamı bekleyin. Bana güvendiğinizi belli edin. Beni destekleyin; hiç değilse çabamı övün. Beni başkalarıyla karşılaştırmayın; umutsuzluğa kapılırım. Benden yaşımın üstünde olgunluk beklemeyin. Bütün kuralları birden öğretmeye kalkmayın; bana süre tanıyın. Yüzde yüz dürüst davranmadığımı görünce ürkmeyin. Beni köşeye sıkıştırmayın; yalana sığınmak zorunda kalırım. Sizi çok bunaltsam bile soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Kızgınlığınızı haklı görebilirim, ama beni aşağılamayın. Hele başkalarının yanında onurumu kırmayın. Unutmayın ki ben de sizi yabancıların önünde güç durumlara düşürebilirim. Bana haksızlık ettiğinizi anlayınca açıklamaktan çekinmeyin. Özür dileyişiniz size olan sevgimi azaltmaz; tersine, beni size daha çok yaklaştırır. Aslında ben sizleri olduğunuzdan daha iyi görüyorum. Bana kendinizi yanılmaz ve erişilmez göstermeye çabalamayın. Yanıldığınızı görünce üzüntüm büyük olur.
Biliyorum, ara sıra sizi üzüyor, belki de düş kırıklığına uğratıyorum. Bana verdikleriniz yanında benden istediklerinizin çok olmadığını da biliyorum. Yukarıda sıraladığım istekler size çok geldiyse birçoğundan vazgeçebilirim; yeter ki beni ben olarak seveceğinize olan inancım sarsılmasın.
Benden "Örnek çocuk" olmamı istemezseniz, ben de sizden kusursuz ana-baba olmanızı beklemem. Sevecen ve anlayışlı olmanız bana yeter.
Sizin çocuğunuz olarak doğmak elimde değildi. Ama seçme hakkım olsaydı, sizden başka kimsenin çocuğu olmak istemezdim. Sevgiler, Çocuğunuz...

Alıntıdır

Türk Milli Kültürünün Önemli Bir Unsuru: Türk Dili

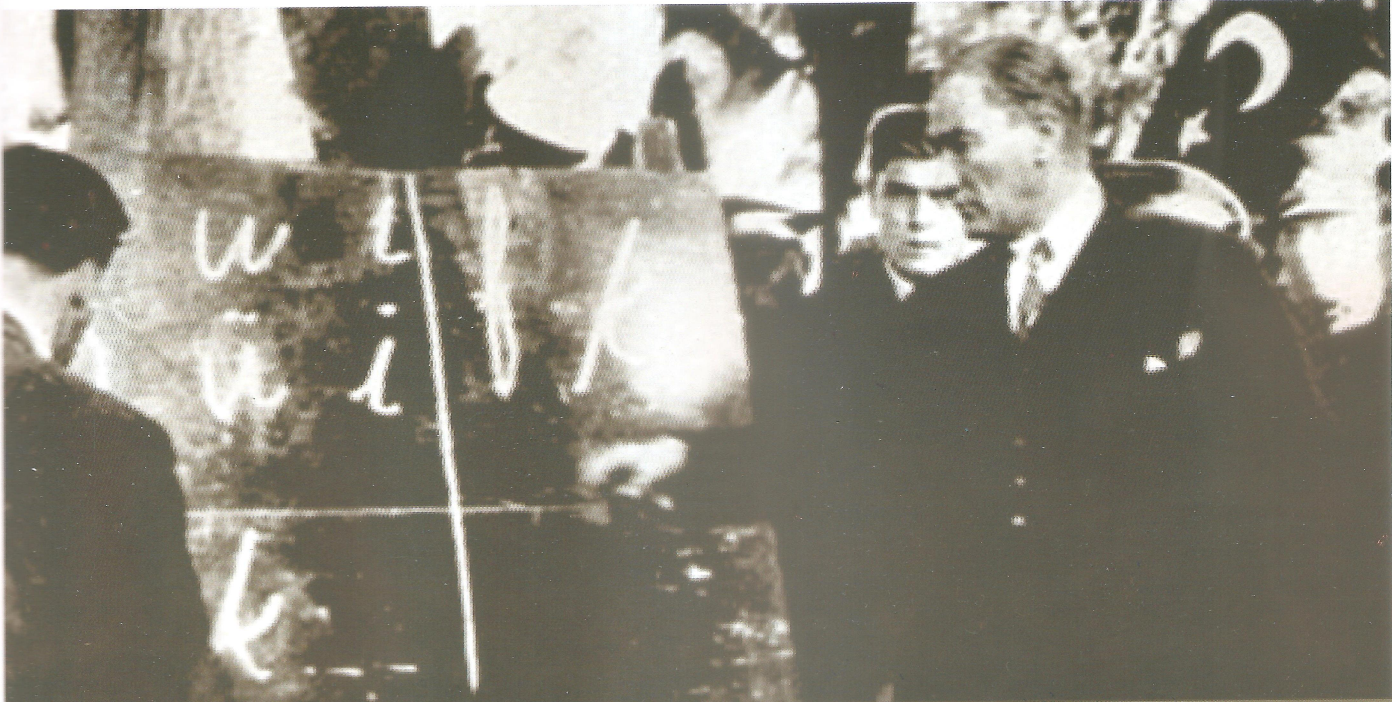
Türk Milli Kültürü, Türklerin, tarihi süreç içerisindeki toplumsal yapılarını, dini, iktisadi hayatlarını, edebi kültür, dil ve sanatlarını, düşünce ve ahlak özelliklerini içerisine alan geniş bir konudur. Bize göre, dilini kaybetmiş bir millet, milli benliğini, değerlerini, özünü, daha doğrusu, her şeyini kaybetmiştir. Peki, bir dil nasıl olur da kaybedilir? Bu sorunun cevabını vermek bizler için pek de zor bir durum değildir. Bugün, şehir merkezlerine gittiğimiz zaman, etrafımızdaki alış-veriş yerlerine, dükkânlara dikkatlice bakarsak, gördüğümüz tablo karşısında şunu söyleyebiliriz: Bir dil işte böyle kaybolur! Evet, ne yazık ki, güzel Türkçemiz tehlikeli bir durumla karşı karşıyadır: Yok olma tehlikesi! Bir dil, kullanılmazsa ortadan kalkar. Konuşulmayan, yazılmayan bir dilin devam etmesi, kuşaklar boyunca var olması, söz konusu değildir.

Dil, düşünmenin aracıdır. Düşünemeyen insanların fikir üretme gibi bir şansları yoktur. Dil ile düşünme arasındaki bu sıkı bağ, milli hissin oluşmasında da etkilidir. Milli bir his, ancak, o milletin dili ile oluşturulabilir. Şöyle diyelim, İngilizce konuşup, fikirler ortaya koyarak bir Fransız milliyetçiliğinden söz edebilir misiniz? Tabi ki, bu gülünç bir durum olur. Demek ki, dil, bir milletin milli duygularının oluşmasında, bu duyguların geniş kitlelere yayılmasında birinci derecede önemlidir. Her millet, ancak, kendine özgü bir dil ile milli hislerini kuvvetlendirip yayabilir.

Tarih bize göstermiştir ki, milli kültürünü kaybeden milletler, daima "güçlü milli duygu"lara sahip olan milletlerin egemenliğine girmişlerdir. Başlangıçta da belirttiğimiz gibi, madem ki dil, milli kültürün ve milli kültür de bağımsızlığın temeli, öyleyse, bize düşen görev, Türkçe'ye gereken önemi vermek; Türkçe konuşmaktan, Türkçe yazmaktan gurur duymaktır. Bugün, ABD ve Batılı ülkelere olan hayranlıkları ile İngilizce'ye duydukları özenti birçok insanı ve özellikle "sözde aydınlar"ımızı Türkçe konuşmaktan alıkoymuş, bu durumdan utanır hale getirmiştir.

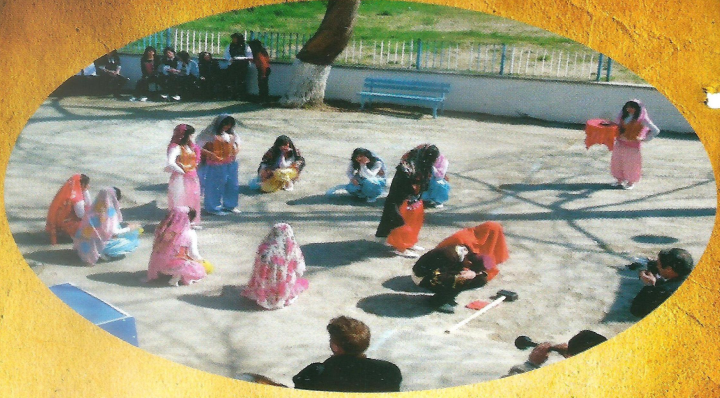
"Türkçe'nin yok oluşu sorunu." Evet, Türkçe yok olmaya yüz tutmuştur; gerek içte, gerek dışta bu yok oluşa destek verilmekte, adeta seferberlik içine girilmektedir. Bu tehlikeli durum, kendisini en açık şekli ile sokaklarımızda, iş yerlerimizde göstermektedir. Bu yerlerin isimlerine bakıldığında, Türkçe bir kelime görmek neredeyse imkânsızdır. Ayrıca, kendisini aydın sanan kişiler arasında da, her geçen gün, Türkçe'den kopuş söz konusudur. Ne kadar üzücü bir durum! Bunun için mi verildi onca mücadele? Şurası bilinmeli ki, bu topraklar, yalnızca İngilizlerden, Fransızlardan kurtarılmadı, aynı zamanda İngilizce'nin, Fransızca'nın egemenliğinden de kurtarıldı, bu uğurda savaşıldı. Tüm bunları görmezlikten gelerek, birtakım ülkelere yaranmak, özenmek ve bu doğrultuda hareket etmek cidden içler acısı bir durumdur.

Buraya kadar söylediklerimizden, Türkçe dışında herhangi bir dili bilmeyelim, öğrenmeyelim anlaşılmasın. Tabi ki birçok dil öğrenip, kendimizi her alanda geliştirmek durumundayız. Bizim isteğimiz, Türkçe'nin konuşulduğu bir Türkiye olarak kalmaktır. Bu doğrultuda hareket etmeyen her kişiye, kuruma karşı ise mücadelemiz sürecektir. Bu mücadele, her şeyden önce, tepki ile başlamalıdır. Örneğin; İngilizce eğitim yapan okullara, sırf bu sebeple çocuklarımızı yollamayarak ya da ismi Türkçe olmayan yerlerden alışveriş yapmayarak, yemek yemeyerek tepkimizi gösterebiliriz. Bizim düşüncemizde, Türk demek Türkçe demektir! Bu sebeple, ne uluslararası yarışmalarda, toplantılarda, ne de ülke içerisindeki etkinliklerde, Türkçe' den asla vazgeçmeyeceğiz

Yavuz Bülent BAKİLER
Kaynak: Müdafaa-i Hukuk Dergisi, Ağustos 2003, Sayı: 60, Yıl:5

Mezunlarımıza

Okul yılları hayatımızın en güzel anılarının saklı olduğu bir hatıra müzesidir. Ne zaman bir eski okul arkadaşımıza rastlasak o günlerin anılarında keyifli bir yolculuğa çıkarız.

Ne zaman albümlerimizi karıştıracak olsak, bir köşesine sıkışmış okul yıllarının küçük adamı çıkar karşımıza. Bir yığın insan geçer gözümüzün önünden... Bir yığın izleri silinmiş adamlar dizilir film şeridi gibi karşımıza. Ve bir yığın hayal meyal yüzler düşer aynaların aksine.

Okul kantininde çaylarını paylaşan umut kokulu gençlerin de bir ayrılık saati vardır. Bir veda vakti... Hep beklenen, ama hiç istenmeyen...

Öğretmenlerin kahrı bitmiş, sınavların heyecanı terk emiş olsa da, bir ayrılık türküsünün derin melodisi çalacaktır içinizde. Ve efkârlı türkülerden arta kalan umut yeşili bir nakarat düşecektir dilinize.

Okul yıllarının saf tutkularından bir buket sunmak istedik.

Evet, yıllardır hasretliğini çektiğiniz o zil çaldı gençler!

Şimdi ağlama vakti...

MEZUNLARDAN MEKTUP VAR

MEZUNLARDAN MEKTUP VAR

Adem ULUTAŞ

1996- Sağlık Memurluğu Bölümü Mezunu
İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi

1978 Amasya doğumluyum. İlkokulu Uluköy'de, Ortaokulu Taşova İmam Hatip Lisesinde okudum. Hayalimde öncelikle imam olmak vardı. Ancak, hiç aklımdan geçmediği halde 1992 yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazanarak kaydımı yaptırdım.

Çok ilginçtir ortaokul üçüncü sınıfta okurken ders esnasında hocamız ne olmak istediğimizi sormuştu. Saygı değer arkadaşım Murat Şimşek ile beraber nasip olacak ya, "hemşire olmak istiyoruz" demiştik.

Taşova Sağlık Meslek Lisesine geçmekle hayatımın en doğru kararını verdiğimi düşünüyorum. Ömrüm boyunca unutamayacağım çok güzel 4 yıl yaşadım. O bitmez dediğim 4 sene bittiğinde inanın çok üzülmüştüm. Unutulmayacak anılarla dolu lise yılları...

Henüz birinci sınıftayım. Genel Beslenme dersinin yazılısında saf saf bakınıyorum etrafıma. Çalışmadım ki! Ne yazabilirim. Kâğıt bomboş duruyor. Fesih Hocam durumu anladı ve hâlâ kulaklarımda çınlayan, hayatım boyunca unutmayacağım şu sözleri söyledi. "Âdem Oğlum! Biraz da derslerine çalışsan ve topa vurduğun gibi sınavlarda da vursan voleyi !" Okulun Futbol takımındaydım. Başımızda Fesih Hocamız akşamları, hafta sonları sürekli antrenman yapardık. Fesih Hocam futboldaki başarımızı hem derslerimize hem hayatın her alanına yansıtmamızı çok arzuluyordu. Ah be Fesih Hocam, keşke seni zamanında dinleseydik. Şimdi kim bilir nerelerdeydik!

Okul bittikten sonra 14 yıl özel sağlık sektöründe çalıştım. Dört yıl önce Rabbime şükürler olsun kadrolu olarak İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine atandım. Ayrıca Nişantaşı Üniversitesi Tıbbi Laboratuvar Teknikleri bölümünde öğrenciyim.
Yazıma son vermeden önce öğrenci kardeşlerime tavsiyem okulumuzun kıymetini bilin. O okulda verilen her şeyi kefenize koymayı ihmal etmeyin. O okul, herkesin bildiği sıradan bir okul değildir. O sıralarda otururken her nedense insan tavsiye niteliği taşıyan sözlerin hiç birine ehemmiyet vermiyor. Ama hele bir mezun olun da görün. Öğretmenlerinizin ne kadar haklı olduğunu, ne önemli öğütlerde bulunduklarını elbette anlayacaksınız. Keşke fırsatım olsaydı da bütün bunları sizlerle yüzyüze konuşabilseydim.
Sevgi ve saygılarımla...

Ali BULUT

2002- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Selâm Taşova Sağlık Meslek Lisesi Ailesi,

1983 Taşova Ilıca Köyü doğumluyum. İlkokulu köyümde okudum. Daha sonra Taşova Atatürk Ortaokulunu bitirdim. Ve hayatımın belki de en güzel yıllarının geçtiği Taşova Sağlık Meslek Lisesine 14.09.1998 tarihinde başladım. 14.06.2002 günü mezun oldum. 10.07.2007 tarihinden İtibaren Samsun Eğitim Araştırma hastanesinde Maaş mutemetliği biriminde görev yapıyorum. Evli, iki kız çocuğu babasıyım.

Okulun ilk günlerinde biraz zorlanmıştım. Hele üst sınıfların " Anatomi ve Fizyoloji dersinden nasıl geçeceksiniz?"gibi karamsarca ifadeleri moralimi daha da olumsuz etkilemişti. Neyse ki korktuğum başıma gelmemiş ve ikinci sınıfa geçmiştim.
İkinci sınıfta, saygıdeğer öğretmenim Hasan Dönmez'in Coğrafya dersinde sınavdayız. Hocam sürekli: "şıkları karalamayın, yuvarlak içine alın!" diyormuş. Ben kaptırmışım kendimi, birşey duymuyor şıkları karalıyorum. Hocam yanıma geldi: "oğlum ben sana oha diyorum, sen bostan tarlasına giriyorsun." :-) demişti. Ne yalan söyleyeyim. Söz çok hoşuma gitmişti.
Buradan bizden emeğini esirgemeyen tüm öğretmenlerimizi (Fesih Aktaş, Fırat Yılmaz, Emine Aktaş, Nursel Öker, Nurettin Alan, Hasan Gömleksiz, Recep Öztürk, Satı Yiğit, Nesrin ve Yusuf Kaya, Fatma Alan) saygıyla ve hürmetle anıyorum ve tekrar teşekkür ediyorum.

Ayrıca tüm 2002 mezunlarını, yani tertiplerimi sevgiyle anıyorum. Herkese kucak dolusu selamlar, sevgiler...

Afşin YILDIZ

1999- Tıbbi Sekreter Bölümünden Mezun
Edirne Halk Sağlığı Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter

1981 Erbaa doğumluyum. 1999 yılında okulumuz Tıbbi sekreterlik Bölümünden Mezun oldum. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesini bitirdim. Şu an Edirne Halk Sağlığı Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter olarak çalışıyorum.

Saygıdeğer Hocam;
Ben okul hayatımız boyunca yaptığımız (yaptığımız diyorum Erbaa tayfası derlerdi bize hani biraz haylazdık yani) en iyi şeyi paylaşmak istiyorum anı olarak;

Belki biraz hüzünlü bir anı olacak ama 1998 yılıydı. Bir sınıf arkadaşımız, kardeşimiz o amansız, o zamansız hastalığa yakalanmıştı. Hepimiz şoktaydık ne yapacağımızı ne diyeceğimizi bilemedik. Fikrin kimden çıktığını bilmiyorum ancak, arkadaşımızın tedavi masraflarına katkı sağlamak için bir tiyatro getirileceği söylendi. Çok sayıda bilet bastırıldı. Her sınıfa haddinden fazla bilet verildi. Hepsi satılacaktı. Bizler Erbaa'yı ev ev, dükkân dükkan, fabrika fabrika gezdik ve bütün biletleri sattık. Taşova'da öğrenciler şehir merkezindeki bütün evleri ve esnafı bir bir gezdi. Çok iyi hatırlıyorum köylere gidildi. Durum iyi anlatıldı. Olandan nakit, olmayandan ne varsa alınarak Taşova'da paraya çevrildi. (bamya, soğan, ceviz, pestil, buğday vs.) ve o günün parasıyla 4.750.000.000 (dört milyar yedi yüz elli bin lira) toplandı. Çok büyük paraydı. Bütün okul öğrencilerinin bir olup, bütün olup bütün enerjisi ve duygusuyla, canla, başla ve var olan gücüyle arkadaşımıza yardımcı olmaları takdire şayan bir duruştu. Çok duygulanmıştım. Bu para ailesine iletildi tabi ki.

Daha sonra duyduğumuz kadarıyla arkadaşımızın ailesi bütün varını tedaviye harcamış. Ayda bir Amerika'dan getirilen iğneler için artık maddi gücü kalmamış ailenin. Tedavinin tamamlanması için son dört iğnesi kalmış. İğnenin bir tanesi o zamanın parasıyla 400.000.000 TL (dört yüz milyon) imiş. Bu durumu duyan İlhan hocamız ile Fesih Hocamız hemen bir arayış içine girmişler. Sonuçta Amasya'dan bir tiyatro ekibini tespit edip, durumu anlatıyorlar ve Taşova'ya davet ediyorlar. Olumlu cevap aldıklarında okula gelip bizi seferber ediyorlar. Ve ilaç almak için 1.600.000 TL ihtiyaç varken, biz 4.750.000.000 TL toplamıştık. Allah'a şükürler olsun arkadaşımızın tedavisi devam etti ve kurtuldu o beladan. Tedavi gördüğü için dönem kaybetti ve okulu bırakıp açık liseye devam etti. Sonra üniversiteyi bitirip Edebiyat öğretmeni oldu. Hocam, bu olay beni etkilemişti. Çok çok önemli bir dayanışma örneği sergilemiştik. Müthiş bir duyguydu. Fotoğraf da o güne dair bir fotoğraftır. Hocam affedersiniz ama hemen hemen bunun dışındaki bütün anılarımız öğrencilikten uzak anılardı. ? En uygunu buydu ve ben de bu anımızı anlatmak istedim.

Genç kardeşlerime vereceğim tek öğüt;
Fesih hocamı dinleyin. Ama iyi dinleyin. O size hem gerekeni yapar hem doğru yolu gösterir.

Arife AYLAK

2010- Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümü Mezunu
Fizyoterapi Teknisyeni

Amasyalıyım. 2009-2010 eğitim öğretim yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesi Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden mezun olduktan sonra Önlisans Fizyoterapi bölümüne geçiş yaparak 2011-2012 eğitim öğretim yılında Erzurum Atatürk Üniversitesinden mezun oldum.

İlk defa kopyayı Kâmil ARIK hocamızın sınavında çekmiştim. O anımı hiç unutamam.

Okulumuzun yönetici ve öğretmenlerinin her biri ailemizden biri gibiydi. Her birinin yeri farklıydı. Bana, "Taşova Sağlık Meslek Lisesine gel kaydını yaptır ve oku." deseler inanın seve seve kabul ederim.

Öğrenci arkadaşlarım, elinizde ki fırsatı iyi değerlendirin, iyi çalışın ki hayata iyi başlayın. Hepinize başarılar diliyorum.

Ahmet UÇAR

1999-Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Tokat Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter
İletişim: Cep: 0543 255 3012 -İş Tel: 0 356 214 54 00 (6511)

Canım Okulum;
Hafızamızın en derin hücrelerinde yer edinmiş türlü türlü hatıralarım, candan arkadaşlarım, okulum ve öğretmenlerim için daha sıcak, daha içten bir ifade bulamadığımdan böyle çocuksu, böyle masum bir hitap ile başlamak istedim. "keşke okulumda ve o şımarık can arkadaşlarımla birlikte olsaydım" ifadesini mezun olduğum günden bu yana kaç kez "iç çekerek" söylediğimi tahmin bile edemezsiniz. Dostluklar, haylazlıklar, özlemler, paylaşımlar... O okulda unutmadığım, unutamadığım nice sima, nice anı, nice özlemlerim var...Saflığın kokusu, temizliğin duruluğunu hatırlatıyor bana her seferinde okulum, okulumuz. Daha neler neler var. Şimdi bu sayfaya ne yazsam az gelir, yarım kalır, yavan kalır biliyorum. Ve anlattıkça, daldan dala atlar dururum. Kâh güldürecek, kâh hüzünlendirecektir eminim.

Hani anılar demişken, çok değer verdiğim ve saygı duyduğum Fesih Hocamın da yer aldığı bir anımı sizlerle paylaşarak çorbada tuzum olsun istedim. Ben anlatacağım bu anıya bir isim verdim. Ve bu anıyı hep bu isim ile hatırlıyorum:
"Babam bile beni bu kadar sevmemiştir... :-)"

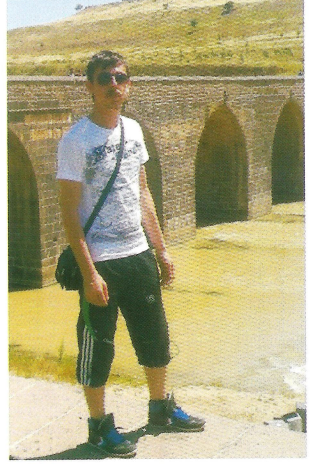
Bizi bilen bilir. Bizim kendimizi anlatmamıza gerek yok. O dönemlerde Erbaalılar deyince Yeşilırmak kırmızı akardı. Okulda kapı mı kırıldı, "Erbaalılar kırmıştır." cam mı kırıldı. "Erbaalılar kırmıştır." Haklılık payı vardı ama birçoğu da gerçek değildi... Adımız çıkmış ya bir kere. Malum o dönemler teknolojik alt yapı yeni yeni inşa oluyordu okullarımızda. Bilgisayar laboratuvarında 2 bilgisayar, 40 öğrenci... Bilgisayarı açmaya kıyamıyorduk :-) Bir de daktilo dersimiz vardı, ama yeterli sayıda daktilomuz yoktu. Daktilo dersleri için okul müdürümüz İlhan Cebe (Ellerinden öperim) yan okulun müdürüyle anlaşmış, daktilo derslerinde o okulun laboratuvarını kullanıyorduk. Yine birgün daktilo dersi için yan okuldayız. Çatır çutur daktilo yazmaya çalışıyoruz, bilirsiniz tüm daktiloların sesleri birleşince insanda kafa kalmıyor. Bizlerde kafamızı rahatlatmak maksadıyla wc'ye girdik ve yaktık o melaneti. O ara hizmetli girdi ve suçüstü yakaladı bizleri. Hemen kendi müdürüne, müdürleri de bizim okul müdürüne aktarmış olayı. Ertesi gün sabah sınıfımıza girdik az sonra nöbetçi öğrenci geldi ve " Hocam, Müdür Bey Erbaalıları odasına çağırıyor" dedi. Ve biz 7 Erbaalı indik aşağı. İlhan Hocam oturmuş koltuğa gülümseyerek sordu: "Yan okulda ne yediniz, ne içtiniz gençler :-)"Eee delikanlıyız ne de olsa. İnkâr mı edeceğiz :-) Afşin YILDIZ, Kâmil CABA, Arif KAYA ve bendeniz o melaneti içtiğimizi itiraf ettik. İlhan Hocam gülümsedi ve plânını uygulamak üzere ayağa kalktı, ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve başladı bizi sevmeye. Sevginin de, sevmenin de fazlasının zarar- ziyan olduğunu o gün anlamıştım. :-) Ve bir süre sonra hepimiz sevgi selinde kulaç atıyoruz. Az sonra içeriye Fesih Hocam girdi. Hepimiz yerde yatıyoruz. "İlhan abi ne oldu bu çocuklara :-)" dedi. İlhan Hocam, "Fesih'im dünden beri özlemişim gençleri, onlar da beni. Sabah sabah özlem giderdik. Seni de özlemiş olabilirler. İstersen biraz da sen sev, sonra ben tekrar devam ederim." demez mi :-)
Fesih Hocam, "yok ağabey, bunlar daha bir ömür kimseyi özlemezler" dedi ve bizi ayağa kaldırdı. Fesih Hocamızın hâlimize pek üzüldüğünü, acıdığını hissetmiştim. "Gençler kapının önünde bekleyin geliyorum dedi." Biz kapının önünde beklerken İlhan Hocam sınıf katına çıktı. Meğer sınıfın birinde arama yapmaya gitmiş. Az sonra Oğuz KORKMAZ ile aşağı geldi. Anladık ki Hocam, Oğuz'u da özlemiş. :-)

Hepimizi odasına aldı. "Gençler sizi disipline mi vereyim yoksa aynı yöntem ile devam mı edeyim?"dedi İlhan Hocam. Bizde "yok hocam aman ha! Ne disiplini, elin değmişken, işe koyulmuşken bir tur daha geç. Ne olacak sanki." diyerek karşılık verdik. Gülmeye başladı ve " Gençler sizlere tertemiz bir sayfa açıyorum. Bunu iyi değerlendirin" dedi ve gönderdi bizi. Ama şunu iyi biliyorduk ki bundan evvel açtığı temiz sayfalar koca bir defter olmuştu.

Öğrenci kardeşlerime başarılar, öğretmenlerime saygılar...

Ali BOLAT

2009- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Batman, Kozluk Devlet Hastanesi Satın Alma Birimi

1992 Taşova doğumluyum. İlçemize bağlı sepetli Köyü'nde İlkokulu, Destek Kasabası'nda Ortaokulu bitirdikten sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesine başladım ve 2009 yıllında mezun oldum. 2012'de Amasya Üniversitesi Merzifon Meslek Yüksek Okulunda Büro Yönetimi ve Yönetici Asistanlığı okudum. Şu an Eskişehir İktisat Fakültesi Kamu Yönetimi okuyorum.
Batman, Kozluk İlçe Devlet Hastanesi Satın Alma Biriminde Tıbbi Sekreter olarak çalışmaktayım. 75 yataklı sakin, güzel, temiz bir hastanede çalıştığımı belirtmek istiyorum.

12 yıllık öğrenimim boyunca (İlkokul, ortaokul, Lise dâhil) Fesih Hocama çarpılıncaya kadar hiçbir öğretmenimden fiske yememiştim. :-) Öğrencilere altın niteliğinde bir uyarıdır bu ve bütün samimiyetimle söylüyorum. Asla tavsiye etmem. :-) Ancak zerre kadar da olsa gönül koymadığım gibi, kendisine ne kızgınım ne kırgın. Hocamın bir bildiği vardır kesinlikle.
Nurettin ALAN (Sempatik, güler yüzlü, doğal ve içten bir öğretmenim)
Fesih AKTAŞ (Bu isim hakkında nasıl bir yorum yapılır ki. Takdir sizindir.)
Satı YİĞİT (4 yıl boyunca sınıf öğretmenliğimizi yaptı. Satı hocam, sizi unutmadık, unutmayacağız!)

Öğrenci kardeşlerim; O okulda okumak bir ayrıcalıktır. Değerli kardeşlerim okulumuzun ve hocalarımız kıymetini mezun olunca gayet iyi anlayacaksınız. Öğretmenlerinizin öğretmeye çalıştıklarını iyi anlayın, güzel kavrayın. Çünkü ilerde "aslında öğretmenimiz bu konuyu anlatmıştı. Keşke o zaman öğrenseymişim" diyerek kendi kendinize söyleneceğiniz çok şey olacaktır. Onu yerine; "ya ben bunu okulda şu hocamdan öğrenmiştim iyi ki de öğrenmişim" demek sizi daha çok mutlu edecektir.
Hayat zor, şartlar daha da zor. Ama sizler hiçbir zaman umudunuzu kaybetmeyin. Yakın arkadaşım dostum 8 yıllık yoldaşım Kayahan Berber ile izlemiş olduğum "Umudunu Kaybetme" filmini izlemenizi tavsiye ediyorum.
Ayrıca; bizleri bu dergi sayesinde bir araya getirdiği için Fesih AKTAŞ hocama teşekkürlerimi sunuyorum. Bir gün aynı iş ortamında Fesih Hocamın emrinde çalışmayı çok istiyorum. Fesih Hocam ellerinden öpüyorum.
Batman'dan Sevgilerle....

Ayhan BAHÇIVAN

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Kars- Kağızman Devlet Hastanesinde Acil Servis Sorumlu

1977 Taşova doğumluyum. Taşova Yeşilırmak İlkokulunu, Taşova Lisesi Orta bölümünü bitirdikten sonra 1992 yılında girdiğimiz merkezi sınav sonucunda Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazanarak kaydımı yaptırdım. 1996 yılında Sağlık Memurluğu bölümünden mezun oldum. Evli ve iki çocuk babasıyım. Kars-Kağızman Devlet Hastanesinde "Acil Servis Sorumlusu" olarak çalışmaktayım.

Öncelikle, 17 yıl önce mezun olmamıza rağmen çıkarılacak okul dergisinde bizleri hatırlayıp yer verdiği için hep saygıyla yâd ettiğimiz, çok değerli ve kıymetli şahsiyet Fesih AKTAŞ öğretmenime teşekkür ederim.

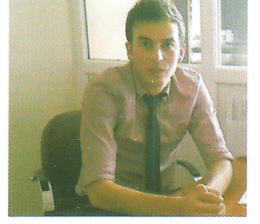
Bizler 1996 yılında okulumuzun ilk mezunları olma onuruna eriştik. Üzerimizde büyük emekleri olduğuna inandığımız Sayın Emine AKTAŞ, Nurettin ALAN, Özkan ALKAN, Hasan GÖMLEKSİZ, Sefernaz ESEN, İlhan CEBE ve Fesih AKTAŞ öğretmenlerimize teşekkür ediyorum. Taşova Sağlık Meslek Lisesinin Sağlık Memurluğu bölümünden mezun olmanın gururuyla çalışıyorum yıllardır. Bu onurlu duyguyla kendimi hep bahtiyar hissettim. Çalışma hayatına atıldıktan sonra anladık ki, öğretmenlerimiz bizleri sadece mesleki anlamında eğitmekle kalmamış, hayatın her alanında karşılaşacağımız her güçlükle mücadele etmeyi de aşılamayı ihmal etmemişler. Aynı zamanda milli ve manevi değerlerimizle yoğurarak yetiştirmişler. Teşekkürler saygıdeğer öğretmenlerim...

Bizler okulumuzdan hiç ayrılmadık. Okulumuzun ilk mezunları olarak son dört yıldır Fesih Hocamızın önderliğinde her yıl Nurettin hocamızın da katılımıyla bir yerde buluşuyor, dertleşiyor, lise yıllarına dair hatıraları tekrar tekrar yaşıyor ve yaşatıyoruz.

Şu an okulumuzda okuyan öğrenci kardeşlerime, ileride yapacakları mesleğin zevkli ve kutsal bir görev olduğunu söylemek istiyorum. Bütün öğretmenlerime ve öğrencilerimize başarılar diliyor, sevgiler, saygılar sunuyorum.

Aykut SEYHAN

2010- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Çorum, Mecitözü Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

1992 İstanbul, Fatih doğumluyum. Amasya'nın Taşova ilçesindenim. Okulumuz 2010 Yılı Tıbbi Sekreterlik bölümü mezunuyum. 2011 Şubat ayında İstanbul, Arnavutköy Devlet Hastanesine atandım. Gelir Tahakkuk, Ücretli Vezne gibi birimlerde çalışma fırsatı buldum. 2,5 yıl sonra Çorum Mecitözü ilçe Devlet Hastanesine tayin istedim ve atandım. Şu an Mecitözü İlçe Devlet Hastanesinde Bilgi İşlemci olarak görev yapmaktayım.

Aysun DAĞ

2010- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Çorum, Osmancık Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

1992 Çorum, Osmancık doğumluyum. 2006 yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesi Tıbbi Sekreterlik Bölümünü kazandım. 2010 yılında mezun oldum. 26.08.2011 tarihinde Çorum, Osmancık Devlet Hastanesine atandım. Şuan TİG Biriminde (Klinik Kodlama Birimi) görev yapmaktayım.

En güzel anım;
Okulca bir hafta sonu toplanıp Boraboy'a pikniğe gitmiştik. O günü hiç unutmuyorum. Eğlendik, oyunlar oynadık, oturduk sohbet ettik... Şuan birçok arkadaşım var ama lisedeki arkadaşlarımın sıcaklığı kimsede yok. Keşke okul yıllarıma tekrar gidebilsem! Okulumu, öğretmenlerimi, arkadaşlarımı çok özledim. Taşova'da dolu dolu ve çok güzel 4 yılımı geçirdim. Ailemizden ayrıydık ama öğretmenlerimiz, arkadaşlarımız ve hatta arkadaşlarımızın aileleri bu eksikliğimizi hiç hissettirmediler. Üzerimizden emeğini hiç esirgemeyen Sınıf Öğretmenimiz Yusuf KAYA'ya, atanmamız için bütün gayretiyle çaba gösteren Müdürümüz Fesih AKTAŞ'a ve değerli öğretmenlerime teşekkürlerimi sunar, ellerinden öperim.

Barış GENCEL

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Amasya, Suluova Halk Sağlığı Müdürlüğünde Sağlık Memuru

1977 Taşova doğumluyum. 1996 yılında okulumuzdan mezun oldum. Okulumuzun ilk mezunu ve en yaşlısıyım. :-) Halen Suluova Halk Sağlığı Müdürlüğünde Sağlık Memuru olarak görev yapmaktayım.

Hem öğrencilik hem gerçek hayatta bizlere her alanda hayatı öğretmeye çalışan, sosyalleşmemizi, iyi bir aile reisi olmamızı, mesleğimizi sevmemizi, insanlarla iyi ilişkiler ve sağlıklı iletişim kurabilmemizi kısaca yaşama dair her alanda yetişmemizi sağlayan saygıdeğer öğretmenim Fesih Aktaş'a ayrı bir hayranlık duyuyor, kendisini çok özel sevdiğimi belirtmek istiyorum. Bizim dönemimiz için çok ama çok özel biridir. Ve Fesih Hocamın sayesinde ilk mezunlar olarak yılda bir kez buluşuyor, dertleşiyoruz. Teşekkürler Fesih Hocam. Sizi yürekten seviyoruz.

Okulumuzun yeni binaya taşındığını duydum. Hayırlı ve uğurlu olmasını diliyorum. Ama eski binanın bahçesindeki ağaçları biz dikmiştik. O yoldan geçerken çok duygulanıyorum.
Sevgili öğrenciler, okulumuzun ve öğretmenlerimizin kıymetini bilin lütfen... Saygılarımla...

Bülent GÜLERYÜZ

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Tokat Turhal Devlet Hastanesinde Yoğun Bakım Hemşiresi

1996 mezunuyum. Şuan Tokat Turhal Devlet Hastanesi Yoğun Bakımda çalışıyorum. Okulumuzun ilk mezunu olma gururunu taşıyanlardanım. Okulumuzda sosyal, kültürel, sportif anlamda birçok alanda sayısız başarılara imza atmış ekibin bir ferdi olmaktan gurur duyuyorum. Okulumuzun futbol takımının değişmez as oyuncularındandım. Okulum sayesinde daha 15-16 yaşımdayken güzel memleketimizin birçok iline gitme, gezme fırsatı buldum. Okul başlar başlamaz futbola olan tutkusu ve sevgisiyle hemen okul takını kurup çalışmalara başlayan Fesih Hocamın emeklerini unutamam. Aslında Fesih Hocamı ilk günlerde hiç sevmemiştim. Nedense bana çok havalı geliyordu. Ancak gün geçtikçe çok iyi bir insan, çok iyi bir öğretmen olduğunu gördüm. Ve her türlü etkinlikte beraber olduk. 1992'den beri irtibatımız hiç kopmadı. Hep iletişim içindeyiz. Futbol takımıyla henüz kuruluşunun ikinci yılında Türkiye Üçüncülüğü, üçüncü yılında Türkiye İKİNCİLİĞİ gibi çok önemli başarılar elde etti okulumuz. Nurettin ve Hasan hocalarımla yaşadığımız anılarımızı anlatmaya kalkışsam derginin bütün sayfalarını işgal etmek zorunda kalırım. ▯ Okulumu, işimi, öğretmenlerimi çok sevdiğimi belirtmek istiyorum.

Öğrenci kardeşlerim, ne olur çalışın, kendinizi yetiştirin, geliştirin ve öğrenciliğin tadını çıkarın. O yıllar geri gelmiyor maalesef!
Saygılar sunuyorum.

Cihangir ÇAYLI

Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Tokat ve Erbaa' da Optisyen

Güzel Okulumun sevgili öğrencileri ve saygıdeğer öğretmenleri,

1983 Tokat, Erbaa doğumluyum. Polis Memuru olan babamın sürekli tayin olmasından dolayı Van, Çatak İlkokulunda başladığım ilköğrenimime, Kahramanmaraş Elbistan Cumhuriyet İlköğretim Okulunda iki yıl okuduktan sonra, Çankırı Dr. Refik Saydam İlköğretim Okulundan nihayet mezun oldum. Çankırı Yapraklı Sağlık Meslek Lisesi Tıbbi Sekreterlik Bölümünü kazandım. Birinci sınıfı okuduktan sonra yine babamın tayini dolayısıyla Taşova Sağlık Meslek Lisesine nakil oldum. İyi ki nakil olmuşum dedim defalarca. Önceki okuluma göre çok bakımlı ve tertemizdi. Kadro bakımından da çok çok üstündü. Öğrencilere değer veriliyordu. Öğretmenler gerçekten çok üstün niteliklere sahipti. Kıymetine paha biçilmez öğretmenlerimin bana, kişiliğime ve eğitimime yaptıkları katkılar sayesinde Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Optisyenlik bölümüne yerleştim ve 2006 yılında mezun oldum. Bu güzide okul ve eli öpülesi öğretmenlerim sayesinde 8 yıllık Optisyenim. Şuan hem Tokat merkezde hem Erbaa ilçesinde mesleğimi icra etmekteyim. Binamız zamanında yurt olarak yapılmış, ihtiyaç üzerine okulumuza tahsis edilmiş. O elleri öpülesi öğretmenlerimiz o eski binayı, ellerinde kazma-kürek bazen boya- badana, bazen sıva-harç kararak tertemiz bir okula dönüştürdüler. Şu an okuyan öğrenci kardeşlerim daha modern, daha güzel ve yeni bir binada öğrenim görmekteler. Araç-gereçlerin, malzemelerin değerini bilin. Kendi malınızdan daha bir itina ile kullanın. Sizden sora okuyacak kardeşlerinize tertemiz bir okul bırakın. Ayrıca, öğretmen anne-baba gibidir. Hatta bazen anneden, babadan öte olduğu da oluyor. Saygıda kusur etmeyin. Mezun olduktan sonra ahde vefa duygusunu asla kaybetmeyin.

Birgün derste iki arkadaşımız münakaşa ediyordu. Recep ÖZTÜRK Hocam, "arkadaşlar birbirinizi kırmayın, ilkokul arkadaşları unutulur, ortaokul unutulur, üniversite arkadaşlığı menfaat üzerindir. Fakat lise arkadaşları asla unutulmaz" demişti. Gerçekten de bütün arkadaşlarım unuttu, kayboldu, vefasız çıktı. Fakat lise arkadaşlarımla halen görüşüyorum.

Yıllar sonra böyle bir hazırlığın içine bizleri de almış olmaları öğretmenlerimizin bizlere verdiği değeri göstermiyor mu sizce de...

Arkadaşlar bu günlerinizin değerini bilin. Gününüzü hak ettiğince ve hak ettiğinizce yaşayın. Çünkü anılar yaşadıklarınızdan ibarettir. Herbirinizin okulumuzdan tıpkı bizler gibi iyi anılarla ayrılmanız dileği ile...

Deniz SÜMER

-1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
-Taşova' da İnşaat Mühendisi ve Müteahhit

1978 Taşova doğumluyum. Atatürk İlkokulu ve Taşova Lisesi Orta kısmını okudum. 1992 yılında kaydolduğumuz okulumuzdan 1996 yılında mezun oldum. Daha sonra Erzurum Atatürk üniversitesi İnşaat Mühendisliğini okudum.
Şuan Taşova'da serbest inşaat mühendisliği ve müteahhitlik yapıyorum. 2007 yılında üstlendiğim AK Parti İlçe Başkanlığı görevimden, 2014 yılı Mart ayında yapılacak mahalli seçimlerde Taşova Belediye Başkanlığına aday adayı olabilmek için yaklaşık bir ay önce istifa ettim. Evli, bir çocuk babasıyım.

Çorum Osmancık ilçe Milli Eğitim Müdürü olarak görev yapan coğrafya öğretmeni Fatih ÜÇOK hocamızın sert mizacını, Nurettin ALAN hocamızın hoş sohbetini, sıcak muhabbetini, Emine AKTAŞ hocamızın başarısını, Sevgi ŞENER hocamızın disiplinini, dün gibi hatırlıyorum. Fesih AKTAŞ hocamızın ismi Taşova Sağlık Meslek Lisesi ile özdeşleşmiştir. Taşova Sağlık Meslek Lisesiyle ilgili hangi ortamda olursa olsun bir mevzuu açıldığında hepimizin aklına anında Fesih AKTAŞ hocamız gelmektedir. Bu güzel ve anlamlı çalışmaya, yaklaşık 20 yıl önce okuldan ayrılan öğrencilerini taşıma inceliğini göstererek bizlere de söz verdiği için kendisine ayrıca teşekkür ediyorum.

Okuduğum okula yeni bina kazandırmada az da olsa katkım olduğunu düşünüyor ve bu durumla gururlanıyorum. Kadrosuyla, fiziki imkânlarıyla, tefrişatıyla ve kurumsal kimliğiyle bir kolejden farksız olduğunu bildiğim okulumuzda öğrenci olmanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorum. Başta Fesih Hocam olmak üzere emeği geçen herkesi can-ı gönülden tebrik ediyorum.

Her yıl gerçekleştirdiğimiz mezunlar buluşmasını çok başarılı buluyor, katılımcı sayısına bakılmaksızın sürdürülmesinin yararlı olacağını düşünüyorum.

Müsaadenizle okula kayıt yaptırdığım ilk günü anı niyetiyle paylaşmak istiyorum. Rahmetli babamla okulun önünde âdeta nöbet tutuyoruz. Kayıt olup olamayacağımız belli değildi çünkü. Okul müdiresi Sevgi hanımın odasına farklı farklı insanlar girip çıkıyor. Çok sıkı takip etmekteyiz. Kontenjan artırımı söylentisinin gerçekleşmesi için dua edip duruyoruz. Tabi ki amacımız kısa yoldan devlet memuru olup hayatı bir nevi garantiye almaktı. Ancak öyle bir atmosfer oluşmuş ki, sanki kayıt ile birlikte devlet memuru olarak işe başlayacakmışız gibi herkes bir şekilde çocuğunu kaydetme arayışı içinde. Akşama doğru her şey istediğimiz gibi cereyan etti ve babam zafer kazanmış komutan edasıyla eve girdi. Göğsünü gere gere "hallettim" dedi ve başköşeye oturdu. Gerçekten o günün şartlarında büyük iş başarmıştık. Doğal olarak bu başarıyı o akşam evde iyi bir kutlama ile taçlandırmayı da ihmal etmemiştik. :-)

Öğrenci kardeşlerimden okullarının kıymetini bilmelerini istiyorum. Ticari ve siyasi hayatımdaki başarılarımın temelinin okulumuzda atıldığını düşünüyorum. Herkesi saygıyla selâmlıyorum. Sağlıcakla kalın.

Eda YÜKSEL

2011- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Tıbbi Sekreter

Bir Rüzgâr Gibi Geçti.

1992 yılında İstanbul'da doğdum. Daha sonra memleketimize, yani Amasya-Taşova-Yenidere Köyü' ne yerleştik. Babam, şoför, annem ev hanımı... İlkokulu Taşova YİBO 'da ortaokulu, Yeşilırmak İlköğretim Okulunda okudum. Hep tembel, şımarık, bir dakika bile ciddi duramayan yaramaz bir öğrenciydim Taşova Sağlık Meslek Lisesine gelinceye kadar...

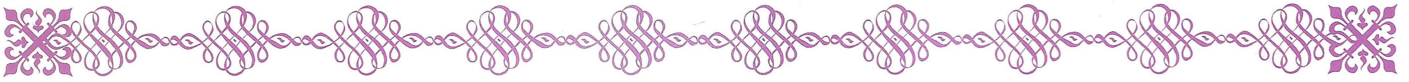
Girmiş olduğum Ortaöğretim Kurumları Sınavında, yukarıda izah etmeye çalıştığım öğrenci profiline yakışır bir puan almış ve hiçbir liseye yerleşememiştim doğal olarak. Ancak, Sağlık Meslek Lisesinde oluşan boşlukların yerine OKS puanı ile ön kayıt yaptırabileceğim bilgisine ulaştım. Bir umut diyerek başvurumu yaptım. Ön kayıtların son gününde, sistemin kapanmasına tam beş dakika kalmışken bir öğrencinin Suluova Sağlık Meslek Lisesine geçmesi üzerine okulumuz Tıbbi Sekreterlik Bölümüne kayıt olabildim. Kısa bir süre önce trafik kazası geçirmiş, ancak baston yardımıyla ayakta durabilen babam benden daha çok bu okula girmemi arzuluyordu doğrusu. O gün kaydımı yapan Fesih Hocam, babamın o durumundan da belli ki etkilenmiş ve bana hayata dair bir şeyler anlattıktan sonra, "Eda, okula son sırada girdin. Ancak, dört yıl sonra yapılacak mezuniyet töreninde seni ilk üçün arasında görmek istiyorum. Bana bu sözü vermeni istiyorum." dedi. Doğrusu Fesih Hocam, daha kayıt aşamasında gerçeklerin farkına varabilmemi, istikbalime dair düşünebilmemi sağlamıştı. Ve o an, hayatımda ilk kez düşünmeye başlamıştım; geleceğimi, ailemi, kendimi... Babama ve Fesih Hocama oracıkta hiç tereddüt etmeden çok başarılı bir öğrenci olacağımın sözünü vermiştim.

Verdiğim sözün gereğini yapmak kolay olmayacaktı. Çünkü o güne kadar pembe silgimi bile saklayamayacak kadar dağınık bir öğrenciydim. İlk kez ders çalışıyordum annemin mutluluktan ağlaması aslında beni kahretmişti. Bu yüzden daha çok çalışıyordum ve normal bir öğrenci olma yolunda hızla ilerliyordum. Ve artık başarılı bir öğrenciydim. Babam keyifle geliyordu veli toplantılarına... Okulumuza gelmeden önce aynı zamanda pısırıklık da vardı bende. Dolmuşta paramın üstünü isteyemeyecek kadar utangaçtım. Her şeyi bu okulda öğrendim. Nitelikli insan olmayı, başarıya ulaşmak için insanın sadece beynindeki engelleri kaldırmasının yeterli olacağını, özgüveni ve daha nice şeyi. Çok güzel, çok eğlenceli yıllardı. Hiç iki tost yiyecek kadar param olmadı ama çok iyi arkadaşlarım oldu. Her sabah okula girerken saç ve ayakkabı kontrollerinden çoğu zaman geçemediğimde Nurettin hocamızın "burası mankenlik okulumu kızım!" deyişini hiç unutmam...

Bir saniye ile bir asır arasında abartılacak kadar bir zaman diliminin olmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Yıllar su gibi akıp gitti. Teneffüs zillerimizde çalan o Bülent Ersoy, Muazzez Ersoy şarkılarını hâlâ dinledikçe duygulanıyorum. Ne güzel yıllardı...

2010 yılında girdiğim Kamu personeli Seçme Sınavından aldığım 83 puan ile alanımda Türkiye YEDİNCİSİ oldum ve ilk tercihim, Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesine atandım. Halen aynı hastanenin idari biriminde Tıbbi Sekreter olarak görev yapmaktayım. Geçen yıl Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıbbı Dökümantasyon ve Sekreterlik bölümünden mezun oldum. Aynı zamanda Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi 3.sınıf öğrencisiyim. Şiir yazmayı ve okumayı çok seviyorum. Çok yakında çıkarmayı düşündüğüm "AŞK KAÇTADIR" adlı şiir kitabımın hazırlığı içindeyim. Şimdi tek hayalim Edebiyat Öğretmeni olmak ve öğrencilerime Mevlâna'yı anlatabilmek...

Şu an bizim oturduğumuz sıralarda oturan öğrenci kardeşlerime ne kadar şanslı olduklarını söylemek istiyorum. O sıraların kıymetini yıllar sonra anlıyor insan... Ve yıllar sonra okulun kapısını çaldığınızda bir nöbetçi öğrencinin size isim, soy isim, niçin gelmiştiniz soruları bölüyor mutluluğunuzu ve anlıyorsunuz ki mezun olalı yıllar olmuş, sizi tanıyan kimse kalmamış. Memuriyet oldukça güzel... Yıllık izinleri, hastalık izinleri, mazeret izinleri... :-) İyi para kazanıyorum. Liseliyken arkadaşlarımızla kapış kapış yediğimiz yarım ekmek arası yemeğimizin hazzını, lezzetini inanın şu an, denize nazır bir lokantada yediğim yemekte alamıyorum. O günleri çok özlüyor ve çok arıyorum. Üzerimizde çok emeği bulunan Fesih Hocamı, Yusuf Hocamı, Emine Hocamı, Sıddıka Hocamı, Gülay Hocamı, Gül Hocamı, Pınar Hocamı, Timur Hocamı, Satı Hocamı, Nesrin Hocamı ve Nurettin Hocamı saygıyla selâmlıyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

Durmuş DİKMEN

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Çorum, Mecitözü İlçe Devlet Hastanesinde Kalite Yönetim Direktörü

1996 Taşova Sağlık Meslek Lisesi Mezunuyum. Okul numaram 40. Şuanda Çorum, Mecitözü İlçe Devlet Hastanesinde Kalite Yönetim Direktörü olarak görev yapmaktayım.

Fesih hocam, bu çalışma için bir anımızı paylaşmamızı istemişti. Okuduğum 4 yıl içinde yaşadığım her günün bir anısı var bende. Ama ben mezun olduktan sonra okulumla ilgili bir hatıramın bu kıymetli çalışmada yer bulmasını istedim.

Mezun olduktan sonra Trakya Çorlu'da bir fabrikada sağlık memuru olarak çalışıyorum. Bir gün tam iş çıkışı Fesih Hocam aradı. Taşova'da Kurumlar arası Kaymakamlık Kupası Futbol Turnuvası düzenlendiğini, bu turnuvaya okulumuzun da katılacağını söyledi. Aynı zamanda her takım kurum dışından iki kişiyle anlaşıp müsabakalarda oynatabileceğinin bilgisini verdikten sonra, benim bu turnuvada okulumuzun takımında oynamamı istedi. Hocamı kıramadım ve kabul ettim. Akşam otobüse bindim. 12 saatlik yolculuktan sonra sabah Taşova'ya indim. O gün, maça çıkıp oynadım. Akşam tekrar otobüse binip Çorlu'ya gittim. Anlattığım bu hadise, okuluma duyduğum sevgimin ve bağlılığımın hangi düzeyde olduğunun ifadesidir. Öğretmenlerime saygılar sunuyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

Edanur KAŞUT

2012- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Kars, Sarıkamış Toplum Sağlığı Merkezinde Tıbbi Sekreter

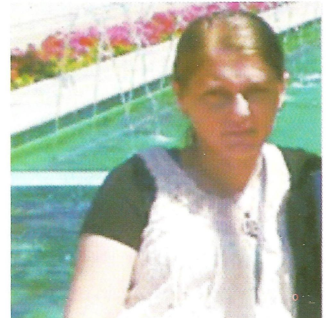

1994 Tokat, Niksar doğumluyum. Niksar Atatürk İlköğretim Okulunu ve okulumuz Tıbbi Sekreterlik Bölümünü bitirdim. Eylül 2012'deki KPSS sınavına girip 2013'ün Haziran Ayında Kars Sarıkamış Toplum Sağlığı Merkezine Atandım. Okulumun verdiği eğitimin karşılığıdır bu yaşta devlet memuru olmak. Okuduğum okulun avantajı ve kendi gayretim sonucunda erken yaşta kendi paramı kazanır duruma geldim. Bundan sonraki eğitimimi aileme yük olmadan devam ettirebilme imkânı buldum. Okuduğumuz Bölüm itibariyle atanma şansımız diğer dallara göre az olsa da öğretmenlerimin desteği ve emeği sayesinde beklemeden atandım. Her birine tek tek teşekkür ediyorum.

Bizden sonraki öğrenci arkadaşlarımıza tavsiyem okuldaki öğretmenlerin engin tecrübelerinden ve okulumuzun avantajlarından yararlanmaları, derslerine gereken önemi vermeleri ve KPSS'ye özenle hazırlanmalarıdır. Saygılar sunuyorum.

Emine TEKİN

2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Trabzon Halk Sağlığı Müdürlüğü Ketem Biriminde Tıbbi Sekreter

1982 Taşova doğumluyum. Cumhuriyet İlkokulu ve Taşova Lisesi Orta kısmını bitirdikten sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazanarak kaydoldum ve 2000 yılında mezun oldum. Ankara Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu Tıbbi Dokümantasyon ve Sekreterlik Uzaktan Eğitim Bölümü 1. sınıf öğrencisiyim. Trabzon Halk Sağlığı Müdürlüğü Ketem Biriminde Tıbbi Sekreter olarak çalışmaktayım. Evli, 11 aylık bir bebek annesiyim.

Ketem de istatistiki veriler hazırlıyorum. İşim çok yoğun. Derslerime çok fazla zaman ayıramıyorum. Şu an Lisede okuduğum bölümün yükseköğrenimini okumaktayım. 13 yıl önce mezun olmama rağmen lise öğretmenlerimin verdikleriyle hiç zorlanmadan yüksek okul okuyorum. Emine Hocam, Fesih Hocam, Fatma Hocam, Satı Hocam, Nesrin Hocam, Nurettin Hocam, Sefernaz Hocam hepinizden Allah razı olsun. Ellerinizden öpüyor, saygılar sunuyorum.

Emrah COŞKUN

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi

1979 Taşova doğumluyum. İlkokulu Arpaderesi Köyü'nde, ortaokulu Alpaslan Kasabası'nda bitirdim. 1996 yılında okulumuzdan mezun olduktan sonra Anadolu Üniversitesi Laborant Veterinerlik bölümünü bitirdim. Halen Marmara Üniversitesi Psikiyatri Anabilim Dalı Başkanı Doç. Dr. Kemal KUŞÇU yönetimindeki ekiple birlikte "Sağlıkta Şiddet" konulu programda eğitimci ve araştırma görevlisi olarak bir yılı aşkın bir süredir çalışmaktayım. Hali hazırda Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yetişkin Acil Cerrahi Travma birimde görev yapıyorum. Mesai saatlerimden arta kalan zamanlarda ise Medikal ve Tıbbi araçların perakende ve toptan ticaretini yapan işyerimde vakit geçirmekteyim. Evliyim bir kız ve bir erkek çocuk babasıyım.

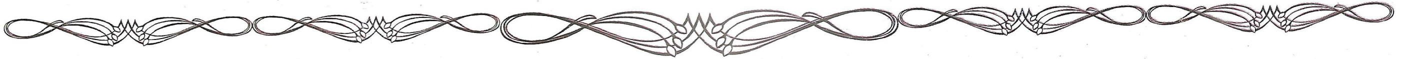
1992 yılında Taşova Lisesine devam ederken iki ay sonra ilçemize yeni açılan Sağlık Meslek Lisesine kaydımı yaptırdım. Tabi kayıt süreci pek o kadar kolay olmadı. O dönem okul Müdiresi Rahmetli Sevgi Hanımın bütün engellemelerine rağmen Fesih Hocamın gayret ve desteği ile kaydımı yaptırdım. İlçemizde yeni açılmış okulumuza hemen hemen herkes çocuğunu kaydetmek istiyordu. Kıyafetlerin tek tip olması, sol göğüs üzerindeki okul kokardı ve sağlık memurluğu bölümü olduğundan sadece erkeklerden oluşması bize ve okulumuza ayrı bir hava katıyordu. Nitekim sonraki yıllarda büyük ilgi gören okulumuz birçok alanda önemli başarılarla adından söz ettirmeye başladı.

İlk yıl 120 öğrenci ile başladık eğitim öğretime. Sonra nakil gidenler oldu, ömrü vefa etmeyenler oldu. Vefat eden arkadaşlara Allah' tan rahmet diliyorum.

Sevgili öğrenci kardeşlerim; sağlam adımlarla yürüyün bu yolda ve hangi iş olursa olsun can-ı gönülden severek yapın. Mesleğinizin kutsallığına inanın. Gelişime açık olun, görevinizi lâyıkıyla ifa edin. Bilin ki o zaman çalışma arkadaşlarınız, aileniz ve öğretmenleriniz sizlerle gurur duyacaktır.

Saygıdeğer Fesih AKTAŞ, Emine AKTAŞ, Nurettin ALAN, Satı YİĞİT, Hasan GÖMLEKSİZ ve ismini sayamadığım bütün öğretmenlerim, bir kez dahi yüzünüzde hafiften de olsa bir tebessüme sebep olabilmişsem kendimi dünyanın en mesut insanı kabul ederim. Emeğiniz çoktur üzerimizde. Yüzlerce ergen budalasını ne meşakkatlerle eğittiğinizi, hatta adam ettiğinizi çok iyi biliyorum. Dürüstlüğünüze, emeğinize, samimiyetinize binlerce kez teşekkürler öğretmenlerim. Unutmayın ki sizler bizim kutsalımızsınız. Bugün tüm ülke coğrafyasında bizleri kocaman bir aile yaptınız. Taşova Sağlık Meslek Lisesini bir ekol haline getirdiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Dün olduğu gibi bugün de sizleri seviyor ve takdir ediyoruz. İlk mezunlar olarak misyonumuz; "yaptığımız her işte başarılı olup, okulumuza ve siz değerli öğretmenlerimize layık kişiler olabilmektir."
Sağlıkla ve sevgiyle kalın.

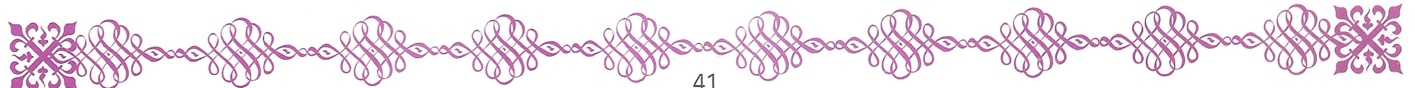

Ezgi Nur BAZ

2013- Acil Sağlık Hizmetleri Alanından Mezun
Tokat İl Sağlık Müdürlüğünde Acil Tıp Teknisyeni

1995 Tokat, Erbaa doğumluyum. Erbaa Fevzi Çakmak İlköğretim Okulunu bitirdikten sonra Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesini okudum ve 2013 yılında Acil Tıp Teknisyeni unvanı ile mezun oldum. Yani birkaç ay önce mezun oldum. Galiba okulumu çok çabuk özledim. Okulumuz müdürü Fesih Hocam hep derdi: **"Biz bir aileyiz ve burası bizim evimiz..."** ne kadar da haklıymış. Hocam evimizi, ailemizi özledim. Bu arada Tokat'a Acil Tıp Teknisyeni olarak atandım. Çok mutluyum. Öğretmenlerimin sayesinde henüz 18 yaşımda devlet memuru oldum. Mesleki eğitim anlamında çok donanımlı yetiştiğimizi ifade etmek istiyorum. Saygıdeğer öğretmenlerimize içten teşekkürlerimi sunuyorum. Okulumdaki anılarımı saymakla bitiremem. Gülüp eğlenmediğim tek bir gün olmadı. Küçük kardeşlerime okulumuzun değerini bilmelerini istiyorum. Kesin çok özleyeceklerdir. Saygılar, sevgiler...

Erdem ASLANTAŞ

2001 / Tıbbi Sekreterlik Alanından Mezun
İstanbul / Medikal Alanında Firma Sahibi

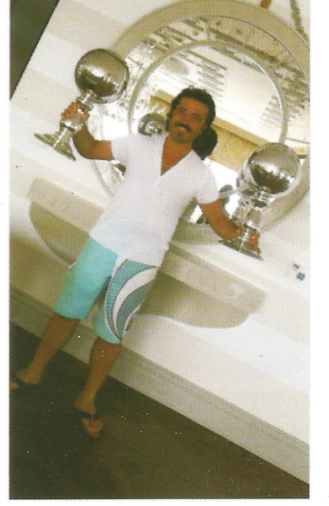
ORASI BİZİM OKULUMUZDU...

Taşova, Uluköy doğumluyum. Lisede çok başarılı bir öğrenci olmamakla beraber arkadaşlarımca sevilirdim. Arkadaşlarımın derdine ortak olmak hoşuma giderdi. Sağlık Meslek Lisesine kısa yoldan iş sahibi olabilmemi düşünen babamın zoruyla kaydoldum. Kayıt esnasında, genç ve sempatik bir müdür yardımcısı daha ilk iletişimde o okulda güzel günler geçireceğimi hissettirmişti. Evet, Fesih AKTAŞ hocamdan söz ediyorum. Dedi ki bana Fesih Hocam, "futbolu seviyorsun, öyle hissettim. Seni okulun futbol takımına alacağım." Çok Gönülsüz, isteksiz ve keyifsizdim oysa. Çünkü meslek lisesi okumak istemiyordum. Henüz kaydım tamamlanmamıştı ama Fesih Hocam o sıcak, samimi, sevecen üslubu ile bir anda bendeki önyargıların tamamını sildi kafamdan. Teşekkürler hocam :-)

Nurettin Hocam, saçım uzun diye, Fırat Hocam güldüm diye okşamışlardı beni :-) 28 harf Oktay Hicin arkadaşımın ettiği küfür yüzünden Fesih Hocamın özel ilgisine maruz kalmıştım :-). Ama mazide kaldı her şey. Asla kırgın, kızgın değilim hocalarıma.

Anatomi-fizyoloji ve İngilizce derslerimize giren Emine AKTAŞ hocamın "İngilizce öğrenin, sonra kafanızı duvarlara vuracaksınız" sözü yıllardır hafızamdadır.

Sevgili Öğrenci Arkadaşlarım, kişiliklerinizin oluştuğu şu zamanda vizyonunuza çok "doğru" adamlar koymalısınız. Çalışma hayatı çok acımasız... Emine hocamızın dediği gibi "okuyan, araştıran, kendini iyi yetiştiren insanlar doğal olarak kendilerini çok iyi ifade ederler."

Tıbbi Sekreterlik bölümünde okuyan kardeşlerim özel sektöre asla umut bağlamayın. Özelde iş bulma imkânınız çok zor. O yüzden KPSS' ye çok iyi çalışın ve atanın. Ben 10 yıl İstanbul'da özel sektörde çalıştım. İlk geldiğimde mesleğimle ilgili iş bulamadım ve eczane teknisyeni olarak girdiğim sektörde kendimi yetiştirdim. Kendime hedef olarak koyduğum Satın alma Müdürlüğüne yükseldim. Ama çok çalıştım. Çünkü hedefimde en iyi olmak vardı. Yazdıklarım yanıltmasın sizi. Megaloman değilim. Ama, Emine Hocamın dediği gibi "mütevazılığın fazlası aptallıktır." Ben de İstanbul'daki 56 Hastane Satınalma Müdürleri arasında yapılan çalışma ve ARGE planları içinde ikinci oldum. Kısacası hedefiniz olsun. Hedefiniz geniş ve farklı olsun. Sürekli ikinci bir planınız yani B planınız olsun. Yönetilen değil, yöneten olmak için uğraşın. Ben şimdi 4.200 TL maaş ile çalıştığım görevimi bırakıp kendi medikal firmamı kurdum. Firma sahibi olmaktan ziyade hedeflerime ulaştığım için, başardığım için çok mutluyum. Hayat kavgası zordur. Sarılın ve kurtarın kendinizi. Hiç kimse ağzında altın emzik ile dünyaya gelmedi. Gayret etmek, azmetmek, çalışmak... Saygılar, sevgiler...

Erol ULAŞ

1996-Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul / Esenler Avicenna Hastanesi, Acil Servis Sorumlusu

1978 yılında Taşova'nın Esençay Kasabası'nda doğdum. İlk ve Ortaokulu Esençay'da tamamladım. 1992 yılında ileride hayatıma bir anlam verecek Taşova Sağlık Meslek Lisesine başladım. Önceleri biraz bocaladım. Ancak hocalarımızın destekleriyle kısa sürede alıştım okuluma. Öğretmenlerimiz çok özverili bir şekilde çalışarak, donanımlı yetişmemiz adına çok emek verdiler. Her fırsatta hocalarıma duyduğum minnettarlığımı ifade etmenin hazzını yaşıyorum. İsimler çok zor hatırda kalsa da başta Fesih Hocam olmak üzere; Emine Hanım, İlhan Bey, Hasan Bey, Nurettin Bey, Özkan Bey, Hüsnüye Hanım ve varsa hatırlayamadığım bütün öğretmenlerime teşekkürlerimi bir borç bilirim. Öğretmenlerimin destekleriyle okulumu bitirdim ve 14 yıldır Esenler Avicenna Hastanesinde Acil Servis Sorumlusu olarak görev yapmaktayım.

İş hayatına atılmadan engelleri aşmak adına vatani görevimi tamamladım. Halen okulumu ve arkadaşlarımı aramaktayım. Diyebileceğim tek şey keşke biraz daha hocalarımı dinleyip ders çalışsaydım ve daha iyi başarılar elde edebilseydim. İnşallah siz dinlersiniz ve keşkelerden uzak kalırsınız. Saygılarımla...

Erkan AK

1996 Sağlık Memurluğu Bölümü Mezunu
İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ameliyathane Hemşiresi

2007 yılında atandığım İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinde "ameliyathane hemşiresi" olarak çalışıyorum. Atanmadan önce özel hastanelerde çalışıyordum.

Tokat ili Erbaa ilçesi, Hacıpazarı köyündenim. Taşova vergi dairesinde çalışan amcamın evinde kaldım dört yıl boyunca. Verdikleri emeklerle beni bu günlere getiren hocalarıma ve amcama minnettarım. Amcamın özverisi, ilgisi ve öğretmenlerimin duyarlılıkları sayesinde okuduğumu itiraf etmeliyim.

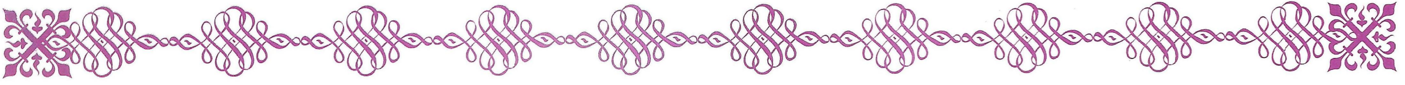

Taşova Sağlık Meslek Lisesinin ilk öğrencilerinden ve ilk mezunlarındanım. 1992 yılında başlamış olduğum okulumdan 1996 yılında sağlık memuru diplomamı alarak mezun oldum. Tabi diplomayı almamız o kadar da kolay olmadı. Her başlangıcın kendine dair sorunları vardır. Ve bu sorunlarla mücadele hiç de kolay değildir. Değerli hocalarım Fesih AKTAŞ ve Emine AKTAŞ bir taraftan yeni açılan okulun eksikliklerini giderme, sorunlarını çözme adına gece gündüz demeden çalışırlardı diğer tarafta geleceğimizi inşa etme uğraşı verirlerdi. Hep yanımızdaydılar.

Ayrıca, birkaç yıl önce vefat eden okulumuz müdiresi Sevgi Hanımı da rahmetle anıyorum.
Doğrusunu söylemek gerekirse ben daha çok öğretmenlerimden bahsetmek istiyorum. Okulumuz geç açıldığı için düz lisede okuyordum. Vasat sayılabilecek, sıradan bir öğrenciydim okulumuza gelene dek... Okulumuzda toplam öğretmen sayısı 5-6 civarındaydı ve bütün derslerimize girerlerdi. Fesih hocam, Emine hocam, Nimet hocam ve Hüsne hocam bütün derslere girmeye çalışıyordu. Fesih hocam birde bunların üstüne okulun sorunlarıyla uğraşırdı. Aynı zamanda okulun futbol ve bando takımını çalıştırırdı. Zor günlerdi onlar için. Fakat bizler hiç farkında değildik. Daha sonraları yapılan fedakârlığın kıymetini anlamak zor olmadı benim için. Ben genelde tüm hocalarımızı severdim ama Fesih hocamın bizler için ayrı bir değeri vardır. İnanın herkes tarafından takdir edilen, herkesçe sevilen biriydi. Bana okul sevgisi, ders çalışmasını bu öğretmenlerim aşıladı. Ve onların sayesinde kendimi aştım desem yeridir. Ders çalışan, çalışmaya gayret eden bir öğrenci olmayı başardım. Okumanın zevkini tattım. Çok ta abartmak istemiyorum ama çalışkan öğrencilerin arasına girdim diyebilirim. Her fırsatta okuldan kaçmaya çalışan, dersten ve derslerden nefret eden biriyken çok kısa zamanda örnek bir öğrenci olmamdaki en büyük pay tabi ki Fesih hocam ve Emine hocamdır. Samimiydiler, heyecanlıydılar bizleri de yüreklendiriyor ve heyecanlarına ortak ediyorlardı. İkinci sınıfın birinci dönemi sonlarına doğru okulumuza atanan Nurettin hocamız ile Hasan hocamız da bu heyecanın birer parçası oldular. Bizleri hep güldürerek diri tutmayı başardıkları gibi, tebessümlerini de hiç eksik etmediler. Onlar da değerliydiler, samimiydiler. Hatta Nurettin hocamın "oğlum ben buranın çocuğuyum. ayağınızı denk alın hepinizin canına okurum" sözü hala kulaklarımda çınlamakta. Kısaca şunu söyleyebilirim ki bu güzel insanların öğrencileri olduğumuz için ben ve arkadaşlarım çok şanslıydık. Umarım ki bu değerli öğretmenlerimiz ismini yazdığım yazmadığım herkes üzerimizdeki haklarını helal etmişlerdir. Hepsinden Allah razı olsun. Emeklerinden dolayı hepsine çok teşekkür ederim.

Okul ile ilgili o kadar çok anımız var ki. Stajlardaki yaramazlıklarımız, okuldaki haylazlıklarımız hangi birini anlatayım şimdi. Ama bunların dışında benim için çok ama çok önemli bir hatıramı paylaşmak istiyorum. Günlerden Perşembe... Okulda aşı yapıldı ve cuma günü için tatil verildi. Biz arkadaşlarla istirahat etmek, ders çalışmak yerine gezmeyi tercih ettik. Arkadaşımız Deniz Sümer babasının toros marka otomobilini aldı. 5 arkadaş Alparslan Kasabasına doğru yola koyulduk. Kasabada biraz vakit geçirdikten sonra 3 arkadaşımız daha dahil olunca bize, 8 kişi bindik arabamıza Taşova'ya doğru yola çıktık. Meğer Fesih Hocamız da Alpaslan'a Nurettin Hocamızı bırakmak için oradaymış. Yolda Fesih Hocamızın arabasını görünce gençliğin verdiği heyecanla kendisini solladık. Aracın hızı haliyle yüksek... Bir anda keskin bir dönemeç çıktı karşımıza. Ve takla atmaya başladık. Araç birkaç takla attıktan sonra bir tarlada yan yatmış şekilde durmuş. Herkeste korku, panik... Araçtan çıkan aşağı doğru koşuyormuş. Ben aracın altında kalmışım, kıpırdayamıyormuşum. Bir arkadaşımızın burnu, bir arkadaşımızın da bacağı kırılmış. Sağlam olanlar ise dediğim gibi bizi bırakıp kaçıyorlarmış panikten. Arkamızdan gelen Fesih Hocamız sağlam arkadaşları da toparlayıp aracı kaldırarak beni aracın altından çıkarmışlar. Önce Taşova Sağlık Ocağına, sonra da Amasya Ruhi Tingiz Devlet Hastanesine götürmüşler. Ben gözlerimi Amasya da açtım ve yanımda amcam ile Fesih Hocamı gördüm. Artık Fesih hocama bir de can borcum vardı. O güne kadar kendisine zaten ayrı bir değer verdiğim, sevdiğim Fesih Hocama artık tarifi imkânsız bir saygı, sadakat ve sevgiyle bağlandım. Kendisini her daim saygı ve sevgiyle anarım.

Çok önemli yüksekokul ve fakülte mezunlarının dahi tezgâhtarlık, garsonluk yapmak zorunda kaldığı bu zor dönemde özel veya kamu sektöründe rahatlıkla işe başlama imkânı sunan okulumuzun diplomasının pek kıymetli olduğunu hatırlatmak isterim. Sevgili öğrenci kardeşlerim, derslerinize dört elle sarılın, ailelerinizin, öğretmenlerinizin sizler için yaptığı fedakârlıkların farkına varın, zamanın değerini bilin. Hepinize başarılar diliyor öğretmenlerimin ellerinden öpüyorum.

Esma AVCI

2011- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Kars Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliğinde Tıbbi Sekreter

1992 Çorum / Osmancık doğumluyum. Okulumuzdan 2010 yılında mezun oldum. 2012 yılında Gaziantep Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu önlisans programını bitirdim. 2012 yılı Haziran ayı içerisinde KPSS sınavı sonucunda Kars Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter olarak göreve başladım. Şu an Kars Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği İdari Hizmetler Biriminde Tıbbi Sekreter olarak çalışıyorum.

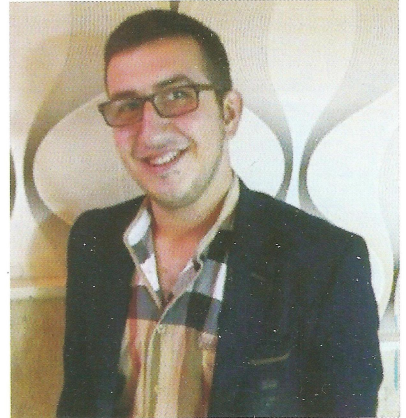
Yaşadığım güzel bir anımı paylaşmak isterdim. Lâkin okula girdiğim ilk günden mezun oluncaya dek, o kadar çok güzel hatıralarımız olmuş ki haksızlık olurdu birini diğerlerinden üstün tutmak.

Yaşarken umutsuzluk güneşi doğduğu gün (öğrencilik hali malûm isyan ettirirken) arada da olsa bizi geleceğe umutla baktıran hayallerimiz vardı. Kardeşlik duygularıyla sarıldığımız arkadaşlarımızla beraber süslüyorduk o hayalleri. Hayatımızın bazen en eğlenceli, doludizgin, bazen en üzücü 4 yılını geçirdiğim şu okulda, şu an okuyan ve gelecekte okuyacak arkadaşlarıma tavsiyem; "zamanınızın değerini bilin, ders çalışmayı ihmal etmeyin." ilk başlarken koskoca dört yıl içinde nasıl olsa bir ara çalışmaya başlarım düşüncesi hâkim olur hep. Ama öyle bir geçer ki o dört yıl, hiç anlaşılmaz :) Okulda iken bizlerde çok emeği olan saygıdeğer hocalarımız "arkadaşlar kolunuzdaki altın bilezik kadar değerlidir bu diploma. Kıymetini bilin, çalışın ve hakkını verin. "derlerdi. Gerçekten de öyleymiş arkadaşlar. Lisans mezunlarının bile boşta kaldığı şu dönemde okulumuzdan aldığınız o lise diploması altın, hatta pırlanta değerinde. Bizler yaşayıp gördük. Değerini bilin ve ihmal etmeyin çalışmayı. Ayrıca kendimce çok önemli bulduğum bir başka konuya daha değinmek istiyorum. Hayırlısıyla bir gün bizler gibi sizler de mezun olup ayrılacaksınız okulunuzdan, öğretmenlerinizden, arkadaşlarınızdan ve hatıralarınızdan. O ilk günkü ayrılık acısını ve veda ıstırabını bir ömür yüreğinizde hissettirecek dostlar edinin lütfen.

Biz okurken (eminim ki şuanda da öyledir)gönüllerinde taht kurmadık öğrencileri kalmayan Fesih AKTAŞ, Yusuf KAYA, Emine AKTAŞ ve bütün değerli hocalarıma vermiş oldukları emeklerden dolayı teşekkür ediyorum. Ayrıca, çok kıymetli olduğunu düşündüğüm bu güzel çalışmanın içine unutmayıp bizleri de dâhil ettiği için Fesih Hocama şükranlarımı sunuyor, herkesi sevgi ve saygıyla selamlıyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

Faruk KILIÇ

2010- Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden Mezun
Ankara, Özkaya Tıp Merkezinde Fizik Tedavi Teknikeri

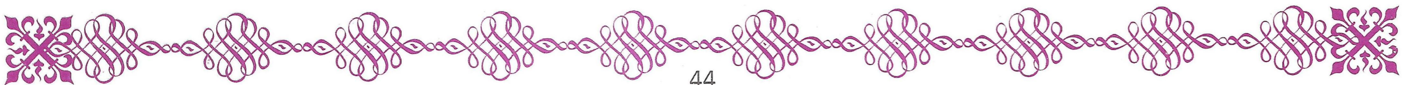

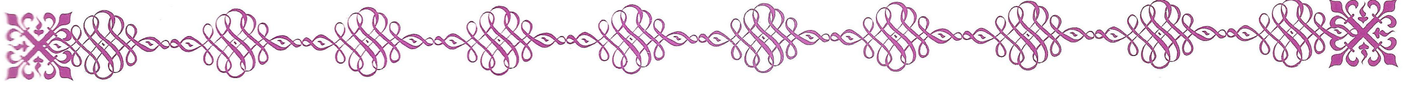
1992 Amasya doğumluyum. İlköğrenimimi Taşova Atatürk İlköğretim Okulu, Tokat Fatih İlköğretim Okulu ve Samsun 19 Mayıs Atatürk ilköğretim Okulunda okudum. Daha sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesi Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden 2010 yılında mezun oldum. Ankara Üniversitesi Haymana Meslek Yüksek Okulu Fizyoterapi bölümünü bitirdim. Şuan Ankara'da Özel Özkaya Tıp Merkezinde fizik tedavi teknikeri olarak görev yapmaktayım

Okul yıllarında herkes gibi benim de birçok anım var elbet. Okulumuz voleybol takımının bir oyuncusu olarak ilçe düzeyinde düzenlenen turnuvanın basit hatalarla kaybettiğimiz ve ikinci olarak tamamladığımız 3-2'lik final maçını ve hem sevinci hem hüznü bir arada yaşadığımız o mezuniyet törenimizi hiç unutamıyorum.

Özellikle Emine AKTAŞ ve Fesih AKTAŞ hocalarıma verdikleri destek ve emekleri için çok teşekkür ediyorum.

Öğretmenlerimiz, geleceğimiz için çok şeyler kazandırdılar bizlere. Hep yanımızda oldular. Bizleri çok dolu ve doğru yetiştirdiler. Bütün öğretmenlerime saygılarımı, hürmetlerimi sunuyorum.
Sevgili öğrenciler, öğretmenleriniz sizler için çırpınıyor, sizler için çaba gösteriyor. Hedeflerinizi belirleyin ve ulaşmak için gayret gösterin.
Sevgi ve saygılarımla...

Filiz UYSAL TÜMER

2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Bursa-Osmangazi, ROMMER Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezinde Anlaşmalı Kurumlar Sorumlusu

1982 Amasya doğumluyum. 2000 yılında okulumuz Tıbbî Sekreterlik Bölümünden mezun olduktan sonra Anadolu Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliğini bitirdim. Evli, bir çocuk annesiyim. Mezun olduğumuz gün beyaz okul gömleklerimize yazdığımız yazılar, attığımız imzalar hâla evimin başköşesinde duruyor, sararmış olsa da...

Kendi Lisanınız Olmalı Hayatta!
Hayat denilen döngünün içinde sizi siz yapan bir eylem olmalı, bir davranış, size özgü bir düzen... Sizi anlatmalı oturduğunuz okul sırası, kitabınız, belki de hayalinizdeki bir şehir veya bir ülke, hatta bir türkü belki de...

Bir dönem hep büyümek isteriz. Hatta o kadar çok şey isteriz ki, istemek telâşıyla kaçırırız başarabileceklerimizi. Bir dönem hep özgürlük dileriz. Oysa nasıl da özgürüzdür. Manada anlamı aynı olsa da, duyguda değişiverir ve nasıl da manasızlaşır. Hal itibarîyle şikâyetçi ve mızmızızdır hayatta.

Bir dönem ahlar, keşkeler sarar hayatımızı. Hep o arzu ettiğimiz büyüme eyleminin tam da içindeyizdir. Sorgulamalar başlar. Yapılan her şey bir muammadır aslında.

Bir dönem ipin ucu tutulmaya başlanır. Farkındalıklar filizlenir zihnimizde ve ne kadar güçlü olduğumuzun, neler başarabileceğinizin sırları verilir kendimize bir bir... Siz, siz olmaya başlarsınız.

Siz olmaya başlamanın hazzını "zafer" olarak telâkki edersiniz haklı olarak...
İşte tamda bu demde sevgi katmalısınız her bir eyleminize, servetinizi tamamlamak adına. Zira, sevgi ile karılmış emektir mutluluk.

İşinizi severek, arkadaşlarınıza gülümseyerek "merhaba!"diyeceksiniz. Yorulmayacaksınız. Her şey sevgi tadında tezahür edecektir. Öğrenciyken, işçiyken, anneyken, babayken, akrabayken her şeyde, her yerde çoğalacaksınız, büyüyeceksiniz seve seve.

Yani, kendi lisanımı kullandım naçizane...

Ben hep gurur duydum okulumdan ve gururla yâd ettim öğretmenlerimi...
O muhterem insanlardan faydalanmanızı, o değerleri değerlerimiz adına benimsemenizi isterim.
Saygılar, sevgiler...

Gonca GENCEL (TAŞKIRAN)

2001 Tıbbi Sekreterlik Bölümü Mezunu
Bursa / Afetlerde Sağlık Hizmetleri Şubesi-Ulusal Medikal Kurtarma Ekibi (UMKE)
Sekretarya, Arşiv ve Bilgi İşlem Sorumlusu

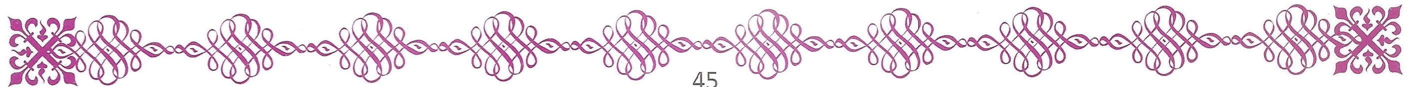

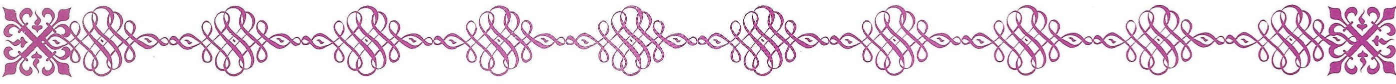
-Bursa Uludağ Üniversitesi Sağlık Yüksek Okulu, Sağlık Memurluğu (2006 mezunu)

-Okan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sağlık Yönetimi -master (2010 mezunu)

Sağlık Meslek Lisesi (İş hayatımın temeli)
Eğitime gerçekten gönül vermiş gerçekçi, eşitlikçi, disiplinli, adil, samimi, tutarlı, kararlı ve daha sayamayacağım birçok güzel ve iyi özellikleri ile bizleri hem sosyal hayata hem iş hayatına hazırlayan saygıdeğer lise öğretmenlerim, hiç birinizi unutmadım, unutamam. Her biriniz hâla dün gibi aklımdasınız. Dört yıllık lise öğrenimimiz boyunca mesleki eğitimimizin yanında, bize dair değerler paralelinde yetiştirmeye çalıştınız bizleri. Kılık-kıyafet kontrollerine ve davranış eğitimine verdiğiniz önem ile hayat boyu ölçülü olma yolunda bizlere çok şey kazandırmışsınız. Bu konularda çok hassastınız ve bizleri çok zorluyordunuz. Şimdi diyorum ki; iyi ki zorlamışsınız. Bizlere aşıladığınız birçok şeyin tatlı tatlı meyveleriyle nasipleniyoruz şimdi. İyi ki varsınız ve iyi ki öğrenciniz olma şansı yakalamışım.

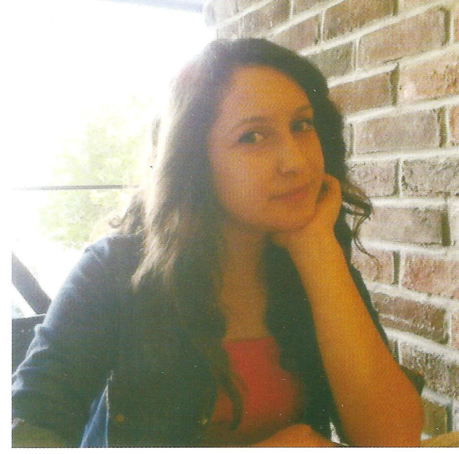
Şu an okulumda okuyan tüm öğrenci kardeşlerime şunu söylemek istiyorum; amacınız yalnızca okulu bitirmek olmasın. Ayrıca değerli öğretmenlerinizden hem sosyal hem iş hayatı üzerine de çok şeyler öğrenmeye gayret gösterin. Selamlar, sevgiler, saygılar...

Gülşah Celep

-2012- Acil Sağlık Hizmetleri Bölümünden Mezun
-Samsun, Kavak 2 Nolu İstasyonda Acil Tıp Teknisyeni

Taşova'nın Alpaslan Kasabasındanım. 2012 yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesinden mezun oldum. Samsun Kavak 2 Nolu 112 Acil İstasyonunda Acil Tıp Teknisyeni olarak çalışıyorum. Sağlık Meslek Lisesine istemeyerek gelmiş ve okuduğum bölüm hakkında hiçbir bilgiye sahip olmamama rağmen çok mutlu, çok huzurlu bir hayat sundu bana okulum. Çok sıcak bir ortama ve çok düzenli bir sisteme sahip olduğundan dokuzuncu sınıfın hemen başında her türlü kaygıdan kurtuluyor öğrenci. Öğretmenlerimizin, yöneticilerimizin sıcak ve sevecen yaklaşımları öğrenciyi okula bağımlı kılıyor. Bundan dolayı istemeden geldiğim halde okulumu ve öğretmenlerimi çok sevdim. Hocalarımız geleceğimiz için çok gayret gösterdi. Çalışmadan hiçbir şeyin ayağımıza gelmeyeceğini sürekli hatırlattılar. Bazen sıkıldığımız, kızdığımız bile olurdu. Ama onları şimdi daha iyi anlıyorum.

Birinci sınıfta, koskoca dört yılın nasıl biteceğini söyler dururduk. Arkadaşlar öyle bir geçiyor ki inanın insan anlayamıyor bile. Çok güzel anılarım oldu lise öğrenimim boyunca. Mezuniyette çok yoğun, çok zıt duygular yaşamıştım. Sevinç ve hüzün bir aradaydı. Mutluydum çünkü çalışma hayatına atılacaktım. Üzüntülüydüm çünkü okulumdan, arkadaşlarımdan ayrılacaktım. Çok sevdiğim arkadaşlarımdan ve öğretmenlerimden yavaş yavaş uzaklaşıyordum. Hele Fesih Hocamın biz mezunlar için yazdığı ve seslendirdiği "bir döngüdür hayat" şiiri işin tuzu biberi oldu. Şiirin son mısralarından biri şöyleydi "ve siz bu kapıdan bir daha destursuz giremeyeceksiniz." Gerçekten de öyle değil mi? Yarın okulumuza bir ziyaret düşünsek muhtemelen kapıda nöbetçi öğrenciye kaydımızı yaptırmak zorunda kalacağız. Şiir beni ve bütün arkadaşlarımı gözyaşlarına boğmuştu.

Bizlere her zaman inanan, güvenen ve hatta öz çocuklarıyla bir gören müdürümüz Fesih hocama, derslerini hep eğlenceli ve farklı örneklerle sunarak ders boyunca hepimizi canlı tutmayı başaran, hiçbir art niyet taşımayan, her haliyle farklı Nurettin hocama, okulda uçan kuştan bile haberi olan, her konuda yardımlarını esirgemeyen, ama kızdığında âdeta başka bir insana dönen müdür yardımcımız Yusuf hocama, her fırsatta yanına koştuğumuz, odasından neredeyse çıkmadığımız, her şeyi, her konuyu rahatça konuşabildiğimiz, hatta kafasını şişirdiğimiz, hele hele tercih dönemlerinde canından bezdirdiğimiz Gürcan hocama ve bütün öğretmenlerime her şey için çok çok teşekkür ediyorum.

Kısaca Taşova Sağlık Meslek Lisesi arkadaşlıklarımla, anılarımla, öğrendiklerimle, doğrularımla ve yanlışlarımla hayatımın en güzel dört yılını geçirdiğim ikinci yuvam oldu diyebilirim. Saygılar, sevgiler...

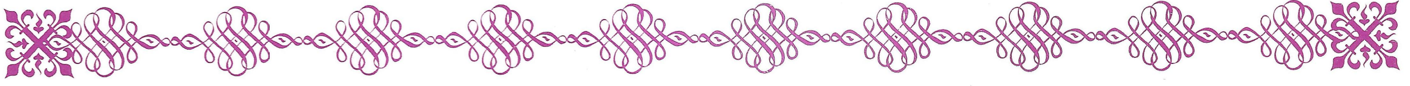
Gökhan BİRLİKÇİ

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Tokat, Erbaa Devlet Hastanesinde Sağlık Memuru

1996 yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesi Sağlık Memurluğu bölümünden mezun oldum. Atanıncaya kadar bir eczanede çalıştım. Şu an Tokat, Erbaa Devlet Hastanesinde çalışıyorum. Mezun olduktan sonra anladım ki okul sadece bir müfredata sıkıştırılmış öğretim programlarını vermiyormuş. Aynı zamanda birlikte yaşamayı, paylaşmayı, dostluğu da aşılıyormuş. 17 yıl önce mezun olmamıza rağmen okulda geçirdiğimiz her günümüzü dün gibi hatırlıyoruz. Her yıl katıldığım mezunlar buluşmasında hatıralarımızı tekrar tekrar yaşıyoruz. Arkadaşlarımın çoğuyla irtibat ve iletişim içindeyim. Fesih hocam ve Nurettin Hocamla sık sık görüşüyoruz. Uzun sözün kısası okulumu, öğretmenlerimi ve arkadaşlarımı seviyor ve özlüyorum. Allah birlikteliğimizi daim etsin diyor, dergide yer verdiğiniz için teşekkür ediyor, öğretmenlerime saygılar sunuyor, öğrenci arkadaşlarıma başarılar diliyorum.

Gülburcu USTA

2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
İstanbul, Moda A.S.M.' de Tıbbi Sekreter

1985 İstanbul, Beşiktaş doğumluyum. Okulumuz Tıbbi Sekreterlik bölümünden 2001 yılında mezun oldum. Uzun bir süredir Moda A.S.M.' de Tıbbi Sekreter olarak çalışıyorum.

Okuluma başlayıncaya kadar, ne okulum ne bölümüm hakkında bir bilgiye sahiptim. İlk günler fazlasıyla disiplinli olduğunu düşünmüştüm. Fakat zaman ilerledikçe ben okuluma (sanırım okulum da bana) alışmaya başladı. Hocalarım ve sınıf arkadaşlarımla kaynaştıkça artık ömür boyu sürecek dostluklara ve akıldan çıkmayacak, âdeta yaşamımdaki önemli tuğla taşlarının ilk temelleri atılacak olan hatıralara dönüşecekti.

Adaptasyon sürecini atlattıktan sonra hele bir de üst sınıflara geçtikçe arkadaşlarla harika vakit geçirmeye başladık. Diğer okullara nazaran öğrenci yetiştirmedeki üslûbu ve verdiği önem zaten tartışılmazdı. Yaşımız itibari ile öğretmenler bizi hem birer ergen dost hem de işlenmesi gereken birer cevher olarak görüyor ve öyle değerlendiriyorlardı. Doğal olarak ders, hem işleyen için hem dinleyen için çok zevkli geçiyordu.

Daktilo derslerimiz olurdu. Koca sınıf aynı anda taka taka yazmaya başlardı aynı metni. (kara kara kartallar, karlı tarlaları karartırlar) Anlayamadığım, şu an ufacık bir sesten rahatsız olurken o zamanlar onca daktilodan aynı anda çıkan o seslerden nasıl rahatsız olmuyor muşum acaba? Bırakın rahatsız olmayı, o sesin hoşuma gittiği bile oluyordu, seviyordum.:)

Unutamadığım bir anımı paylaşmak istiyorum. Bir gün, tüm sınıf olarak Uluköy Barajı'nda piknik yapmak üzere okuldan kaçmaya karar verdik. Okulun son günleriydi ve malûm havalar da ısınmıştı. Sınıfta, alınacak nevale ve malzeme listesiyle birlikte tüm ön hazırlıklar tamamlandı. Kızlar akşamdan pasta, börek, çörek, erkekler alışveriş yapacaktı. Ertesi gün vardık mesire yerimize. Tüm gün yedik içtik, resimler çekindik (ki hala saklarım) oyunlar oynadık, müthiş bir gün geçirdik. Tabi bu güzel günün bir de yarını vardı. Ertesi gün okula gittiğimizde idareci hocalarımızdan biri bizi muhabbetle kucaklamak üzere kapıda bekliyordu.:)

Tabi hepimizi sardı bir korku. Hocamız bize hepimizin idareye sevk edildiği bilgisini verdi. Tam da okulların kapanma arifesinde öyle güzel bir günden sonra sabah sabah nasıl bir karşılamadır bu Allah aşkına:) Olay tabii hepimizi çok üzmüştü. Fakat şu an düşündüğümde sorumluluk gerçekten zor şeymiş. Haliyle hocalarımız da vazifelerini ifa ediyorlarmış. Sonra Fesih Hocamız sınıfa geldi ve hepimizin savunma yazması gerektiğini söyledi. Bir nevi olayın ön incelemesini yapıyormuş. Fesih Hocamız aynı zamanda okulun Disiplin Kuru Başkanıydı. Hatta, "makul ve mantıklı cümlelerle pişmanlık duyduğunuzu da belirterek kendinizi savunursanız muhtemelen Disiplin Kurulunu toplamayız. Ve cevaplarınızla ikna ederseniz şayet olayı kapatırız." dedi. Tabi, Fesih Hocamızı çıt çıkartmadan, sus pus dinliyoruz. Ancak hocamız sınıfı terk ettikten hemen sonra disipline gitmeyeceğimizin sinyallerini almış olmanın sevinciyle bir alkış, bir şamata kıyamet koptu zannedersiniz. Havalara uçuyoruz neşemizden. Savunmalarımıza da "çok pişmanız. Bir daha Uluköy Barajı'na gitmeyeceğimize söz veriyoruz" ibaresini eklemeyi de unutmamıştık. Yani okul saatleri içinde Uluköy Barajı'na gitmemeye söz vermiştik ancak, her an bir başka yere kaçabilirdik. Çünkü Fesih Hocamıza bu konu ile ilgili herhangi bir söz vermemiştik. Tâbi bu da, arkadaşlar arasında sürekli tekrarlanan bir espri oldu. Ve yıllar boyunca güzel bir anı olarak belleklerimizde yer etti.

Okuduğum 4 yıl boyunca bu ve bunun gibi sayısız anım olmuştur. Karadeniz gezimiz, haftanın belirli günlerinde staj için Amasya' ya gidiş-gelişlerimiz, bando takımındaki güzel anılarım ve daha niceleri... Her anımın dolu dolu geçtiği koca bir dört yıl... Edindiğim ebedi dostluklar da cabası...

Öğrenci Kardeşlerime tavsiyem o güzel yürekli öğretmenlerimizin her sözünü olabildiğince akılda tutsunlar. Çünkü gelecekte hep karşılarına çıkacak ve onları geçmişe götürüp, gülümsetecektir. Bundan bir on yıl sonra bile geriye dönüp baktıklarında ne kadar haklı olduklarını göreceklerdir. Tecrübeyle sabittir efendim.:)
Saygılarımla...

Hacı Bayram KARŞIYAKA

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Erbaa Devlet Hastanesinde Sağlık Memuru

İnsan, büyüklerinin kıymetini büyüdükçe daha iyi anlıyormuş. Üzerimde emeği bulunan bütün öğretmenlerimin ellerinden hürmetle öpüyorum.

Ekstradan hem öğretmen, hem baba, hem arkadaş, hem abi olabilme vasıflarına haiz Fesih Aktaş hocama hayranlığımı gururla belirtiyor, hürmetlerini sunuyorum.

Fesih hocamın önderliğinde gerçekleştirilen mezunlar buluşmasına kesintisiz katılıyorum. Kesinlikle devam etmesini istiyorum hocam.

Bu güzel çalışmada bulunmaktan son derece memnunluk duydum. Bunun için ayrıca teşekkür ediyorum. Saygılar...

Hacı Bekir ÖZARSLAN

-1996 Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
-EBS Sportsagency UEFA Menajerlik firma yetkilisi
-Köln Fenerbahçeliler Derneği Kurucu Üyesi
-Almanya Fenerbahçe Dernekler Birliği Yöneticisi

E-Mail :bekir@fenerbahce.de
Doğum Tarihi :10.07.1977
Doğum Yeri :Amasya -Taşova

Taşova Atatürk İlköğretim Okulu ve Taşova Lisesi Orta bölümünü bitirdikten sonra okulumuza kayıt oldum. Ve 1996 yılında acısıyla, tatlısıyla Sağlık Memuru olarak mezun oldum. Çok güzel şeyler yaşadım, çok güzel günlerimiz oldu. Yazmak, anlatmak yavan kalır diye düşünüyorum.

Bizlere büyük emekleri olduğuna yürekten inandığım Fesih Aktaş, Emine Aktaş, Özkan Alkan, Nurettin Alan,Halil Yılmaz, Hasan Gömleksiz, Naci Konyar, Ali Aslan, Bekir Uzun ve şu an ismini hatırlayamadığım bütün öğretmenlerime teşekkür ediyor, saygılarımı, hürmetlerimi iletiyorum.

Okulumuzun sevgili öğrencilerinin, okullarını sevmelerini, öğretmenlerini dinlemelerini özellikle ifade etmek istiyorum. Ayrıca, o sıralardayken zaman zaman okul çekilmez gelebiliyor insana. Hepimiz yaşadık bu duyguyu. Daha doğrusu öğrencilik psikolojisidir bir nevi. Ancak, bir gün kesinlikle o sıraları, o arkadaşları, o öğretmenleri çok ama çok arayacaksınız. Selâmlar, saygılar...

Halil TEMİZER

1999- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Amasya, Suluova Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

Merhaba Fesih Hocam,

Ben 1999 mezunlarından 196 numaralı Halil TEMİZER. Hayatımın hem en güzel, hem gurbeti ilk tattırdığı için en acı günlerimin geçtiği okulumun bir dergi çalışmasında bulunmaktan onur duyarım. Benimde herkes gibi unutamadığım pek çok anım var tabi ki. Ama Fesih Hocam ben sizinle ilgili unutmadığım ve her aklıma geldiğinde yüzümü güldüren bir anımı anlatmak istiyorum.

Üçüncü sınıftayız ve ben sınıf başkanıyım. Hatırlarsanız ben, Ömer, Osman ve Hakan Amasya'dan geliş gidiş yapıyorduk. Dördümüzün adına Cuma günü Akşam 16.30 arabasına yetişmek için sizden izin istemeye gelmiştim. O an çok yoğundunuz ama ben bir boşluk bulup izin istedim sizden. Siz bana, "defol git "dediniz. Odanızdan çıktım, arkadaşlar ne oldu deyince ,"izin verdi" dedim ve akşam o arabaya bindik. Pazartesi günü İstiklal Marşı'ndan sonra beni kenara çekip "Cuma günü neden haber vermeden gittiniz" dediniz. Bende, "hocam izin istedim, siz de "defol git "deyince, ben de "bu söyleminizi izin verdiğinize yorumladım" dedim. Bunun üzerine bana bir kez daha "defol git" dediniz. Ve ben,"hocam bugün de izinli miyim?" diye cevap vermiştim size

Hocam yine bir gün, başka bir okulda resmi bir program vardı. İlhan Hoca o gün okulda yoktu, dördüncü sınıflar da Amasya'ya staja gitmişlerdi. O gün için okulun büyükleri biz, müdürü de sizdiniz. Siz yoğunsunuz yine. Beni çağırıp,"sınıf arkadaşlarını topla program var şu okulda. Sen götürecek, sen getireceksin. Sorumluluk sende. Yaramazlık yapmayın, sana güveniyorum "dediniz. Sorunsuz bir şekilde programa gittik. Ancak anlayamadığımız bir şey olmalı ki sorduğumuz bir soruya cevap vermedikleri gibi öğretmen-öğrenci bir olup bizlerle alay etmeye başladılar. O zamanlar diğer okulların bütün mensupları bizi ve okulumuzu çok kıskanırlardı. Çünkü her alanda her okulun çok çok önündeydik. O kadar çok zorumuza gitti ki hocam dayanamayıp sandalyeleri tekmelerle devire devire çıktık dışarı ve okulumuza döndük. Berbat bir haldeyiz. Hem gururumuz incinmiş, hem sizden korkumuza tir tir titriyoruz. Ben kendi kendime, "Fesih hocam beni o kadar da tembih etti. İnandı, güvendi. Şimdi ne diyeceğim kendisine." diyerek kahroluyorum. Neyse hocam, çıktık huzurunuza olanları bir bir anlattık. Siz, "öğrencilere çok görmüyorum ancak, eğer bir öğretmen sizinle alay etmişse; aferin çocuklar! Çok iyi etmişsiniz. Ama keşke sandalyeleri devirmeseydiniz." dediniz. İsteseydiniz o olay için beni ve pek çok arkadaşımı disipline verir, hatta okuldan bile attırabilirdiniz. Çünkü malum o Şubat dönemiydi ve biz bir resmi programı olaylı terk etmişiz. Yani o dönem için her türlü cezaya kılıf olmaya münasip bir durumdu. Bu vesileyle tekrar hakkınızı helâl edin Hocam. O okulu kazasız belasız bitirdiysek sizin hoşgörünüz, emeğiniz ve bize verdiğiniz önem sayesindedir. Tekrar Saygılar Fesih Hocam...

Halim BAYRAKTAR

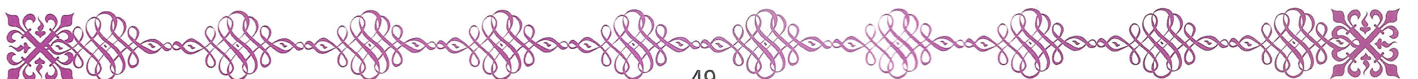
1999- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Almanya- Özel bir firmada çalışıyor

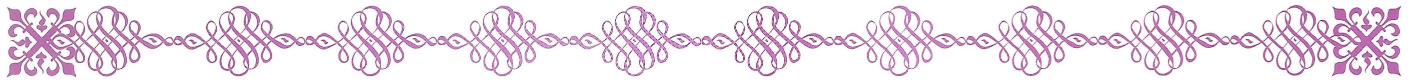

Fesih Hocam saygılar sunuyorum. Öncelikle bir konuda teşekkürlerimi dile getirmek istiyorum. Kabul buyurmanızı rica ediyorum. Futbolun çok ön plânda tutulduğu bir ülkeye sahibiz. Sonra voleybol, basketbol ilgi görmekte... Hentbol maalesef yeterli ilgiyi görmüyor. Kurallarını dahi bilmediğimiz bu sporla ilgilenmemizi, bu sporu sevmeyi bize aşılamayı başaran okuluma ve bizleri çalıştıran Sefernaz Hocama teşekkür etmek istiyorum.

Okulda kurduğumuz Hentbol takımı Konya'da düzenlenen Türkiye Finalleri müsabakalarında ilimizi, ilçemizi ve tabi ki okulumuzu başarıyla temsil etmiş ve Türkiye ÜÇÜNCÜSÜ olmuştu. O dönem okulumuz müdürü İlhan hocama ve dönemin Belediye Başkanına desteklerinden ötürü ayrıca teşekkür ediyorum.

Evliyim. 8 ve 4 yaşlarında iki erkek çocuk babasıyım. Fesih Hocam size ve Emine Hocama emekleriniz için özel teşekkürlerimi sunuyorum. İsmini sayamadığım bütün öğretmenlerime saygılar sunuyorum. Sağlıkla, sevgiyle kalın.

Hamza KANAR

1997- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul- Önemli Bir Firmada İlkyardım Eğitimi Sorumlusu (Eğitmen)

Herkese Merhabalar,

1979 Amasya doğumluyum. İlk ve ortaokulu Merzifon'da okudum. Babamın memuriyeti nedeniyle ortaokul üçüncü sınıfın ikinci yarısında Taşova'yla tanıştım. İlk başlarda çok zorlandım. Gün geçtikçe bağımlısı oldum. Taşova'nın. Göynücek Sağlık Meslek Lisesine başladım. İki yıl sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesine nakille geldim. Yeni okul, yeni öğretmenler, yeni öğrenciler. Alışmada çok zorlanıyordum. Bir gün Hastalıklar Bilgisi dersimize yeni bir öğretmen geldi. Meğer okulun ilk öğretmeniymiş. Vatani görevini tamamlamış ve okula dönmüş. Evet, Fesih AKTAŞ Hocamdan söz ediyorum. Onun sayesinde hiç yabancılık çekmedim. Gün geçtikçe okulumu daha çok sevmeye başladım. Hareketli, haylaz bir yapım vardı ve ben olmam gereken yerimi buldum. :-) Yani her şeyde sivrilen öğrenci grubu arasındaydım artık. Ve hayatımın en güzel günleri başladı böylece. Nurettin ALAN, Emine AKTAŞ. İlhan CEBE ve ismini sayamadığım mükemmel öğretmen kadrosu. Tabiri caiz ise ite-kaka okuduk. Hocalarımın hakkını ödeyemem. 1997 yılında mezun oldum ve sayelerinde Sağlık Memuru unvanı aldım. Tabi istikamet İstanbul ve çalışmaya başladım. Aciller, hastaneler, tıp merkezleri... Hocalarımdan hep övgüyle söz ettim. İşimi hep iyi yapmaya çalıştım. Şu anda İlkyardımEğitmenliği yapıyorum ve İstanbul'da isim yapmış bir firmada İlkyardım eğitimi sorumlusuyum. Ben hocalarım kadar olmasa da artık İlkyardım öğretiyorum. Hiç bilmeyen insanlara CPR öğretiyorum.

Maalesef Taşova Sağlık Meslek Lisesinde okumak herkese nasip olmuyor. Bizler Allah'ın şanslı kullarıyız. Sevgili Öğrenciler, okulumuzun değerini bilin ve sahip çıkın.

Sizleri seviyorum Fesih AKTAŞ, Emine AKTAŞ, Nurettin ALAN, İlhan CEBE öğretmenlerim. Ve çok özür dileyerek ismini sayamadığım tüm hocalarım ellerinizden saygıyla öpüyorum.

Hatice ÇELİK

2010 Tıbbi Sekreterlik Bölümü Mezunu
Rize/ Çamlıhemşin Devlet Hastanesi

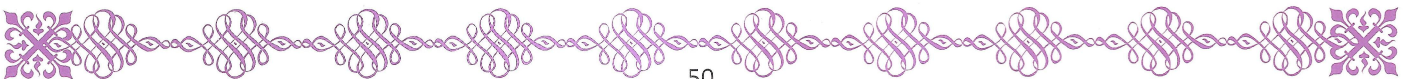
1992 Amasya doğumluyum. İlköğretimi Amasya Yeşilırmak İlköğretim Okulunda okuduktan sonra 2006 yılında Okulumuz Tıbbi Sekreterlik bölümünü kazandım. 2010 yılında mezun olduktan sonra Samsun 19 Mayıs Üniversitesi, Tıbbi Dokümantasyon ve Sekreterlik bölümünü okumaya devam ettim. İkinci yılımda Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesine atandım. Bir yıla yakın hizmetimden sonra yeni bir atama ile Rize Çamlıhemşin İlçe Devlet Hastanesine tayin edildim. Bu taraflara yolunuzu düşürürseniz sevinirim. Sizleri görmekten ve tabi ki ağırlamaktan mutluluk duyarım.

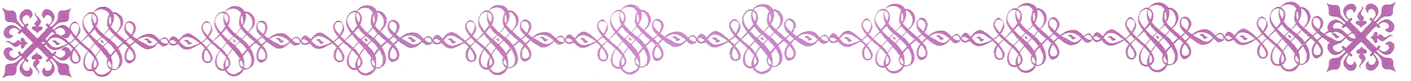
Hiç unutulur mu okul yılları... Nice hatıra canlandı şimdi zihnimde. Her biri ayrı bir değere, ayrı bir öneme sahip elbette. Keşke tekrar dönebilsek o güzel ve mutlu lise yıllarına... O güzel, O saygıdeğer öğretmenlerimi gerçekten çok özledim.

Ders çalışmayı çok severdim. Çok sevdiğim sınıf arkadaşım Bilge HİSAR ile âdeta yarış içindeydik. Sınav öncesinde gayret ve hararetle birbirimize sorular yöneltirdik. Mezuniyet töreninde çok duygulanmış ve çok üzülmüştüm. Okulu ikincilikle bitirdim. Ama okulumdan ayrılacağımın hüznü içimi burkmuştu. Hayat işte, şimdi başka yerlerde, başka diyarlardayız. Bize onca emek veren öğretmenlerimizi ziyaret edemesek de onlar bizim hep yüreğimizde.

Şu an, kendilerinden sonra geleceklere devretmek üzere emanet bıraktığımız sıralarımızda oturan sevgili kardeşlerim, meslek Liselerinin önünde birçok engel varmış gibi görünüyor olabilir ancak, sizler bu engelleri fırsatlara dönüştürebilirsiniz. Hem iş yaşamında hem de okul hayatında başarılı olmanın sırrı; çok çalışmaktan geçiyor. Hepimizin okul sıralarında bir hedefi vardı. Bu nedenle sizlerin de bir an önce kendinize bir hedef belirleyip, o doğrultuda hareket etmeniz gerekiyor.

Bize emek veren, ilgisini, sevgisini, şefkatini esirgemeyen çok değerli öğretmenlerimin ellerinden öpüyor, herkesi saygıyla selâmlıyorum.

Hamza TECEN

2002- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Amasya, Suluova Devlet Hastanesinde Teşhis İlişkili Gruplar Servisi, Klinik Kodlamacı
Telefon: 0 544 942 93 46

Selamünaleyküm Okulum, Öğretmenlerim, Öğrenci Kardeşlerim,

1983 Taşova doğumluyum. Okulumuz 2002 Tıbbi Sekreterlik bölümü mezunuyum. Anadolu Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliğini bitirdim. Şu an İşletme Fakültesi Son sınıf öğrencisiyim. Suluova Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter olarak görev yapıyorum.

Okulumuzda okuduğum yıllarda memleket olarak sıkıntılı bir süreç yaşıyorduk. Ama ben, hayatım boyunca unutamayacağım güzel günler geçirdim okulumda. Her şeyden önce güzel Taşova'mızın en gözde ve gelecek vadeden okulunda okuyordum. Akranlarımızın hayatı tozpembe yaşadığı bir dönemde, bizler ciddi bir ortamda eğitim alma şansı yakalamıştık. Bulunduğumuz yaş itibariyle delikanlılık hisselerinin tavan yaptığı bir dönemde birbirinden değerli hocalarımızın ellerinde titizlikle işlendik ve Allah'a şükürler olsun ki o hassas dönemi hasarsız atlatarak eriştik bugünlere.

Öğretmenlerimiz, mezun ağabeylerimiz, ablalarımız ve yakınlarımız anlaşmışlarcasına aynı nakaratı tekrarlıyorlardı; "bu yılların kıymetini bilin". Okul bittikten sonra anladık ne kadar haklı olduklarını. Hem o günleri hem o günlerin anılarını özlememek mümkün mü? Fesih ve Fırat hocamın o babacan tavırları, Emine, Nursel ve Satı hocalarımın içten yaklaşımları, Nurettin hocamızın şaka şamata sohbetleri, birbirinden değerli o güzel arkadaşlıklar, dostluklar nasıl unutulur...

Müsaadenizle bir anımı paylaşmak istiyorum. Bir gün, kantindeki çay ücretinin pahalılığına isyan edip arkadaşlarla, okulda sınıfımıza özel bir çay ocağı açmaya karar verdik. Mekânın keşfi çoktan yapılmıştı. Erkekler tuvaletinin karşısındaki boş oda... Etüt ve zemin çalışmalarını (!) bitirdikten sonra sanayiiden gerekli malzeme ve araç gereci temin edip koyulduk işe. Tıbbi Sekreterlik eğimi alıyoruz ancak inanın herkes sanki mobilya ve dekorasyon bölümünü bitirmiş kadar usta ve mahirdi. Kısa bir sürede montaj işini bitirdik. Sonra piknik tüpünü, Halısını, kilimini, bardağını, demliğini, şekerini, çayını derken işletmemizi faaliyete geçirdik. :-) Fena da olmadı hani!

Ama asıl mesele bunların hiç birinden okulumuz müdürü İlhan Hocamızın, Müdür yardımcısı Fesih Hocamızın haberi yok. İşe başlamadan izin almaya kalkışsak olumsuz cevap alacağımızı biliyorduk. Ama bir ihtimal yaptıktan sonra bilgilendirirsek şayet hocamız emeğimize acır da olumlu bakabilir şeklinde düşünmüştük. Önce Fırat hocamızı çağırdık, çay ikram ettikten sonra durumu okul yönetimine söylemesini rica ettik. Hocamız, sağ olsun bizi kırmadı ve Müdür Beye durumu iletti. İlhan hocam nihayet teşrif etti çay ocağımıza. Çok ta beğendi. Biz merakla cevabını bekliyoruz. Cevap şu: "Arkadaşlar elinize sağlık. Çok güzel olmuş. Sizden sonraki arkadaşlarınıza çok güzel bir soyunma odası hazırlamışsınız. Hepinizi tebrik ediyorum!"Ve mini çay ocağımız kapandı. O gün, girişimci ruhumuzu kaybettik. :-) Biz de herkes gibi hazırcı olmak zorundaydık. Evet, şimdi çoğumuz devlet memuruyuz şükürler olsun.

Fesih Hocam, bu dergide bizlere yer vermekle yıllar öncesine götürdünüz. O güzel günlerimizi, hatıralarımızı tekrar yaşama, arkadaşlarımızı, okulumuzu, öğretmenlerimizi bir kez daha anma şansı verdiniz. Bu vesileyle size can-ı gönülden teşekkür ediyor, saygılar sunuyorum. Yine emeği geçen tüm öğretmenlerime sonsuz teşekkürler ediyorum.

O yollardan geçmiş biri olarak şu an okuyan kardeşlerime tavsiyem; öğretmenlerinizin sizlere bıraktığı emek kırıntılarını takip edin. Sonunda ulaşıp ekmeğinizi elinize alacaksınız inşallah. Tabi hiçbir zaman sevgiden, saygıdan, milli ve mânevi değerlerimizden taviz vermeden yolunuza devam etmeniz en büyük temennimdir diyor, saygılar, sevgiler gönderiyorum.

Hasan ULUTAŞ

1997- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul, Özel BahatHospital Acil Servisinde Sağlık Memuru

Merhaba Arkadaşlar

1980 Taşova doğumluyum. Evli, 2 çocuk babasıyım ilkokulu Taşova Cumhuriyet İlköğretim Okulunda Orta Okulu Taşova Lisesi Orta kısmında bitirdim ve Taşova Sağlık Meslek Lisesine kaydoldum. 1997 yılında Sağlık Memuru olarak mezun oldum. Şu an İstanbul'da Özel Bahat Hospital Acil Servisinde çalışıyorum.

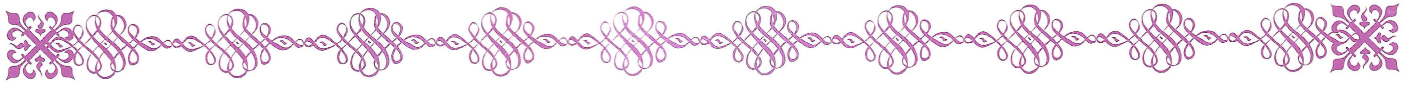
Lise öğrenciliğimizde elimden geldiğince öğretmenlerimle sorun yaşamamaya ve onların söylemlerine uymaya, talimatlarını da uygulamaya çalıştım. Fesih AKTAŞ, Nurettin ALAN ve Emine AKTAŞ benim gözde öğretmenlerimdi. Yerleri farklıydı bende. Fesih Hocam babacan bir kişiliğe sahip olmakla beraber, çok disiplinli bir o kadarda güler yüzlü ve örnek bir eğitimci olarak kaldı zihinlerimizde. Nurettin Hocam ise çok çabuk sinirlenebilen ancak hemen yumuşayan bir öğretmenimizdi. EMİNE Hocam, sessiz, sakin, kalp kırmadan, kimseyi üzmeden,işini hep en iyi yapmaya çalışan, saygıyla andığım gerçek bir hanımefendi olarak hatırladığım öğretmenim... Tabiki diğer öğretmenlerimizin de hakkını yememek lâzım. Bugünlere gelmemizde çok büyük emekleri vardır. Bu dergi aracılığıyla bütün öğretmenlerime teşekkür ediyorum.

Sevgili Arkadaşlar, okulda oldukça haşarı, yaramaz ve müdür odasından çıkmayan bir öğrenciydim. Doğal olarak çok fazla ve uç hatıralarım oldu. Müsaadenizle bir anımı paylaşmak istiyorum. Okulumuzun müdiresi rahmetli Sevgi Hocamız (Allah gani gani rahmet eylesin) okul müdürlüğünden alınmış, yerine bir müdür atanmıştı. Ancak biz yeni müdürümüzle henüz tanışmamış ve kendisini hiç görmemişiz. İkinci sınıfı bitirmiş, yaz tatilin keyfini çıkarıyordum. Bir gün, okulumuza evi yakın bir arkadaşımızda toplandık dört arkadaş. Sohbet ettik, şaka, şamata oyunlar oynadık ve ayrıldık evden. Yolumuzun üzerinde bir manavdan karpuz aldık. Karpuzu dilimlemek yerine ortadan ikiye bölüp ellerimizi, yüzümüzü, ağzımızı bulaştıra bulaştıra yedik. Sonra kabuklarını birbirimize atmaya başladık. Arkadaşıma fırlattığım karpuz kabuğu o anda motosikletle geçen sürücünün kafasına isabet etmez mi. :-) Mahcup mahcup özür dileyip olay yerinden uzaklaştık. Neyse yaz tatili bitti ve okullar açıldı. İlk gün bayrak törenindeyiz. Öğrencilere hitap etmek üzere tören alanına kafasına karpuz kabuğu geçirdiğim adam çıkmasın mı? Aman Allah'ım zangır zangır titriyor ve bizi tanımaması için dua ediyoruz. Neyse tören bitti, sıra ile içeri geçiyoruz. Müdür herkesi tek tek inceliyor. Her ne kadar büzüldüysek te maalesef bizleri tanıdı, odasına çağırdı ve itina ile ilgilendi bizimle. :-)

Okulumuzda hep sıcak bir aile ortamı vardır. Herkes birbirine saygılı, ilişkiler samimi ve düzeylidir. Öğrenciyken tabi ki ders çalışmak, bazı kurallara uymak zaman zaman zor gelebiliyor. Böyle durumlarda okulun bir an önce bitmesi arzu ediliyor. Ancak mezun olduktan sonra okuldaki her şey ama her şey hasretle, özlemle yâd ediliyor.

Okulumun sevgili ve şanslı öğrencileri, okulun ve öğretmenlerinizin kıymetini bilin lütfen. Lise yılları bir başkadır. Ve bir kez yaşama şansı var herkesin. Çıktıktan sonra ancak misafir olarak gelebiliyorsunuz. Öğretmenlerimiz sizin geleceğiniz ve iyiliğiniz için çırpınıyorlar. Hepinize başarılar diliyorum. Büyük emeklerle bu dergiyi okulumuza kazandırıp bizlere, sesimizi duyurmamızı sağlayan hocam Fesih AKTAŞ'a saygılarımı sunuyor, yazılarıyla derginin daha cazip hale gelmesine yardımcı olan arkadaşlarıma da sevgilerimi iletirim.

Hasan ATEŞ

2000- Tıbbı Sekreterlik Bölümünden Mezun
Aras Kargo A.Ş / İnsan Kaynakları Sorumlusu/ Yönetici

Herkese Merhaba,

1984 Taşova doğumluyum. 2000 yılında okulumuz Tıbbı Sekreterlik Bölümünden Mezun oldum. 19 Mayıs Üniversitesi Merzifon Meslek Yüksek Okulu Büro Yönetimini bitirdim. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi 3.sınıf öğrencisiyim.

Dönemimin en yaramaz öğrencisi olduğum için çok fazla anım vardır. Nurettin Hocamın özel ilgisine maruz kalmadan eve gittiğim bir gün bile hatırlamıyorum. :-)

Son sınıftayım. Üst katta baktım çatı bacası açık. Merdiven de dayalı. Âdeta beni çağırıyor. Çıktım, çatıda kimse yok. İzocam mıdır, izolasyon mudur? Her neyse kimyasal bir malzeme ile döşeli çatı. Malzemeden aldım biraz. İndim aşağı. Elimin içinde ovuşturup ovuşturup (ismini vermek istemiyorum) sınıf arkadaşlarımdan bir kız öğrencinin yüzüne sürdüm. Aman Allah'ım! Kızcağız kuş gibi çırpınıyor, yüzü ateş gibi yanıyor. Bütün sınıf kızın başında, kız hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Böyle bir manzaraya sebep olan bendenizin o anki halini düşünebiliyor musunuz? Durumun vahametinden bir korku, bir telaş sardı beni. Öğretmenlere olay aktarılacak haliyle. Çok uzatmayayım. Arkadaşımıza Allah'tan bir şey olmadı. Olan yine bana oldu inanın :-) nasıl mı? Olay, İlhan Hocamdan o günkü nasibimin sebebi oldu ve ben huzur ve huşu içinde kısmetimle birlikte evime döndüm.

Bunlar işin tuzu, biberi. Çok güzel günlerdi. İnanın çok arıyor ve özlüyorum.

Bütün öğretmenlerimizin hepimizin üzerinde büyük emekleri vardır elbette. Ancak, Saygıdeğer Fesih AKTAŞ ile Emine AKTAŞ öğretmenlerime çok ayrı, çok özel saygım ve sevgim vardır. Mâddi durumu elverişli olmayan arkadaşlarımıza, onurlarını rencide etmeden yaptıkları desteklere defalarca şahit oldum. Ailevi, psikolojik veya herhangi bir konuda sorun yaşayan herkese bir ağabey, bir baba, bir abla, bir anne yaklaşımı ve diyalogu düzeyinde ne gerekiyorsa yaptılar.

Değerli arkadaşlarım, hayallerinizin ve umutlarınızın gerçekleşeceği bir yaşamınızın olması dileğiyle hepinize başarılar dilerim.

Merve GÖKREM

-2010, Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden Mezun
-Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğü, Destek Hizmetleri Biriminde Çevre Sağlık Teknisyeni

Taşova'nın Alpaslan Kasabasındanım. 2012 yılında girdiğim (KPSS) Kamu Personeli Seçme Sınavında kendi alanında Türkiye İKİNCİSİ oldum. Şuan Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğü, Destek Hizmetleri Biriminde Çevre Sağlık Teknisyeni olarak görev yapmaktayım. Aynı zamanda GOP Üniversitesi Çevre Koruma ve Kontrolü Bölümü öğrencisiyim.

Okulumuzda en çok, sabahları yapılan farklı renkte ayakkabı kontrollerini ve teneffüs aralarında Fesih Hocamın bizlere zorla dinlettirdiği (Bülent ERSOY) "Çile Bülbülüm Çile" şarkısını özlüyorum. O zamanlar hoşumuza gitmezdi. Ancak şimdi okulumu özlediğim zamanlarda bu şarkıyı dinliyorum. Ama bu şarkıyı o ortamda dinlemenin keyfi farklıymış. Bazen hocalarımızın bize kızmalarına çok içerlerdik ama şuan inanın onu bile özlüyorum. 2010 Çevre Sağlık Teknisyeni mezunlarını yani sınıfımı ve öğretmenlerimi çok seviyorum. Şuan okuyan kardeşlerime de okulun tadını çıkarmalarını ve derslerine çok çalışmalarını öneriyorum. Taşova Sağlık Meslek Lisesinin verdiği tadı hiçbir yer vermiyor.

Sevgiler, saygılar...

Kamil ATEŞ

2001-Tıbbi Sekreterlik Bölümü Mezunu
İstanbul / Nişantaşı (Özel Sektör)

1983 Taşova doğumlu, Gürsu köyü nüfusuna kayıtlıyım. İlkokulumu Gürsu köyünde, ortaokulu Taşova Lisesi orta bölümünde okudum. 1997 yılında girdiğim 238 okul numarası ile Taşova Sağlık Meslek Lisesini 2001 yılında bitirdim. 2004 yılında 19 Mayıs Üniversitesi Amasya Meslek Yüksek Okulu Büro Yönetimini bitirdikten sonra Lisansımı Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümünde tamamladım. Hastane yönetimi üzerine Beykent Üniversitesinde Master eğitimimi tamamladım. Halen İstanbul'da ikamet etmekte olup, Nişantaşı'nda özel bir hastanede çalışmaktayım. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Lise yıllarında başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Lise son sınıftayız. Hasan Gömleksiz, Fesih AKTAŞ ve diğer hocalarımızla birlikte okulun önünde bulunan sahada futbol oynarken yere düşmemle birlikte sağ el bileği kemiğim çatlıyor.

Çok kıymetli hocalarım beni apar topar hemen merkez sağlık ocağına götürürdüler. O zamanlar devlet hastanesi yoktu ilçemizde. İlçede röntgen çektirdikten sonra sağlık ocağı hekimi Amasya devlet hastanesine gitmemizi önerdi. Devlet hastanesindeki doktor kemikte çatlak olduğunu bu nedenle alçıya alınması gerektiğini söyledi. Bir iki hafta sonra finaller yapılacak. Alçıya alınırsa sınavları nasıl yapacağım diye beni bir endişe sardı. Tabi öğretmen olmak böyle olsa gerek, hemen başka bir çare buldular. Başta Hasan GÖMLEKSİZ hocam (Başta diyorum çünkü sınıf öğretmenimizdi) Hocalarım bileğimi alçıya almak yerine Erbaa' da bulunan kırıkçı ve çıkıkçı diye nam salmış yaşlı bir dedeye götürdüler. Yaşlı dede bir bakışta bileğimin çatlak olduğunu anladı ve tedavi yöntemini, reçetesini yazdı. Reçete şöyle idi: iki günde bir, kuru üzüm sızma zeytinyağında dövülecek ve bileğe sarılacak. Bu işlem 15 gün süreyle yapılacak.

Sağ olsun Hasan hocam aldı üzümü. Ancak akşam, aynı evi paylaştığımız 2002 mezunu Hamza TECEN ve birkaç kişi daha bir oturuşta yiyip bitirdiler üzümü.

Alternatif Tıp dedikleri kavramla o gün tanıştım. Bileğim 15 gün sonra eskisi gibi olmasa da iyileşti ve sınavlarımı eksiksiz tamamladım.

Bu zor anımda anne ve babamızın yanımızda olmadığı bir zamanda kendi öz evlâtları gibi bana ve diğer arkadaşlarıma sahip çıkan başta Fesih AKTAŞ, Hasan GÖMLEKSİZ, İlhan CEBE ve diğer sağlık meslek lisesi öğretmenlerime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Nurettin hocaya ayrıca selâm gönderiyorum her ne kadar kolum sarılı iken dalga geçse de.

Eğitim ve öğretimimizde emeği geçen tüm öğretmelerime saygılarımı, okul arkadaşlarıma sevgilerimi sunuyorum.

Levent EKEN

2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Şırnak Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

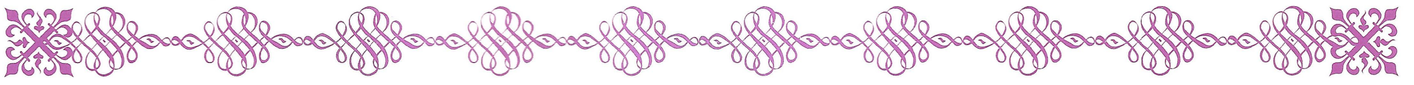

1983 Taşova Doğumluyum.

Okulumuzdan 2001 yılında mezun oldum. 8 yıl Taşova Aydınlar Eczanesinde çalıştım. 2012'de Şırnak Devlet Hastanesine atandım. Satın Alma-Tıbbi Sarf Depo sorumlusuyum.

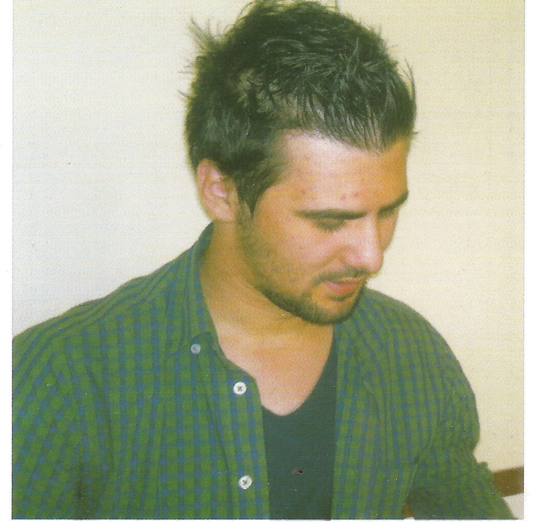
Ankara Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliğinde Eğitimime zor da olsa devam etmekteyim. Bu günlere gelmemde emeği geçen bütün öğretmenlerime saygı ve sevgilerimi sunarım.

Evliyim. "Deniz" adında dünyalar tatlısı bir erkek çocuk babasıyım.

Kayahan BERBER

-2009- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
-Iğdır Kamu Hastaneleri Birliğinde Maaş Mutemetliği Birim Sorumlusu

1991 İstanbul, Kadıköy doğumluyum. Aslen Taşovalıyım. Kartal Ülkü Bora İlköğretim Okulunu bitirdikten sonra, bu dergide yer aldığımdan da anlaşılabileceği üzere Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesine başladım ve 2009 yılında mezun oldum.
Sevgili öğrenci kardeşlerim, okulumuz birinci sınıfındayken öğretmenlerimize:
-Bu sınıfta memur olarak atanamayacak iki kişi söyler misiniz? Diye bir soru sorsalardı, kesinlikle cevap:
-Kayahan BERBER, Ali BOLAT olurdu.

Ama herkesten önce ikimiz atandık. :-) Öğretmenlerimizin tavsiyelerine uyarak sıkı sıkı ders çalıştık ve istediğimizi elde ettik. Şu an, Iğdır Kamu Hastaneleri Birliğinde Maaş Mutemetliği Birim sorumlusu olarak görev yapmaktayım. Okulumuzda geçen o dört yılda yaşadıklarım hayatımın en anlamlı, en önemli, en saygı ve sevgi duyduğum dönemidir. Lütfen siz de kıymetini bilin.

Unutamadığım öğretmenlerim hakkında da bir şeyler yazmak istiyorum müsaadenizle.
-Fesih AKTAŞ(Her zaman önder olmuştur. Ve hepimize öncü... Hep içimden geçirmişimdir: keşke bir gün Fesih hocam gibi saygıyı hak eden birisi olabilsem. Aman ha! Sakın kızdırmayın. Asla tanıyamazsınız. :-) Vallahi bizden demesi... Fesih hocam kendisini çok sevdiğimi bilsin. :-)

-Satı YİĞİT (Hiçbir zaman kırmadı bizi. Öğrencilerini kırmamak için elinden geleni yapardı. 4 yıl boyunca sınıf öğretmenliğimizi yaptı. Bir 4 yıl daha okusam yine sınıf rehber öğretmenimiz olmasını isterdim. :-)

-Yusuf KAYA (Aslında öğrenciler sakala-bıyığa, kılığa-kıyafete karışan hoca sevmez. Ama Yusuf Hocam keşke şimdi de sakalımı kesmemi istese benden :-) (Hiç sevmez hiççç :-) Yusuf Kaya hocamın değeri bilinmeli. İşinin hakkını veren bir öğretmendir. Hocam İyi ki varsın. :-)
Arkadaşlar yazıyı çok çok uzatabilirim. Ancak kimseyi sıkmak ta istemem. Ayrıca bir şeyi okumaya başladıysanız mutlaka bitirin. Kitap, dergi, yazı... :-)
Sevgili Öğrenci Kardeşlerim, hayat size zorluklarla gelebilir ama siz hiçbir zaman umudunuzu kaybetmeyin. (Orijinal adı: ThePursuit Of Happyness - Umudunu Kaybetme) filmini izlemelisiniz.

Başta okulumuz müdürü Fesih Hocam olmak üzere dergimizin hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunuyor, iyi günler diliyorum. Esen kalın.

Muhammed Fatih ÇAKMAK

2013- Hemşirelik Bölümünden Mezun
İstanbul Silivri Özel Kolan Hospital'da Hemşire

1994 Tokat doğumluyum. İlköğretim okulunu Tokat merkezde bitirdim.

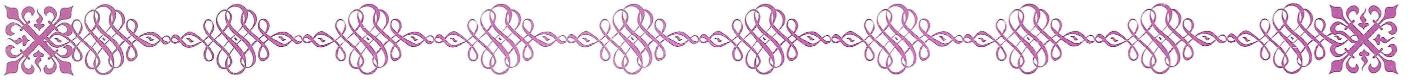
Sonra Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesi hemşirelik bölümünden 2013 yılında yani birkaç ay önce mezun oldum. İstanbul Silivri Özel Kolan Hospital'da çalışıyorum.

Okulda iken, bir an önce bitse de çalışmaya başlasak diyorduk hep bir ağızdan. İnanın mezun olduktan bir hafta sonra özlemeye başladık okulumuzu.

Sevgili öğrenciler, okulunuzun, arkadaşlarınızın, öğretmenlerinizin kısaca her şeyin ve herkesin kıymetini bilin. Ve vaktinizi boşa harcamayın.

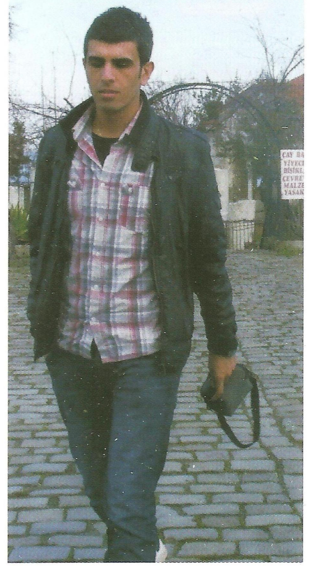
Saygılar sunuyorum.

Mehmet Can CELEP

-2009 Çevre Sağlık Teknisyenliği Bölümünden Mezun
-Giresun Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezinde Fizik Tedavi Teknikeri

Liseyi bitirdikten sonra Ondokuz Mayıs Üniversitesi Havza Meslek Yüksek Okulu Fizyoterapi bölümünden mezun oldum. Giresun Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezinde Fizik Tedavi Teknikeri olarak çalışmaktayım.

Son sınıfta Pazartesi, Salı ve Çarşamba günleri staja gidiyoruz. Perşembe ve Cuma günleri ise okulda ders görmekteyiz. Perşembe günü Fesih hocamız Cuma günü öğleye kadar olan derslerimizin boş geçeceğini ve herkesi üniversiteye hazırlık kitaplarıyla birlikte okulda görmek istediğini, ayrıca teneffüs harici dışarı çıkılmayacağını, gürültü yapılmadan sınıfta ders çalışılacağı talimatını verdi ve sıkı sıkı tembihledi. Biz stajdan, derslerden, sınavdan bunalmışız. Fırsat bu fırsat dedik. Plânımızı yaptık. Cuma günü için kızlar pasta, poğaça, tatlı yapacaklar, erkekler içecek ayarlayacak ve o gün doludizgin eğleneceğiz. Cuma günü sabah bizim ellerimizde erzaklar okula geldik. Adımız gibi biliyoruz ki, ilk ders teftişe gelinecekti ve öyle de oldu. Kitaplarımız önümüzde, harıl harıl ders çalışıyoruz rolümüzü iyi oynadık. İkinci ders saatinde masaları kurduk. Gırgır, şamata, sohbet, muhabbet eğleniyoruz. keyfimiz yerinde. Tabi eğlence oyunsuz olur mu? O güzel günü "simsim" ile süslemek taçlandırmak gerekliydi. Furkan Bayrak ile ben açtık telefondan müziği başladık simsim oynamaya. Eğlencenin doruğundayken sınıfın kapısı aniden açıldı, Fesih Hocam göründü gözlerime ama benim bacaklarım titremeye başladı. Kıpkırmızı kesildim.(Çünkü Fesih Hocamın sinirli halini çok iyi biliyorum. Kimseye tavsiye etmem :-) Sınıftan çıt çıkmıyor, herkes bir kaçış oturmuş sırasına. Başımız önde, mahcubiyet tavan yapmış, korku her bir hücremize bulaşmış. Fesih hocamız bağırdı çağırdı, fırçaladı, Allah'a şükür ki eyleme geçmedi. Yani anlayacağınız çok ucuz atlattık. :-) O günden beri aklımdan çıkmayan şu cümle 'sizin arpanız fazla gelmiş' sözüydü. Güzel yıllardı, güzel günlerdi... Saygılar, sevgiler...

Mehmet CELEP

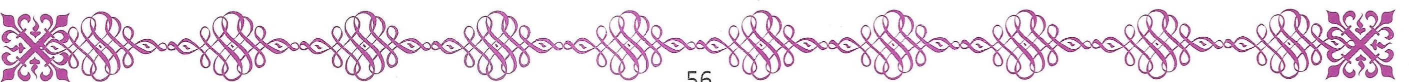
1996- Sağlık Memurluğu Bölümü Mezunu
Avukat / Kızılay-Ankara

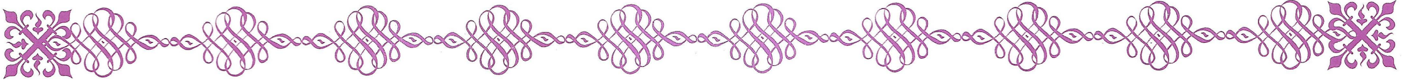

1978 Taşova doğumluyum. İlköğrenimimi Taşova Atatürk İlkokulunda, orta öğrenimimi Taşova Lisesi Orta kısmında yaptım. Samsun Vezirköprü Sağlık Meslek Lisesinden yatay geçiş ile kaydımı yaptırdığım Taşova Sağlık Meslek Lisesinde öğrenimime, 1992-1993 öğretim yılının ikinci döneminde başladım ve 1996 yılında mezun oldum. 1997 yılında Eskişehir Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazandım. 4 yıllık lisans eğitimimden sonra Ankara Barosuna bağlı olarak 2002-2003 yılları arasında avukatlık stajımı yaptım. Askerlik sonrası 2004 yılı Mayıs ayında Ankara Kızılay'da halen mesleğimi ifa ettiğim avukatlık büromu açtım. Evli, bir çocuk babasıyım.

Ben, anne ve babamın halen yaşadığı Taşova'ya bağlı Çambükü Köyü'nden Taşova'ya geliş-gidiş yapardım. Staja başlayıp enjeksiyon yapmayı yeni yeni öğrendiğim zamanlarda, büyük bir görev bilinci ve hevesle köyden yaşlı bir amcanın bir hafta boyunca iğnesini yapmıştım. Bir haftanın sonunda amcanın eşi, bin bir teşekkür ve duadan sonra, bana para vermek istemişti. Tâbi ki parayı almamıştım. Çünkü o bir hafta boyunca yaşlı amcanın iyileşme sürecine katkı sağladığımı düşünmek beni mutlu etmeye yetmişti. Hastane veya sağlık ocağı dışında talep olması halinde enjeksiyon yapılmaması gerektiği hocalarımız tarafından çok kez söylenmiş olmasına rağmen, bazen insanları kıramayıp, bu kuralı ihlal etmişizdir. Burada arkadaşlara naçizane tavsiyem olayın özelliklerine göre değerlendirme yapıp, her olayı akıl ve vicdan süzgecinden geçirdikten sonra karar vermek olmalıdır.

Taşova Sağlık Meslek Lisesinin ilk mezunlarındanım. Okulumuzun duvarları ilk bizim sesimizle yankılanmış, sıralarını ise ilk bizler terletmişizdir. Taşova SML bizim için özel olduğu gibi, bizler de Taşova SML için özelizdir. Hukuk Fakültesinde bir hocam bize verdiği son dersinde "çocuk yetiştirmek çiçek yetiştirmeye benzer, onları yetiştirenler hiçbir karşılık beklemeden sadece çiçeğin güzel olmasını beklerler." demişti. Fakülte hocaları- bu hocam dışında- genelde bu yönle ilgilenmezler. Bu sözün, kendilerinin ilk öğrencileri olduğumuz için ve hababam kıvamında bir grup öğrenci topluluğu olmamıza rağmen sabırla hoca şefkatini bize hissettiren Taşova Sağlık Meslek Lisesinin öğretmenlerine daha bir yakıştığını düşünmüşümdür hep. Halâ da yetiştirdiği çiçekleri ile gurur duyan ve yılda bir kez onları görmeyi hevesle bekleyen sevgili hocalarıma sevgi ve saygımı sunar, bana bu özel dergide yazı yazma onurunu lâyık gören sevgili Fesih AKTAŞ Hocama ve emeği geçen diğer hocalarımıza teşekkür ederim.

Menekşe CEBE

2003-Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Ankara-Çankaya (Optisyen) / Özel Sektörde Mesul Müdür

Merhabalar,

1985 Taşova doğumluyum. Alpaslan Kasabası'nda ikamet ettim 17 yaşıma kadar. İlk ve orta öğrenimimi de Alpaslan'da tamamladım. Okulumuz 2003 Tıbbi Sekreterlik Bölümü mezunuyum. Aslında okula başlamam, sonrasında yaşadığım olaylar kadar enteresandı. Ben ve aynı sınıfı paylaştığım 7 Alpaslan'lı arkadaşım önce başka okullara kaydolduk. Ben ve bir kaç arkadaşım Çok Programlı Lisesinin muhasebe bölümüne başladık. Matematik konusunda oldukça başarısız olan birinin bu bölümde ne işi olurdu. :-)

Sağlık Meslek Lisesinde yeni bir şube açılacağı söylentileri dolaşıyordu. Açılacak mı, açılmayacak mı? Okuduğumuz bölümün kitaplarını alsak mı, almasak mı? Yeni şube açılırsa puanım yetecek mi, yetmeyecek mi? Bir dizi sorularla günlerce meşguldü zihnimiz. Ama bir umut bekliyoruz ve kitap almıyoruz. Hocalardan her gün fırça üstüne fırça yiyoruz tabi. Hatta Rahmetli Ayhan KURNAZ hocam ile bir anımız bile oldu kitap konusunda. (Allah gani gani rahmet eylesin.) Neyse utana sıkıla 2 hafta geçirdik muhasebe bölümünde. Nihayet beklenen haber geldi. Sınıf açıldı. Allah'a şükürler olsun puanım yetti. Ertesi gün kaydımı yaptırıp başladım okulumuza.

Sert tavrını, disiplini maalesef mezun olduktan sonra anladığım, o zaman okul müdürü olan değerli ve sevgili amcam İlhan Cebe'nin (ellerinden öpüyorum) yeğeni olmak çok havalıydı... Müdür yeğeni... :-) Takdir edersiniz ki hal böyle olunca insanın unutamadığı anısı da çok oluyor. Benim de çok. Ama genelinde amcam var... (Amcamın o meşhur tokadından ben de nasiplendim emin olun. :-)

Arkadaşlarım amcama söylerim diye olacak ki benimle çok sır paylaşmıyorlardı (haklı olarak). Ama sonrası... Hepsini çok seviyorum ve özlüyorum. :-)

Tembel bir öğrenciydim, kopya da çekemiyordum. Bir kaç kez denedim ama hemen renk veriyordum. Her yaz bütünleme sınavına girdim. İnanın herkes sivil iken o sınavlara okul kıyafeti ile gitmek çok kötü, gidenler bilir. Görenler "hayırdır tatil tatil neden okul kıyafeti giydin? " diye sormuyor, çünkü Taşova biliyordu, yazın ortasında okul kıyafeti olan birinin bütünleme sınavına gittiğini... Önce utanıyordum. Ama sonra kendim de kabullendim. :-)
4. sınıfta çok gayret ettim, çok çalıştım, bari jübilem güzel olsun dedim. Ama başaramadım... Sevgili hocam Nurettin ALAN'nın girdiği Biyoistatistik dersinden kaldım. A-B şubeli 40 kişilik iki şubeden ben ve 3 arkadaşım daha bu dersten kaldık... Neyse ki hocamız bize giderayak bir kıyak yaptı da mezun olduk. Kendisine geç te olsa Teşekkür ediyorum. :-)

Nesrin KAYA hocamın sevecenliğini, Recep ÖZTÜRK hocamın çocuksu kalbini, Emine AKTAŞ hocamın öz anne kadar gösterdiği şefkati, yardımseverliğini, güler yüzünü, Fırat YILMAZ hocamın sert ama bir o kadar da yumuşak kalbini, vatanseverliğini, Fesih AKTAŞ hocamın samimiyetini, hoşgörüsünü sadece ben değil sanırım tüm Taşova Sağlık Meslek Lisesi Mezunları unutmamıştır.

Mezun olduktan sonra İstanbul'a yerleştim ve bir kaç işte çalıştım. Sonra Üniversite sınavına girdim ve Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Optisyenlik bölümünü kazandım. 2009'da mezun oldum. Şu an Ankara, Çankaya'da bir optikte mesul müdürlük yapıyorum... Ayrıca Anadolu Üniversitesi, Adalet bölümünde okuyorum.

Satırlarıma son verirken, yeri her zaman bende apayrı olan Emine AKTAŞ, Fesih AKTAŞ (bir dönem okulda benim velim oldunuz) hocalarıma sonsuuuzzz teşekkürler ederim. Sevgi ve saygılarımla...

Muhammed CANLI

1997-Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İtfaiye Daire Başkanlığında Eğitmen ve Basın Sözcüsü

1980 Taşova doğumluyum. Uluköy Şehit Komiser Mustafa Düzgün İlkokulunu, Taşova İmam Hatip Lisesi Ortaokulunu ve Taşova Sağlık Meslek Lisesinden mezun olduktan sonra Anadolu Üniversitesi Halka İlişkiler Önlisans programını ve Anadolu Üniversitesi İktisat Bölümünden Lisans öğrenimimi tamamladım.

Sağlık Memuru olarak Özel Haliç Hospital ve Alman Hastanelerinde çalıştım. Halen İstanbul Büyükşehir Belediyesi İtfaiye Daire Başkanlığında Baca, şofben, doğalgaz ve soba zehirlenmeleri konusunda basın sözcülüğü, yangın, ilkyardım, kurtarma dallarında İtfaiye Eğitmenliği yapmaktayım. Ayrıca Bayrampaşa Şehit Büyükelçi İsmail Erez Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi İtfaiyecilik Bölümünde İtfaiyeciliğe giriş dersi vermekteyim. Birçok gazete ve dergide gaz zehirlenmeleri konulu röportajlarım bulunmaktadır.

Gaz zehirlenmeleri, doğru yakma sistemleri, baca temizliği üzerine birçok ulusal kanalda haber programlarına uzman olarak konuk oldum. Gaz zehirlenmeleri ve baca temizliği hakkında kitap ve kamu spotu hazırlığım bulunmaktadır.

Taşova Sağlık Meslek Lisesi öğretmenlerimle hatırladığım bir anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Babam Uluköy Kasabası Belediye Başkanıydı. Nurettin ALAN hocamız bunu duymuş ve ilk geldiği günlerde derse girer girmez, ben hiçbir şey demediğim halde beni göz hapsine alarak, "ben belediye başkanı oğlu tanımam" diyerek derse başlamıştı. Daha sonra yaptığı sınavdan yüksek not aldığımı görünce yıldızımız barışmış ve bana karşı olan önyargısından kurtulmuş ve tabi ki benimle daha fazla ilgilenmeye başlamıştı.

Star Haber programına konuk olduğumu sitesinde duyuran Taşova Gazetesinin yayımladığı haberin altına Fesih Hocamın "Yetiştirdiğimiz öğrencimiz uzman unvanıyla ulusal kanalların haber programlarına halkımızı bilgilendirmek üzere konuk olmuş. Bir öğretmen daha ne ister. Gurur duydum" yazdığı şu not, hayatımın en anlamlı, en değerli hatırası oldu bana. Hocamın bu iltifatıyla işime daha çok motive olduğumu belirtmek istiyorum.
Bütün hocalarımın ellerinden öpüyorum.

Sevgili Öğrenci Kardeşlerim, mesleğinizin en iyisi olma yolunda çaba gösterin. Ayrıca, mesleki alanların dışındaki güncel meseleleri de takip edin. Farklı konularda bol bol kitap okuyun. Hep bir ideale sahip olun ve sonuna kadar ideallerinizin peşinden koşun.

Sözün özü, Taşova Sağlık Meslek Lisesinin havasını soluduğum için gurur duyuyorum. Sevgiyle kalın. Saygılar...

Murat AKKAYA

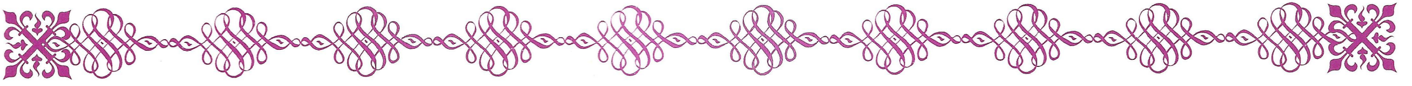
2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Erbaa Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

Selamünaleyküm Okulum, Öğretmenlerim, Öğrenci Kardeşlerim,

Taşova Sağlık Meslek Lisesi 2001 yılı Tıbbi sekreterlik bölümü mezunuyum. Tokat Erbaa Devlet Hastanesinde Tıbbi sekreter olarak çalışmaktayım. Evli ve iki çocuk babasıyım. Lise öğrenimimden sonra Erbaa Meslek Yüksek Okulu İşletme Bölümünü bitirdim. Okulumuz sayesinde edindiğimiz kazanımları mezun olduktan sonra fark edebildik. Tabi ki herkesin lise hayatı başkadır ama inanın bizim sınıfın dostluğu, kardeşliği, bağlılığı kelimelerle ifade edilemez. Bizim zamanımızda başta komşu okul olmak üzere ilçenin tüm öğrencileri bizlere çok imrenirlerdi. Ben okulumuzun her dönemindeki öğrencilerin kardeş kadar birbirlerini sevdiklerine inanıyorum. Çünkü okulumuzun kültürü bunu gerektiriyor.

Şimdi şu cümleyi söylemeden edemeyeceğim. FESİH AKTAŞ hocamızın bizler için nice fedakârlıklar yaptığını ifade etmezsem nankörlük etmiş olurum. Hakkı çoktur bizde. Ayrıca, NURETTİN ALAN, Emine AKTAŞ, Satı YİĞİT, İlhan CEBE, Hasan GÖMLEKSİZ, Hasan DÖNMEZ, Fırat YILMAZ ve son sınıfta tanıştığımız Yusuf hocamızın ellerinden öpüyorum. Allah hepinizden razı olsun. Saygılarımla...

Murat GENCEL

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Taşova'da Market Sahibi

1996 Sağlık Memurluğu bölümü mezunuyum. Sağlık sektöründe çalışmak nasip olmadı. Kendi babamın çalıştırdığı küçük bir bakkaliyeyi büyütüp önemli bir markete dönüştürdüm. Yani kendi işimi yapıyorum. Diplomamı büyük saygıyla muhafaza ediyorum. Okulumun bana verdiği mesleği her ne kadar profesyonel anlamda icra etmiyor olsam da, sağlık ile ilgili edindiğim kazanımlar hayatımın her alanında işime yaramıştır. İş hayatımdaki başarımın temelinde okulumun vermiş olduğu eğitimin çok önemli etkisi olduğunu düşünüyorum. Bu anlamda, okuluma ve öğretmenlerime duyduğum minnettarlığı her fırsatta dile getiriyorum. Fesih Hocamla sık sık görüşüyor, çok koyu sohbetlerde bulunuyoruz. Bazen günde 5-10 kere telefonla görüştüğümüz bile oluyor. ▯ Yine Fesih Hocamın yoğun çabaları sonucunda yılda bir kez de olsa, dört yıl önce başlattığı mezunlar buluşmasına seve seve katılıyor, okul yıllarını, hatıralarımızı arkadaşlarımızla birlikte yaşamaya, yaşatmaya çalışıyoruz. Bu buluşmalara katılmayı ihmal etmeyen Nurettin hocama da teşekkür etmek istiyorum.

Bugüne kadar birçok okul dergi çıkarmıştır elbet. Ancak Fesih Hocam yaklaşık 20 yıl önce mezun olmuş öğrencilerini bile dergiye taşımış belki de bir ilke imza atmıştır. Hocam, bizleri bir kez daha onurlandırdınız, çocuklar kadar sevindirdiniz. Açık konuşmak gerekirse ben dergiyi sabırsızlıkla bekliyorum. Çünkü, arkadaşlarımın neler yazdığını, nelerden, kimlerden bahsettiğini gerçekten merak ediyorum. Bu çalışma için ayrıca teşekkür ediyorum hocam.

Sevgili Öğrenci Kardeşlerim, şu içinde bulunduğunuz dönemin kıymetini bilin lütfen. Kendinizi geliştirebilmeniz için hem derslerinize çok çalışın, hem bol bol kitap okuyun. Ve lütfen telefon, internet, televizyon gibi teknolojik cihazları gerekli olduğu kadar kullanın. Bu cihazlara kendinizi teslim etmeyin. Arkadaşlık bağlarınızı güçlendirin. Dostlarınız olsun hayatta. Bu cihazlar insanı yalnızlaştırıyor, toplumdan uzaklaştırıyor, insani duygularımızı bizlerden koparıp alacak kadar tehlikeli olabiliyor. Gazete okuyun, dergi okuyun, kitap okuyun, spor yapın, oyunlar oynayın.

Bütün öğretmenlerime selâm, saygı iletiyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

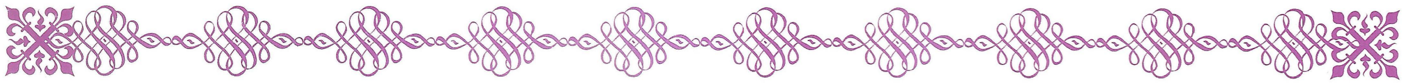
Mustafa GÜNDÜZ

2004- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Tokat- Erbaa İlçe Sağlık Müdürlüğü, Toplum Sağlık Merkezinde Tıbbi Sekreter

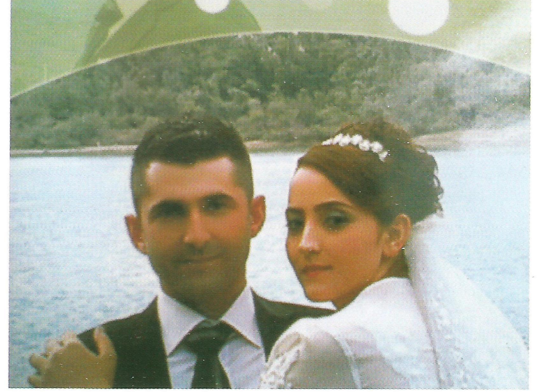
Değerli Öğrenci Kardeşlerim ve üzerimde büyük emekleri bulunan Kıymetli Öğretmenlerim,
Öncelikle bu değerli çalışmanın içine unutmayıp bizleri de dâhil eden Fesih AKTAŞ hocamıza canı gönülden teşekkür ediyorum.
1984 Taşova doğumluyum. Taşova Cumhuriyet İlköğretim Okulundaki 8 yıllık ilköğrenimimden sonra, okulumuzun Tıbbi sekreterlik bölümünü kazanarak kaydımı yaptırdım. Mensubu ve mezunu olmakla gurur duyduğum okulumda dört yıl içinde bazen acı, bazen tatlı olmak üzere çok anılarım oldu. Güzîde okulumun ve değerli öğretmenlerimin sayesinde kişisel gelişim anlamında çok şey kazandığım gibi, şükürler olsun ki hayatımı da garantiye aldım. Şu an, Tokat- Erbaa İlçe Sağlık müdürlüğü, Toplum Sağlık Merkezinde Tıbbi Sekreter olarak görev yapmaktayım. İş sahibi oluşumu, aileme, öğretmenlerime ve taşında, duvarında, sırasında, bahçesinde, kenarında, kıyısında anılarımı ektiğim okuluma borçluyum. Arkadaşlar okulumuzun mevcut müdürü Fesih AKTAŞ, okulumuzdan ayrıldığını bildiğim kimya öğretmenimiz Fırat YILMAZ ve Anatomi-Fizyoloji dersi öğretmenimiz aynı zamanda Fesih Hocamızın eşi muhterem Emine AKTAŞ hocalarım olmasalardı ben bu pozisyonda olamazdım. Onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Fesih Hocam dergide yer vermekle bizleri unutmadığınızı, ellerinizi üzerimizden halâ çekmediğinizi hissettirdiniz. Teşekkür ediyoruz. Sevgili Öğrenci Kardeşlerim, okulunuzun ve öğretmenlerinizin kadrini, kıymetini bilin ve çok çalışın. Saygılarımla...

Murat YÜCEL

2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Taşova Devlet Hastanesinde Bilgi İşlem Sorumlusu

1982 Taşova Uluköy doğumluyum. İlkokulu ve Ortaokulu Uluköy 'de okudum. 1996 yılında Göynücek Sağlık Meslek Lisesini kazanarak kayıt oldum. Yarım dönem okuduktan sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesine isteğim ile nakil oldum. Ve zor da olsa 2001 yılında mezun oldum. Zor diyorum çünkü okuldan ayrılasım gelmedi. Bir yılı tekrar etmek istedim. :-) Mezun olduktan sonra Büro Yönetimi ve Sekreterlik bölümünü bitirdim. Yaklaşık 12 yıldır Taşova Devlet Hastanesinde Bilgi İşlem Sorumlusu olarak görev yapmaktayım.
Fesih Hocam hiç kusura bakmayın. Ben okulumuzun kıdemli öğrencisiyim. Herkes dört yıl okurken ben beş yıl okudum. Bu özel durum, elbette bana birden çok anı paylaşma ayrıcalığı ve hakkı tanımalıdır.

Birinci sınıfın birinci döneminde tam 7 (yedi) zayıfım vardı. O dönem Emine AKTAŞ hocamız müdür yardımcımızdı. Beni odasına çağırdı "Murat yedi zayıfın var, Cuma günü velini çağır görüşeceğiz" dedi. Biliyordum ki Emine Hocamız öğrencilerine karşı çok şefkatliydi. Onların üzülmesine dayanamazdı. Ben de bunu kullanarak "Hocam, babama sakın 7 zayıfım olduğunu söylemeyin. Yoksa beni okuldan alır, inek güttürür, ahırın tömeğinden hayvan pisliği temizlettirir, bir de güzel dayak atar, ağzımı burnumu dağıtır" dedim ve çıktım odasından. Tabi Cuma günü babam okula geldi. O gün akşam olmasını hiç istemiyorum. Büyük bir korkuyla eve geldim. Babam çağırdı yanına; "Oğlum Emine Hocan zayıfın olmadığını, hatta biraz daha çalışırsan Teşekkür Belgesi bile alabileceğini söyledi." Babam, benim hiç ders çalışmadığımı biliyor. Doğal olarak zayıfımın olmayışına da çok şaşırmıştı. Emine Hocam çok çok teşekkürler...

Biz dört Uluköy'lü İkinci sınıfta sınıf tekrarına kaldık. Kaldığımız sınıfta dört Uluköy'lü öğrenci daha vardı. Toplamda aynı sınıfta olduk 8 Uluköy'lü. :-) Üçüncü sınıftayız, ÇPL ile okulumuz arasında bir münazara programı vardı. Emine Hocam müdür yardımcılığını bırakmış, her faaliyette olduğu gibi bu etkinliğin de sorumlusuydu. Tabi başarılı, çalışkan öğrenciler başlarında Emine Hocamız ile birlikte günlerdir hazırlık yapıyor, prova yapıyor, çalışıyordu. Münazara günü Emine Hocam çağırdı beni " Murat bütün Uluköylüleri al, öğretmenler odasına gelin. Size çok önemli bir görev vereceğim" dedi. Biz sevinçten havalara uçuyoruz. Hocam bize inanmış, güvenmiş görev verecek heyecanı içindeyiz. Ve başladı Emine Hocam; "Arkadaşlar okul Münazarasını biz kazanacağız. Buna inanıyorum. Herşey tamam, çok iyi hazırlandık. Ancak salondaki seyircileri de etki altına almamız gerekiyor. Bu görevi de size veriyorum. Şimdi, şu metinleri alın altı çizili yerler arkadaşlarınız tarafından söylendiğinde siz bütün gücünüzle tezahürata başlayacak ve alkışlayacaksınız" dedi. Anladık ki önemli görevimiz şakşakçılıkmış. :-)

İsmini vermek istemiyorum. Çok çalışkan, bir o kadar beyefendi, ama sessiz, utangaç bir sınıf arkadaşımız vardı. (Hatta mezun olduktan sonra KPSS'den 97 puan almış ve Türkiye İKİNCİSİ olmuştu.) bir gün Fesih Hocamız, beni ve benim gibi birkaç arkadaşı çağırıp, "çocuklar, şu arkadaşınızı çok seviyor, çok takdir ediyorum. Ancak çok sessiz, çok utangaç... Mezun olduktan sonra sıkıntı yaşayabilir. Biraz yardımcı olun, beraber takılın. Kısaca arkadaşınızı biraz açın." dedi. Hocam dedim: "herşeyin bir maliyeti var." Birkaç faaliyet ve birkaç kalem ihtiyaç sıraladım. Maliyetlerini topladım. Ve "25 TL ye mal olur" dedim. Fesih Hocam hiç ikilemeden çıkardı parayı verdi ve "oğlum ne gerekiyorsa yapın" dedi. Ama biz de gerçekten gerekeni yaptık. :-)

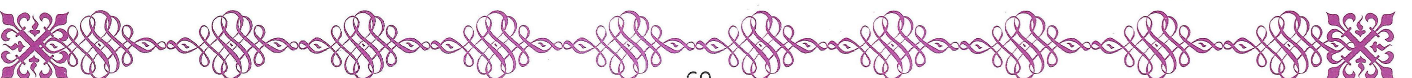
Sevgili arkadaşlar lise yıllarının kıymetini bilin. Her anın tadını çıkarın. Öğretmenlerinize değer verin. Ve KPSS'den, mezun olur olmaz atanmanıza yetecek kadar puan alın mutlaka. Selâmlar, saygılar, sevgiler...

Mustafa TÜMER

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Amasya / Taşova PTT Müdürlüğünde Memur

1996 yılında mezun oldum. Tam 17 yıl oldu. Okulumuzun bana sağladığı katkı hayatımın her dönemine olumlu etki yapmıştır. Hayatımızı şekillendiren öğretmenlerimi saygıyla yâd ediyorum. Ayrıca o dönem ilçe koşulları uygun olmamasına rağmen, Sağlık Meslek Lisesi gibi önemli bir okulu ilçemize kazandırma mücadelesi verenleri de kutluyor ve teşekkür ediyorum.
Sevgiyle kalın. Saygılar...

Mustafa ALTINÖZ

2011- Acil Tıp Teknisyenliği Bölümünden Mezun
Samsun, 112 Hızır Acil Servisinde Acil Tıp Teknisyeni

Saygıdeğer hocalarım ve sevgili arkadaşlarım, öncelikle bizleri de okulumuzun bir parçası kabul edip bu dergide yer verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

1993 Muğla/Fethiye doğumluyum. Aslen Taşovalıyım. Öğrenim hayatına Amasya Bahçeleriçi İlkokulunda başladım. Sonra Amasya Müftü Mehmet Tevfik Ortaokulunu bitirdim. Ve nihayet bana mesleğimi kazandıracak Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesi Acil Tıp Teknisyenliği bölümünü kazanarak,2007-2008 Öğretim yılında kaydımı yaptırdım. Ve 2011 yılında mezun oldum. Mezun olduğum yıl atandım. Samsun 112 Hızır Acil Servisinde Acil Tıp Teknisyenliği görevimi ifa etmekteyim. Aynı zamanda Sakarya Üniversitesi, İş Sağlığı ve Güvenliği bölümü öğrencisiyim.

İkinci sınıf nihayete ermiş, yaz tatilindeydim. 12 Haziran Amasya Festivallerinde Yeşilırmak kıyısında okul standları açılırdı. Okulumuzun standında görevlendirilmiştik. Vatandaşımızın tansiyon ve kan şeker seviyesini ölçüyorduk. Biraz sonra İl Milli Eğitim Müdürü ile birlikte birçok yetkili standımızı ziyarete geldi. Okulumuzun çalışmaları etkinliklerdeki başarıları ve bölümlerimiz hakkında bilgiler verdik. Daha sonra standa o dönem okul müdürü olarak görev yapanİlhan CEBE hocamız geldi. Selâmlaştılar ve o beylerden biri müdürümüze okulumuzu taltif eden birçok övgü dolu söz söyledi ve müdürümüzü tebrik etti. Bu güzel tablo bizleri de son derece mutlu kılmış ve okulumuzu daha çok sevmemize etki etmişti.

Doğrusunu konuşmak gerekirse Fesih AKTAŞ hocamı hiç unutamıyorum. Onunla karşılaşmak her öğrenci ve insan için bir şanstır. Birçok konuda yardımlarını gördüm. Ama hiç unutmadığım bir diyalogumuzu paylaşmak istiyorum. Taşova'da yurtta kalıyordum. Çok zor günler geçirdiğim, çeşitli problemlerle mücadele ettiğim bir dönemde bana; "-Sakın haksızlığa boyun eğme Mustafa'm. Haklı olduğun müddetçe sonuna kadar arkandayım." demişti. Bu söz üzerimde ne kadar yük varsa, içimde ne kadar sıkıntı varsa hepsini silip atmıştı. Kendisine sevgilerimi ve saygılarımı sunmaktan gurur duyarım.

Sevgili arkadaşlarım, lise yıllarında her türlü heyecanı, aksiyonu ve haylazlığı yaşamak ister öğrenci. Ama unutmayın ki bir gün lise bitiyor ve herkes gerçekten çok zorlu bir yaşam savaşının içinde buluyor kendini. İleride mutsuz olmamak, birçok güzellikten mahrum kalmamak ve birçok şeyden pişman olmamak için çok ama çok çalışmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Birçok şansa ve fırsata sahip olduğunuzun farkına varın lütfen. Öğretmenlerime saygılar sunuyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

Nâgihan GÜREL

2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Almanya'da İkamet ediyor

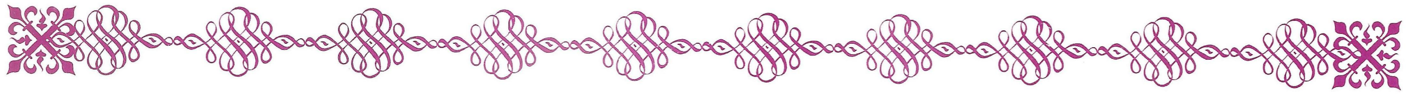

1982 yılında Ağrı'nın Hamur ilçesinde dünyaya geldim. Taşova Yeşilırmak İlkokulu ve Taşova Lisesi Orta kısmını bitirdikten sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesinin Tıbbi Sekreterlik Bölümünden 2000 yılında mezun oldum.

Şu an Almanya'da yaşıyorum. İki çocuk annesiyim. Bugüne kadar çalışma hayatına atılma girişiminde bulunmadım. Çünkü çocuklarım küçüktü ve onlarla ilgilenmem gerekiyordu. Çok şükür çocuklar büyüdü ve çalışma kararı aldım. Almanya'da mesleğimi icra edebilmem için okulumda gördüğüm bütün müfredat programlarını istediler benden. Bu yaz okulumuza uğradım. Fesih Hocama durumumu anlattım. Sağ olsun bütün müfredatları hazırlayıp onaylayarak verdi bana. Müracaatımı yaptım. Ancak 28.08.2014 tarihine kadar burada bir takım takviye eğitimler almam gerekiyor. Devam ediyorum. Eğitimim bitince mesleğimi icra edeceğim. Okulumuzda çok güzel anılarımız oldu.

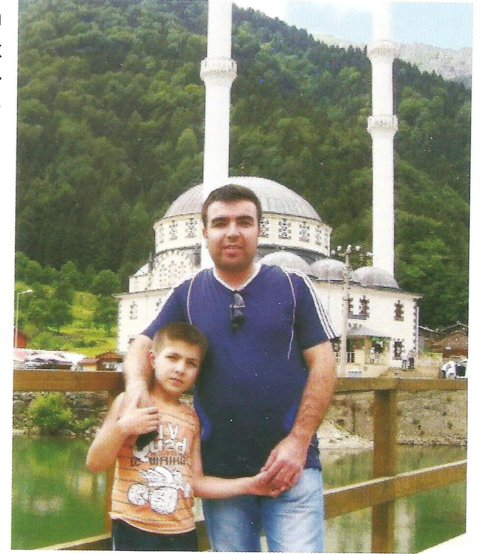
Çok sevdiğim Emine AKTAŞ, Fesih AKTAŞ ve İlhan CEBE öğretmenlerime saygılarımı gönderiyorum.

Mustafa YALÇIN

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğünde Sağlık Memuru

1977 yılında Taşova'nın Gürsu Köyü'nde doğdum. İlkokulu köyde, ortaokulu Taşova İmam Hatip Lisesinde okudum. Merkezi sınav ile 1992 yılında girdiğim Taşova Sağlık Meslek lisesinden 1996 yılında mezun oldum. 2009-2011 yılında AÖF Veteriner laboratuvar bölümü bitirdim. 2013 -2014 eğitim öğretim yılında da yarım kalan AÖF kamu yönetimi bölümünü bitirmeyi plânlıyorum.

Ülkenin de içinde bulunduğu ekonomik sıkıntılar nedeniyle 1994 yılına kadar sağlık meslek lisesi mezunları hiçbir sınava tabi tutulmadan meslek hayatına başlayabiliyordu. Ancak 1994 yılından sonra mezun olanlar maalesef uzun yıllar beklemek zorunda kaldı. Bir yıllık dinlenme sonrası meslek hayatına özel sektörde sağlık memuru olarak başladım. Sekiz yıllık özel sektör macerası sonrası, 2005 yılında Tokat ili Reşadiye ilçesi Dutdibi Köyü Sağlık Ocağına Kamu Personeli Seçme Sınavı sonucuna göre atandım. Şu an Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğünde görev yapmaktayım.

Unutulmaz okul yılları... 1992 yılında yaklaşık 2 ay geç açılmış olmasından dolayı telâfi programına tabi tutulmuştuk. Hafta sonları da okula gelip ders işliyorduk. Diğer okullarda okuyan öğrenci arkadaşlarımızın zaman zaman bizlerle dalga geçtiklerini çok iyi hatırlıyorum.

Kadrolu kültür dersleri öğretmenimiz olmadığından, Tarih dersimize avukat Nail Eren Bey giriyordu. Her derste Osmanlı Devletini yeniden kurar, besler, büyütür, yaşlılık dönemi ve nihayet Dandanakan Savaşı... Döner, dolaşır anlatırdı. Bizlere ninni gibi gelirdi ders ancak uyutmazdı. Edebiyat dersleri hep şu şekilde kaynatılırdı: arkadaşlardan biri bir yerini kanatır, iki kişi onunla lavaboya gider, on dakika sonra gelmediler diye iki kişide onlara bakmaya giderdi. Kalanlar derste failün, mefailün, failatün.... :-)

Matematik dersine giren fen-edebiyat mezunu öğretmenimiz, işlenecek konuları akşamdan defterine yazardı, derste de tahtaya yazardı ve ders biterdi.

Biz meslek dersleri öğretmenlerimizle bir ailenin üyeleri gibiydik. Ve onların sayesinde çok nitelikli birer sağlık personeli olarak yetiştirildik. Emine Hocam, Nurettin Hocam, Hasan Hocam ve tabi ki Fesih Hocamın hepimizin üzerinde çok büyük emekleri vardır. Bizlere,o güne kadar yabancısı olduğumuz gerçek öğretmen-öğrenci duygusunun hazzını yaşattılar. Kardeşlik duygularını sevgiyle karıp iletişim kurdular. Yaklaşımları hep sıcak ve içtendi. Bizleri eksiksiz hazırladılar hayata. Saygıdeğer öğretmenlerim çok teşekkür ediyor, ellerinizden öpüyorum.

Sevgili öğrenci kardeşlerim, o sıralarda otururken öğretmenlerimizin öğütleri çok sıkıcı gelebiliyor insana. Ancak, okul bittikten sonra içine düştüğümüz "hayat" denen o girdap... Ve pişmanlık ve keşkelerle başlayan cümleler ve telâfisi çok zor olan boşluklar... Siz, siz olun öğretmenlerimizin her bir sözünü can kulağıyla dinleyin ve uygulayın. Saygılar, sevgiler...

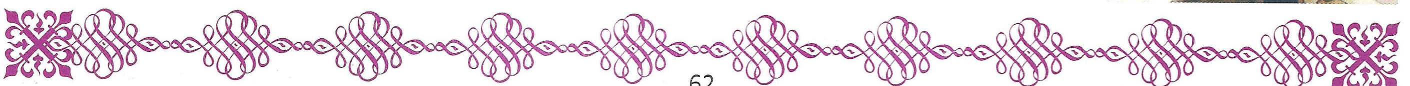

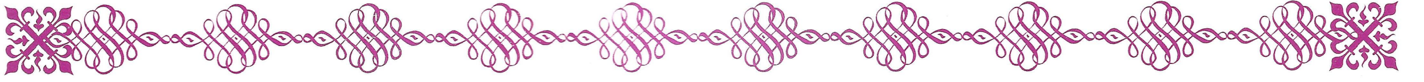
Nazife Ebru YABA

2013- Acil Sağlık Hizmetleri Bölümünden Mezun
Kars İl Sağlık Müdürlüğünde Acil Tıp Teknisyeni

1994 Amasya doğumluyum. Amasya Mehmet Varinli İlköğretim okulunu bitirdikten sonra Taşova Anadolu Sağlık Meslek Lisesini okudum ve 2013 yılında Acil Tıp Teknisyeni unvanı ile mezun oldum. Güzel memleketimizin serhat kentlerinden Kars'a atandım ve birkaç gün içinde göreve başlayacağım. Okulda çok güzel günlerim geçti. Zaman zaman Öğretmenlerimizi üzdüğümüz olduysa da onları hep sevdik. Okulumuz gerçekten her yönüyle çok farklı bir okul. Eğitim kalitesi standartların çok çok üzerinde bir okul. Böyle bir okulda okuma şansı bulduğum için kendimi çok mutlu hissediyorum. Hocalarımızın üzerimizde çok çok emekleri var. Ayrıca mezuniyetimiz muhteşem oldu, harikaydı. Unutamayacağım çok güzel yıllar geride kaldı artık. Şu an okuyan kardeşlerim çok çalışın lütfen. Okulunuz sizlere her türlü imkânı sunacaktır eminim. Siz yeter ki samimi olun. Her şey için bütün öğretmenlerime teşekkür ediyorum.

Mürsel SAĞLAM

-1997- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
-Tekirdağ, Çerkezköy Putzmeister Makine Sanayi ve Ticaret A.Ş. Mühendislik Departmanında Teknik Koordinasyon Uzmanı

1979 Taşova doğumluyum. 1997 yılında Taşova Sağlık Meslek Lisesinden mezun oldum. 2003 yılında Sakarya Üniversitesi Makine Mühendisliğini bitirdim. 2010 yılında Yıldız Teknik üniversitesinde Makine Teorisi ve Kontrol alanında Yüksek Lisansımı tamamladım. Şu an Tekirdağ, Çerkezköy Putzmeister Makine Sanayi ve Ticaret A.Ş. Mühendislik Departmanında Teknik Koordinasyon Uzmanı olarak çalışıyorum.

Okulda Unutamadığınız Bir Anı:
Nurettin Alan hocamın para ve anahtarlık sesine karşı hassasiyetini kesinlikle unutamam. Ders anlatılır ve bizler dikkatlice hocamızı dinlerdik. Birden Nurettin hocam " kim o para şıngırdatan" ya da "o anahtarı sallayan kimse çabuk ortaya çıksın" diyerek dersin ortasında bağırır hepimizi adeta silkelerdi. Kimsenin duymadığı ya da duyamadığı bu sesi fark eden hocamız âdeta çileden çıkardı. Sonuçta suçlu veya kurban bulunur gerekli uyarılar yapılırdı ?.

Sağlık mesleği zor ve kutsal bir görevdir. Taşova Sağlık Meslek Lisesinde okuduğum için kendimi şanslı görüyorum. Bana öğrenciliğim boyunca bu görevi sevdiren, geleceğe hazırlanmamda her türlü desteği, emeği esirgemeyen değerli öğretmenlerim Fesih Aktaş, Nurettin Alan ve diğer öğretmenlerimin ellerinden öper, saygılarımı sunarım.

Unutmayınız ki bilgiyi size herkes verebilir veya siz istediğiniz bilgiye günümüz şartlarında rahatlıkla ulaşabilirsiniz. Ancak bilginin davranışa dönüştürülmesinde, yani eğitim işinde ve sizin geleceğe hazırlanmanız aşamasında kesinlikle hocalarım usta birer zanaatkârdır.

Öğrenci arkadaşlara tavsiyem okuyun, araştırın, sorun, sorgulayın. Öğretmenlerinizin rehberliğinde kendinizi en iyi şekilde yetiştirin, geliştirin. Okulunuzun ve öğretmenlerinizin kıymetini bilin.

Mustafa YILDIRIM

-1998- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
-Erbaa Devlet Hastanesinde Sağlık Memuru

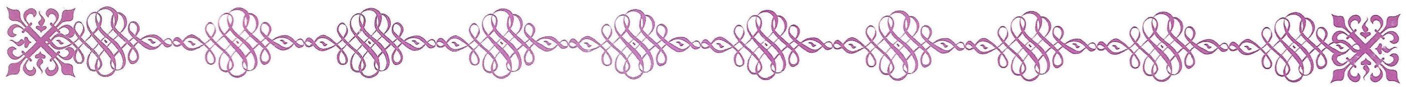

1980 yılında Tokat, Erbaa, Yoldere Köyü doğumlum. İlkokulu Yoldere ilköğretim okulunda, ortaokulu Erbaa ortaokulunda, Liseyi Taşova Sağlık Meslek Lisesinde bitirdim. Evli, iki çocuk babasıyım. 2005 yılında Tokat ili Reşadiye ilçesinde sağlık memuru olarak göreve başladım. Halen 2012 yılında tayin olduğum Erbaa ilçesi devlet hastanesinde görev yapmaktayım.

2013 yılı SBS sonucuyla, mezun olduğum Taşova Sağlık Meslek Lisesine oğlum yerleşti. Şu an Acil Tıp Teknisyenliği Bölümünde okuyor. 15 yıl önce mezun olduğum okuluma artık veli olarak gidiyorum. Veli toplantılarına katılıyor, öğretmenlerimi heyecan içinde dinliyorum. Hakikaten çok farklı, çok özel duygular yaşıyorum. Bu durumdan büyük mutluluk duyduğumu belirtmeden geçemeyeceğim. Beni yetiştiren öğretmenlerime oğlumu gönül rahatlığıyla emanet ettim. Biliyorum ki dört yıl sonra çocuğum, milli ve mânevi değerlerimizi özümsemiş, kendini geliştirmiş, donanımlı, mesleğinin bütün inceliklerini kavramış ve kutsallığına inanmış, memleketine hizmet etme aşkı ve heyecanı içinde, insanlarla ilişkileri ve iletişimi üst düzey bir sağlık personeli olarak çıkacaktır o okuldan. Bu anlamda kendimi bugüne kadar mezun olmuş bütün arkadaşlarımdan daha şanslı addediyorum.

Fesih hocam bizleri unutmayıp, bu çalışmada yer verdiğiniz için teşekkür ediyorum. Anılarımızı canlandırma şansı verdiniz. Arkadaşlarımızı, öğrencilik yıllarımızı hatırlattınız, çok sağ olun. Nurettin hocama ve tüm çalışanlarınıza saygılar sunuyor, başarılı çalışmalarınızın devamını diliyorum.

Nurcan BOZKURT

2002- Tıbbi sekreterlik Bölümünden Mezun
Amasya Toplum Sağlığı Merkezinde Tıbbi Sekreter

1984 Taşova doğumluyum. Taşova Atatürk İlköğretim Okulunu bitirdikten sonra 1999 yılında başladığım Taşova Sağlık Meslek Lisesinden 2002 yılında okul birincisi olarak mezun oldum.2003 yılında Siirt Eruh Devlet Hastanesine atandım ancak göreve başlamadım. Kısa bir süre İstanbul Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünde yönetici asistanlığı yaptım.2005 yılında Bayburt Devlet Hastanesine Tıbbi Sekreter olarak atandım. Şuanda Amasya Toplum Sağlığı Merkezinde görev yapmaktayım. Evli, 2 kız çocuğu annesiyim. Öğrenciliğim boyunca hep iyi bir öğrenci olmaya gayret gösterdim. Ben de herkes gibi öğrencilik yıllarımı çok özlüyorum. Başta Fesih AKTAŞ hocam olmak üzere saygıdeğer öğretmenlerim bizleri hep çalışmaya yönlendirdi. Hem bilgi yarışmalarında hem bütün münazara ve müsamerelerde bulundum. Elimden geldiğince okulumu en iyi şekilde temsil etmeye ve sorumluluklarımı yerine getirmeye gayret gösterdim. Görevimi lâyıkıyla yapma bilinci, topluma hizmet etme arzusu, olaylar karşısında bir duruş gösterebilme cesareti ve kazanmış olduğum özgüvenimin mimarlarıdır saygıdeğer öğretmenlerim

Zaman zaman bire bir ders çalışma, etüt ve kurs açma, doğru ve isabetli rehberlik ve danışmanlık hizmetleri verme, hayata hazırlama, sosyal, sportif ve kültürel faaliyetlere önem verme, okul ortamını öğrenci ve öğretmen için cazip bir ortam haline getirme gibi birçok çalışmayı gelenek haline getirmiş bir okulda okuduğumuzu belirtmek durumundayım.

Taşova Sağlık Meslek Lisesi, öğrencilerine sadece bir meslek kazandırmakla yetinmiyor, aynı zamanda milli ve mânevi değerlerimizi referans alarak duruş ve kişilik sahibi, dürüst, güvenilir, topluma faydalı insan yetiştirmeyi de amaç edinmiştir.

Bütün öğretmenlerime teşekkür eder, öğrenci kardeşlerime başarılar dilerim.

Oğuz Kağan KORKMAZ

2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Bitlis Ahlat Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

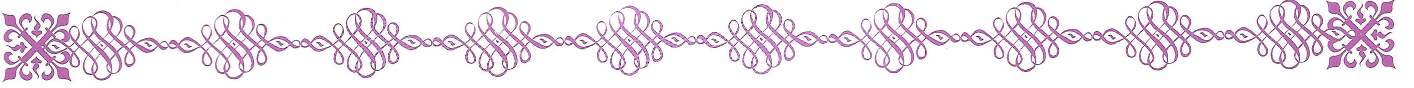

1981 Taşova doğumluyum. Taşova Yeşilırmak İlkokul, Taşova Lisesi Orta kısmından Ortaokulu okudum ve Taşova Sağlık Meslek Lisesine kaydoldum. Kıdemli öğrencilerdenim. 2000 yılında mezun oldum. Anadolu Üniversitesi Büro Yönetimini bitirdim. Şu an Bitlis Ahlat Devlet Hastanesinde görev yapıyorum.

Bir gün Afşin, Ahmet Uçar, Ahmet Bayraktar, Kamil, Recep, Arif, Hakan, Osman... Yani sınıfımızın haylazları uzuneşek oynuyoruz. Koridor inliyor adeta. İlhan Hocam suçüstü yakaladı bizi. Siz bu koridoru tepine tepine kirlettiniz. Temizliğini de siz yapacaksınız dedi ve gerekli araç gereçleri ellerimize tutuşturduktan sonra 20 kiloluk bidonda bir de arap sabunu verdi. Deterjan ayarını bilmediğimizden tamamını döktük koridora. Su döktükçe köpürüyor, köpürdükçe su döküyoruz. Okulun her tarafı su ve köpük içinde kaldı. Sadece bir koridor temizleyecektik oysa. Hal böyle olunca bütün okulu o gün yıkamak zorunda kalmıştık.
Doğrusunu söylemek gerekirse okulumuz tarihinin en yaramaz, en haylaz, en uçuk öğrencisi diyebilirim kendime. Galiba bu yüzden okulu en çok özleyenlerdenim. Öğretmenlerimin üzerimde çok emeği vardır.

Öğrenci kardeşlerim, çalışın, okuyun, sorun, araştırın. Öğrencilik kadar güzel bir şey yok hayatta. İnanın kıymetini bilin.

Oğuzhan SÖYLEMEZ

1997- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
Tokat Devlet Hastanesinde Sağlık Memuru

1979 Tokat Erbaa Yoldere köyünde doğdum. İlkokulu köyümde, ortaokulu Erbaa Ortaokulunda okudum. 1993 yılında Zile Sağlık Meslek Lisesini kazandım. Dördüncü sınıfa geçtiğim yaz döneminde Taşova Sağlık Meslek Lisesine isteğim ile nakil oldum ve1997 yılında mezun oldum.

Evli, üç çocuk babasıyım. 2010 yılında Şişli Etfâl Eğitim ve Araştırma Hastanesine atandım. 2 yıl orada görev yaptıktan sonra Tokat Devlet Hastanesine tayin oldum ve halen orada görevimi sürdürmekteyim.

Unutmayıp, anılarımızı yaşatmak ve canlandırmak adına okulumuz dergisinde bizlere de yer verme şansı tanıyan okulumuz müdürüne ve öğretmenlerimize teşekkür eder, saygılarımı sunarım.

Ömer BAĞCI

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul Mercedes Benz Türk A.Ş. Firmasında Sağlık Memuru

Merhaba,

1977 Taşova doğumluyum. Atatürk İlkokulu ve Taşova Lisesi Ortaokulunu bitirdikten sonra, 1966 senesinde okulumuzdan mezun oldum. Tabi ki bu kadar kısa değil hikâye. :-)

Öğrencilik günlerimiz çok güzel geçti. Okulumuzun bize sağladığı imkânlar sayesinde iyi bir eğitim aldık .Uzun zaman geçtiği için tam hatırlamıyorum ama galiba 16çeşit dersimiz vardı. "Liseye mi devam etseydim acaba" diye düşündüğüm de oldu. :-) Ama o sıcak ortamda değil 16, otuz dersimiz de olsaydı katlanırdım galiba.

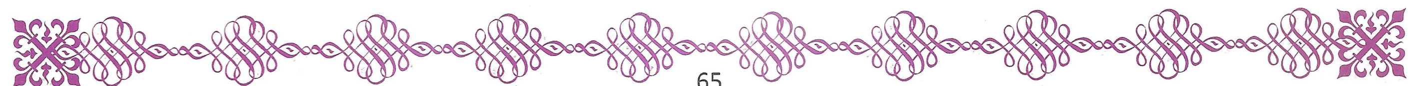
İş yerimde kısa bir dönem de olsa eğitim verdim. Hep hocalarımı örnek aldım.

Eğitimim sırasında bazen önümdeki uzun çalışma hayatım boyunca benim için faydalı olabilecek birçok bilgiye ulaşmamın yani sıra, bazen de karşılaştığım problemlerde kendimce uyguladığım yöntemlerin ne gibi yanlışlar doğurabileceğinin farkına vardım. Hemşireler staj döneminde bizlere yatak yaptırır, ortalığı toplatırlardı. Arkadaşımla ne yapabileceğimiz konusunda tartışırken, "birbirimizin damarından kan alalım" dedik. Ve uyguladık. Başarılı da olduk. O zamanlar hastalara müdahale etmemize hemşireler izin vermiyordu.

Hocalarımın hepsi alanında uzmandı. Ve gerçekten bizleri aldıkları noktadan çok çok öteye taşıdılar.

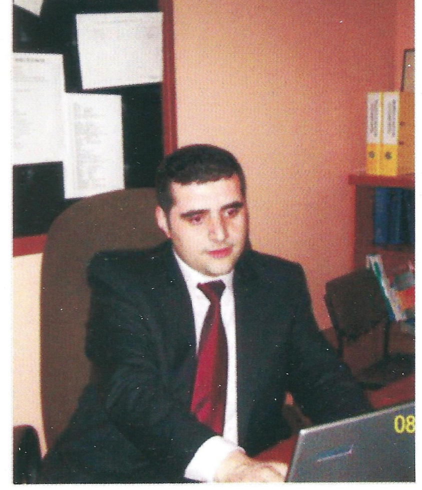
12 yıldır İstanbul'da Mercedes Benz Türk A.Ş. Firmasında işyeri Sağlık Memuru olarak çalışmaktayım.

Okulum sayesinde kendimi geliştirdim, birçok dostlar edindim ve en önemlisi özgüvenime tavan yaptırdım. :-) Başta Fesih Hocam, Emine hocam, Nurettin hocam, Hasan hocam olmak üzere emek verip bizleri çalışma hayatınıza hazırlayan herkese tüm kalbimle teşekkür ediyor, öğrenci kardeşlerime başarılar diliyorum.

Ömer KARAKÖSE

1999- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Amasya İl Sağlık Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter

1981 Amasya doğumluyum. İlhan CEBE, Fesih AKTAŞ, Emine AKTAŞ, Nurettin ALAN, Sefernaz ESEN hocalarım ve tabi ki mekânı cennet olsun okulumuz Şoförü Sezayi YERSEL ağabeyim, sizleri unutmadım.

Şüphesiz ki ömür boyu unutamayacağımız, hep özlemle yâd edeceğimiz sayısız anılarımız oldu. Ancak, bir okul dergisinde yayınlanmasının hâlihazırda okuyan öğrenci kardeşlerimize kötü örnek teşkil edeceği endişesini taşımıyor değilim Fesih Hocam. :-)

Nitekim bizi adam etmek için neler çektiğinizi sizler daha iyi biliyorsunuz. Bazı arkadaşlarımız, odalarınızda çiğnemeleri için ikram ettiğiniz o meşhur tekel ürününün tadını, lezzetini halâ methederek anlatmaktalar. İlhan Hocamızın kaç numara ayakkabı giydiğini arkadaşımız Oğuz'un sırında öğrenmiştik. :-)
İlhan Hocamızın yaptığı aramalar sonucunda elde ettiği mühimmata karşılık koridorları bizlere paspaslatması... (bir ödül niteliği taşıyordu) :-) Hele İlhan Hocamızın, Taşova Otogarında suçüstü yakaladığı 10 arkadaşımızı okula kadar yalın ayak yürütmesi nasıl unutulur be hocam. Ben okulumun her hâlini ve bütün arkadaşlarımı özlüyorum.

Şahsım adına Taşova Sağlık Meslek Lisesinin mensubu olmaktan her zaman gurur duydum. İyi ki böyle güzel bir okulda, böyle donanımlı öğretmenlerin ışığında okumuşum. Öğrenciyi çok yönlü yetiştirmeyi misyon edinmiş bir eğitim kurumu kimliğini kazanan ender okullardandır benim okulum.

Öğrenci Kardeşlerim, çalışın, öğretmenlerinizi dinleyin, dediklerini uygulayın. Asla pişman olmayacaksınız.
Saygılar, sevgiler...

Ömer ŞAHİN

(2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden
Samsun, İlkadım İlçe Sağlık Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter

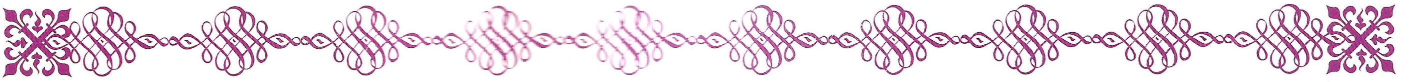

1982 Taşova doğumluyum. Evli, 1 çocuk babasıyım. (Övünmek gibi olmasın Beşiktaş'lıyım.) 2000 yılında okulumuzun Tıbbi Sekreterlik bölümünden mezun oldum. Daha sonra Laboratuvar Veteriner Sağlık bölümünü bitirdim. Okulumuzdan mezun olduktan sonra bir müddet ticaretle uğraştım. 2004-2005 yıllarında Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servisinde sözleşmeli olarak çalıştım. 2005-2010 yılları arasında Florance Nightingale Hastanesinde Laboratuvar Sekreteri olarak çalıştım. Temmuz 2010 da Kadıköy Göztepe Sağlık Ocağına Memur alarak atandım. 30 Ekim 2010'da Aile Hekimliğine geçilmesi sebebiyle Kadıköy Sağlık Grup Başkanlığında memuriyetimi devam ettirdim. Şu an Samsun, İlkadım İlçe Sağlık Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter olarak çalışmaktayım.

1999-2000 öğretim yılında Okul Futbol takımında yıl boyu antrenmanlara katılmama rağmen Suluova Sağlık Meslek Lisesi ile yaptığımız eleme maşında Hasan Gömleksiz hocamın bana oynama şansı vermemesi. :-) Dersinde öksürdüm diye, Nurettin ALAN hocamın benimle özel olarak ilgilenmesi :-) unutamadığım anılarım olarak zihnimde kalmış.

Okulumuzun iki değerli yöneticilerini çok sevdiğimi ifade etmek istiyorum. İlhan CEBE, Fesih AKTAŞ.
Sevgili Genç Arkadaşlarım, okulda verilen eğitimin ne denli önem arz ettiğini iş hayatında çok iyi anlıyor insan.

En kalbi muhabbetlerimle... Saygılar, selâmlar...

Özge GÜNEY

2010- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğü, Çevre ve Çalışan Sağlığı Şube Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter

1992 Taşova doğumluyum. Taşova Sağlık Meslek Lisesi Tıbbi Sekreter bölümü 2010 yılı mezunuyum. Tokat Halk Sağlığı Müdürlüğü, Çevre ve Çalışan Sağlığı Şube Müdürlüğünde Tıbbi Sekreter olarak 2011 yılından beri görev yapmaktayım.

Aynı zamanda Sağlık Kurumları İşletmeciliğini okumaktayım. Sormak ve öğrenmek istiyorum: Tarih Öğretmenimiz Sıddıka ÖZEKİCİ hocam etek kontrollerine devam mı hala? :-) Rehber Öğretmenimiz Gürcan ÖNDER hocam, bizim kadar sizi sıkboğaz eden öğrencileriniz oldu mu acaba? :-) Sınıf Öğretmenimiz Yusuf KAYA'nın üzerimizdeki yadsınamaz emeklerini de es geçmek olmaz teşekkürler her şey için. İyisi ile kötüsüyle biz sevmiştik be okulumuzu. Şu an okuyan arkadaşlara da tek tavsiyem çalışın ve zamanınızın değerini bilin. :-)

Özgür KESKİN

1996- Sağlık Memurluğu Bölümü Mezunu
İstanbul / Beyoğlu - Gelir Uzmanı

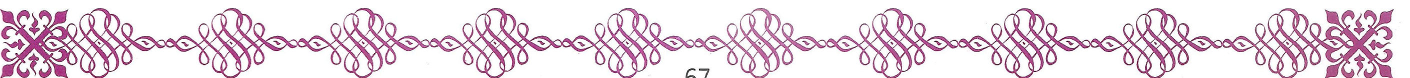

1977 Amasya, Taşova, Alpaslan Kasabası doğumluyum. 1996 yılında okulumuz Sağlık memurluğu bölümünden mezun oldum. Anadolu üniversitesi İşletme Fakültesini bitirdikten sonra Nişantaşı üniversitesinde yüksek lisansımı tamamladım.

1998 yılında ziraat bankasında memur olarak göreve başladım. 2002 yılından bu yana Maliye Bakanlığı, İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı, Beyoğlu Vergi Dairesinde Gelir Uzmanı olarak çalışmaktayım. Adli yargı ve iş mahkemelerinde bilirkişi ve Beyoğlu Belediyesi rayiç bedel komisyon üyesiyim.

Bizler İşsizliğin çok yoğun olduğu bir dönemde mezun olduk. Şu an arkadaşlarımızın hemen hemen tamamı işe yerleşti. Bu anlamda sizleri de kendi dönem arkadaşlarım kadar şanslı addetmek durumundayım. Özel sektörde çalışmanın zorluklarından haberdar olduğunuzdan eminim. Yapmanız gerekeni öğretmenlerimiz bizlerden daha iyi, daha teferruatlı anlatmışlardır. Ancak çok çalışmanız ve başarılı bir öğrencilik hayatı geçirmeniz gerektiğini belirtmek zorundayım.

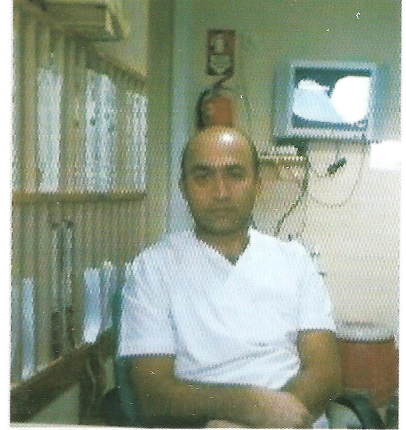
Unutmayın ki, herkes edindiği kazanımlarla paralel bir hayat yaşar. Ve bu hayat bir nevi hak edilen hayattır. Bundan sonraki hayat kalitenizin ve standardınızın hangi düzeyde olacağı bugünlerde biriktirdiklerinize bağlıdır. Öğretmenlerime saygılar sunuyor, kardeşlerime başarılar diliyorum.

Özgür ÜNAL

1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi

1978 Tokat Erbaa doğumluyum. İlk ve ortaokulu Erbaa-Değirmenli kasabasında okudum. 1992 yılında Tokat-Turhal Sağlık Meslek Lisesini kazandım ve bir yıl sonra naklimi Taşova Sağlık Meslek Lisesine aldırdım. 1996 yılında mezun oldum.

Uzun bir dönem sağlık memurluğu atamaları yapılmadığı için kasabamızda çiftçilik yaptım. 1998 yılında askere gittim ve 2000 yılında terhis oldum. 2008 yılına kadar çiftçilik ve esnaflık yaptım.

Nihayet 2008 yılında KPSS puanım ile İstanbul'a atandım. Şu anda İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde görev yapmaktayım. Bu arada Veteriner Laborant Sağlık Önlisans bölümünü bitirdim.

Okulumuzda okuyan öğrenci kardeşlerime tavsiyem; dünyanın en iyi öğretmenlerine sahip olduklarının farkına varsınlar, bu fırsatı, iyi değerlendirsinler ve kıymet bilsinler. Saygılar, sevgiler...

Ramazan DİLEK

-1996- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
-İstanbul İl Özel İdaresi Ağız ve Diş Hastalıkları Hastanesi Cerrahi Kliniğinde Sağlık Memuru

1979 Taşova Boraboy doğumluyum. İlkokulu ve Orta Okulu Boraboy'da okudum. 1996 yılında okulumuzdan mezun oldum. Anadolu Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliğini ve İşletme Fakültesini bitirdim.

Taşova Sağlık Meslek lisesinde okuma ayrıcalığına sahip olmuş birisi olarak bütün mezunlar içinde en çalışkan, en tembel, en saygılı, en yaramaz, en asi, en duygusal insan topluluğunun bir arada bulunduğu 1996 mezunu olmaktan çok mutlu ve gururluyum.

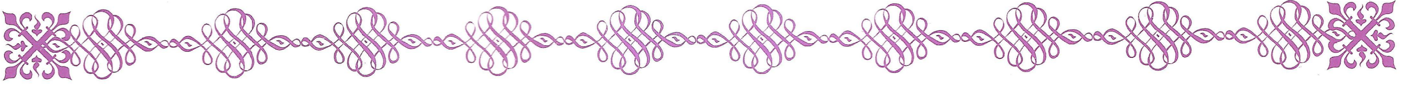
Kontrol edilmesi oldukça zor olan bu öğrenci topluluğunun bu günlere gelmesinde çok büyük payı olan Müdürümüz Fesih Aktaş'a ve bütün öğretmenlerime teşekkür ediyorum.

Seçil GÜZEL

2012- Acil Sağlık Hizmetleri Bölümünden Mezun
Çorum, Bayat Devlet Hastanesinde Acil Tıp Teknisyeni

1994 Amasya doğumluyum. İlkokulu Taşova Yeşilırmak İlköğretim Okulunda tamamladım. Ve Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazandım. 2012 yılında Acil Tıp Teknisyeni unvanı ile mezun oldum. Şu an Çorum, Bayat Devlet Hastanesinde kadrolu memur olarak görev yapmaktayım. İşimden ve işyerimden çok memnunum. Başta Okulumuz Müdürü Fesih AKTAŞ olmak üzere emeği geçen bütün öğretmenlerime teşekkür ediyorum. Gürcan, Nurettin ve Yusuf öğretmenlerim çok kahrımızı çekti. Onlara ayrıca teşekkür ediyorum. Bütün öğretmenlerimin büyük emekleri vardır üzerimizde. Onların sayesinde çok genç yaşta devlet memuru olarak göreve başladık. Benden tüm öğrencilere tavsiye mutlaka derslerine iyi çalışsınlar ve bu günlerin kıymetini bilsinler. Okulumda sayısız anılarım var elbette. Ancak sonraki sayılarda anlatayım ben. Çünkü çok tıfıl bir mezunum. :-) Bu sayıda ağabeylerimin, ablalarımın anılarını okumak istiyorum. Bütün sınıf ve okul arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi seviyorum. Ama en sâmimi arkadaşlarımı belirtmem gerekirse tâbi ki Elif ve Gülşah... Saygı ve sevgilerimle...

Seda Sacide ÖNDER

2008- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Trabzon Yavuz Selim Kemik Hastalıkları ve Rehabilitasyon Hastanesinde Tıbbi Sekreter

1990 Amasya doğumluyum. Taşova Atatürk İlköğretim okulundan sonra Taşova Sağlık Meslek Lisesi Tıbbi Sekreterlik bölümünde okudum. 2008 mezunuyum. 2008 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu Tıbbi Dokümantasyon ve Sekreterlik bölümünde eğitimime devam ettim.2010 yılı haziran ayında Sağlık Bakanlığı personel alımı yapacağını açıklamıştı. Tabi heyecanla tercih başvurumu doldurdum ve henüz okulumun bitmesine iki hafta varken Trabzon Yavuz Selim Kemik Hastalıkları ve Rehabilitasyon Hastanesine Tıbbi Sekreter olarak atandım. Trabzon çok güzel bir şehir... Burada olmaktan çok mutluyum. Herkes üniversite dönemlerinin güzel olduğunu söyler ama benim hayatımın en güzel dört senesi Taşova Sağlık Meslek Lisesi sıralarında geçti. Birbirinden değerli asla unutamayacağım öğretmenlerim ve arkadaşlarım oldu. Çok değerli Fesih AKTAŞ ve Emine AKTAŞ hocalarımla asla unutamayacağım anılarım oldu. Önce İl Birinciliği, sonrasında Trabzon'da gerçekleştirilen Proje Tabanlı Beceri Yarışmalarındaki Bölge Birinciliği ve ardından Türkiye finalisti olarak yaptığımız güzel Ankara yolculuğunu asla unutamam. Ve birde dönem sonlarında düzenlenen törenlerde okuduğum türküler ve aldığım iltifat dolu alkışlar... Artık eskisi gibi şarkı, türkü söylemiyorum. ⍰ Her biri birbirinden değerli anılar, hatıralar... Sevgili Öğrenci Kardeşlerim, yaşadığınız her anın kıymetini bilin. Bu dört yıl asla geri gelmeyecek. O sıralarda geleceğinize zemin hazırlıyorsunuz. Zemininiz sağlam olsun. Hepinize hayat boyu başarılar diliyorum. Birbirinden değerli öğretmenlerimize de buradan saygılarımı ve sevgilerimi gönderiyorum.

Sevda DEMİR

2000- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
İstanbul, Bahçelievler ASM'de Tıbbi Sekreter

Öncelikle okulumuzun değerli öğretmenlerine, mezun arkadaşlarıma ve şu an okulumuzda eğitimine devam eden öğrenci kardeşlerime sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

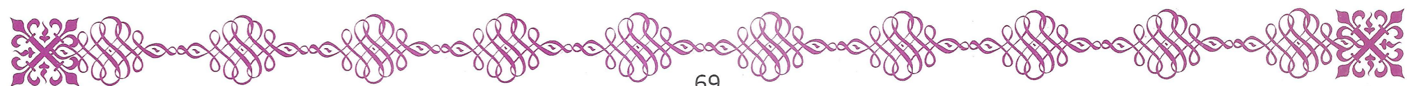
Okulumuzun Tıbbi Sekreterlik bölümünden 2000 yılında mezun oldum. Şu anİstanbul' da bir Aile Sağlığı Merkezinde görev yapmaktayım. Mezun olduktan sonra Sağlık kurumları işletmeciliği önlisans bölümünü bitirdim. Ayrıca Maliye bölümünde lisans yapmaktayım. Taşova Sağlık Meslek Lisesi benim için bir okuldan öte bir kurumdu. Orası benim evim, benim yuvam idi. İdealist bir eğitim kadrosuna sahip bir okulda okuma şansı yakaladığım için sizler gibi ben de kendimi çok şanslı buluyorum. Bana hayatı öğreten, üzüldüğümde yaralarımı saran ve bana hep değerli olduğumu hissettiren, öğretmenliğin dışında ağabeyim gibi, ablam gibi yaklaşan o muhterem insanların hakkını nasıl öderim. Her yönüyle çok nitelikli bir okul olduğunu fark ediyorduk o zamanlar. Halâ da öyle olduğuna eminim.

Geriye dönüp baktığımda en iyi hatıralarım,"hatırladıkça yüzüme kocaman bir tebessüm konduran anılarımın başkahramanı öğretmenlerimdir." Sizleri gerçekten çok ama çok seviyorum. Emeğiniz tahmin ettiğinizden de büyük.

Geçen yaz yıllık iznimi kullandığımda okuluma gidip bahçede dolaştım. Tatil olduğu için kimsecikler yoktu.Şuan yaşım 30 ama okulun bahçesinden girdiğimde sanki 17 yaşıma geri döndüm Fesih Hocamın biraz sert ama şefkat dolu bakışlarını aradım.İlhan hocamın biryerlerden çıkıp "Sevda hadi derse" değişini duyar gibi oldum.

Hâsıl-ı kelam, değerli öğrenci kardeşlerim sizler pırıl pırıl parlayan yıldızlar gibisiniz. Bizim zamanında koridorlarını sesimizle çınlattığımız o okul bilin ki bizden sizlere, sizlerden de sizden sonrakilere emanettir. Emanetimize iyi bakın ne olur! Size eğitim hayatınızda başarılar diliyorum. Hiç merak etmeyin! Öğretmenleriniz yolunuza ışık tutacaklardır. Size düşen, o yolda yürümek... Ama okuyarak, öğrenerek, kavrayarak, anlayarak...

Lafı çok uzattım biliyorum :-) Tekrar tekrar çok değerli öğretmenlerime ve öğrenci kardeşlerime sonsuz sevgi ve saygılarımı gönderiyorum.
NOT: Fesih Hocam "mezunlar günü" düzenleseniz de arkadaşlarımızla hasret gidersek olmaz mı?
Sevgiyle kalın...

Semra OĞLAKCI

-2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
-Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesinde Tıbbi Sekreter

1981 Taşova doğumluyum. İlk ve ortaokulu İstanbul'da okudum. 1997-1998 yılında Ortaöğretim Kurumlar Sınavı ile Taşova Sağlık Meslek Lisesi Tıbbi Sekreterlik Bölümüne yerleştim. 2001 yılında mezun oldum. Evli, Enes Kağan adında dünya tatlısı bir çocuk annesiyim. 2011 yılında Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesine kadrolu olarak atandım Oğlum ilkokul birinci sınıfa başladığı gün, ben de devlet memuru olarak ilk mesaimi yaptım.

Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Sağlık Kurumları İşletmeciliği Bölümünden 2013 yılında mezun oldum. DGS ile aynı üniversitenin işletme fakültesine yazıldım. Şu an üçüncü sınıf öğrencisiyim.

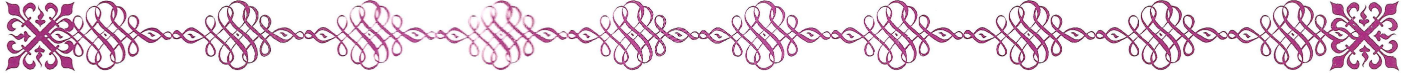
Şu an okulumda okuyan öğrenci kardeşlerime ve henüz göreve başlamamış mezun arkadaşlarıma tavsiyem KPSS'ye öncelik verip bir an önce görev almaları olacaktır. Asla taşeron firmalar aracılığıyla bir yerlerde işe başlayıp heba olmasınlar. Zira aldıkları diploma kollarındaki altın bilezik kadar kıymetlidir. Hocalarımızın gayretini, öğrencileri için yaptıkları fedakârlıkları çok iyi bilenlerdenim. Öğretmenlerimizin tavsiyelerini can kulağıyla dinleyip, hep ideallerinin peşinde koşsunlar. Yaşları ne olursa olsun vazgeçmesinler. Ben 33 yaşındayım ve hem çalışıyor hem üniversite okuyorum. Oğlum ile beraber ders çalışıyorum. :-) Lisansımı aldıktan sonra sağlık kurumları işletmeciliğinden yüksek lisans yapıp çalıştığım hastaneye ya da farklı bir kuruma uzman ya da müdür olmak istiyorum. Dolayısıyla onlar gencecik beyinleri ile imkânları çerçevesinde benden çok daha fazla şey yapabilirler. Göreve başladıktan sonra mutlaka üniversite okumaları gerektiğini unutmasınlar.

Sevgili arkadaşlar, tekrar dünyaya gelsem yine Taşova Sağlık Meslek Lisesinde okurdum. Unutamayacağım, unutamadığım çok anım oldu. 12 yıl sonra bile "ben sağlık meslek lisesinde iken" diye başlayan o kadar çok cümle kuruyorum ki. Okul arkadaşlarımın tamamını seviyor ve özlüyorum. Halâ birçok arkadaşım ile görüşüyor, konuşuyoruz. Bu durumdan büyük mutluluk duyuyorum. İş arkadaşlarım, mezun olalı 12 yıl olmuş. Ama sen halâ bu kadar bilgiyi (işyerinde gereken tıbbi terim, hastalık, yazışma, vs.) nasıl hatırlıyorsun diyerek hayretler içinde kalıyor. Ben de kendilerine okulumuzda verilen eğitimin kalitesinden bahsediyorum elbette.

1998 yılında Doğu Karadeniz turuna gitmiştik kıymetli hocalarımız ve yaklaşık 40-50 arkadaşımız ile birlikte bir hafta. 1999 yılında Nevşehir –Konya turu, 2000 yılında Tokat Ballıca Mağarası ve Almus Barajı... Nasıl unutabilirim ki. Hocalarımız sadece öğretmen değil, ablamız, abimiz, kardeşimiz, babamız, anamız, dostumuz, arkadaşımızdı aynı zamanda.

Bütün Hocalarıma tek tek teşekkür ediyor, sonsuz saygı, sevgi, selâm gönderiyorum.

Serap KAYIM

2010-Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden Mezun
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Fizyoterapi Bölümünü bitirdim. Fizyoterapi Teknisyeni olarak çalışıyorum

Amasya, Taşova Hacıbey Köyündenim. Okulumuz Çevre Sağlığı Teknisyenliği 2010 yılı mezunuyum. O dönem okulumuz müdürü İlhan CEBE ve Müdür yardımcımız Fesih AKTAŞ başta olmak üzere bütün öğretmenlerimin üzerimizde büyük emekleri vardır.

Okuldaki bütün etkinliklere katılıp şarkı türkü söylerdim. 2009 yılında Fesih hocamın yardımları ve Emine hocamın danışmanlığını yaptığı bir proje yarışmasına katılmıştık. Önce İl Birinciliği, sonrasında Samsun'da gerçekleştirilen Proje Tabanlı Beceri Yarışmalarındaki Bölge Birinciliği ve akabinde Türkiye finâlisti olarak yaptığımız güzel Ankara yolculuğu... Okula döndüğümüzde okul bahçesindeki görüntü o kadar mutlu etmişti ki beni bugün gibi hatırlarım. İlhan hocamız bütün öğrencileri bahçeye indirmiş, "U" şeklinde sıralamış ve alkışlarla karşılamışlardı. O manzaraya "mutluluğun resmi" diyebilirim. Adını "Hünerli Cepler" verdiğimiz projemiz sayesinde çok hünerler edindik :-)

Sizler de böyle yarışmalara, okuldaki etkinliklere katılmaya özen gösterin bence. Üzerinden yıllar geçse de fotoğraflar ve videolar insanın zihninde yeniden canlandırıyor bütün anıları. Son olarak yeni binamızda Fesih Hocamın konferans salonuna yaptığı sahnenin de değerini bilin. Benim dönemimde böyle bir sahne yoktu. Boyum da kısa olduğu için hiç görünmüyordum :-) yani beni dinleyenler için ses vardı ama görüntü yoktu. :-)

Öğretmenlerimin ellerinden öpüyor, saygılar sunuyorum. Öğrenci kardeşlerime de başarılar diliyorum.

Seyit ÖZYURT

1998- Sağlık Memurluğu Bölümünden Mezun
İstanbul Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesinde Ameliyathane Hemşiresi

Taşova, Boraboy Kasabasındanım. Fesih Hocam çok iyi biliyordur anlatacağım şu hikâyeyi. Taşova Sağlık meslek Lisesi birinci sınıfın sonunda tam on dersten sınıfta kaldım. Daha doğrusu okulu bırakma kararı aldım. Kasabada kıraathane işletiyorduk. Mâddi durumumuz iyi sayılırdı. Ayrıca 100 tane de koyunumuz vardı. Okulu bıraktığımı, artık okumayacağımı söyleyince, babam beni tarlada çalıştıra çalıştıra canımı çıkardı. Ama ben kararlıydım ve yılmadım, kararımdan dönmedim. Sonra koyun güttürmeye göndermeye başladı beni. Bir gün sabah koyunları meraya götürdüğümde yağmur çiseliyordu. Ancak, her geçen an şiddeti yükseldi ve bardaktan boşanırcasına yağdı hiç durmadan. Akşama kadar hiç dinmeden sırtıma yağdı. O gün iliklerimin donduğunu hissettim desem abartmış olmam. Sırılsıklam oldum. Anladım ki babam kazanmıştı bu savaşı. Çünkü o gün hayatın bu şekilde geçmeyeceğini anlamıştım. Daha doğrusu babam yaşatarak anlatmıştı bana. Akşam babama, koyunlarda, tarlalar da, kahvehane de senin olsun. Okuluma dönme kararı aldığımı ifade ettim. Ve bir çalışma azmi doğdu içime sormayın gitsin. O zayıf olan 10 dersimin tamamını bütünleme sınavlarında verdim ve okulumu başarıyla bitirdim. Allah'ıma şükürler olsun. Devlet memuruyum. İşim var, aşım var. Kimseye bir muhtaçlığım yok. Ama Fesih Hocam, çalıştığım hastanede asistan doktorları görünce, kendi kendime; " benim bunlardan çok fazlam var, neden daha fazla okumadım" diyor ve hem içerleniyor hem de çok derin pişmanlık duyuyorum.

Sevgili öğrenci arkadaşlarım, okul dört duvarı çevrili bir yer değildir. Asıl okul yaşadığınız hayattır. Her gün yeni bir sınavdır. Okumak, sonuna kadar okumak... Öğrenci kardeşlerimize bu duyguyu aşılayacağınıza inanıyorum Fesih Hocam. Tüm öğretmenlerime saygılar sunuyor, kardeşlerime başarılar diliyorum.

Sibel TELLİ

2012- Acil Sağlık Hizmetleri Bölümünden Mezun
Samsun, Bafra 3 Nolu ASHİ' de Acil Tıp Teknisyeni

1994 Amasya doğumluyum. 2012 yılında okulumuzdan mezun oldum. Şu an Samsun, Bafra 3 No'lu Acil Sağlık Hizmetleri İstasyonunda ATT olarak görev yapmaktayım. İşimi seviyorum. Çünkü okulum öğrenciliğimde işimin ciddiyetini ve gereken eğitimi kusursuz vermişti. Hocalarım (Nurettin Hocamın –hoca camii- sözü geldi aklıma şimdi. :-) sayesinde mezun olur olmaz atandım.

Liseye başladığımda ben ve arkadaşlarım girdiğimiz bölüm hakkında hiçbir bilgiye sahip değildik. 4 yıllık eğitim sonunda işimize, görevimize ve artık hazırdık hayata. Hayata hazırdık çünkü okulumuzda sadece müfredat kapsamında eğitim verilmiyor. Hocalarımız hep "hayat göründüğü kadar basit değil. Şu an çok kolay gelebilir size. Okuldan çıktıktan sonra zaten anlayacaksınız. Biz şu sıralardayken bunun idrakine varmanızı istiyoruz ki, geç olmadan tedbirinizi alıp, hep rahat ve huzurlu bir hayat geçiresiniz."

Evet, bizim de hayallerimiz vardı. Öğretmenlerimizin tavsiyeleri aslında hayallerimizi gerçekleştirmenin yoluydu. Yani çalışmamız gerekiyordu, düzenli olmalıydık, sorumluluklarımızı bilmeliydik. Bizim için çabalayan nice insan vardı. Öğretmenlerimiz, ailemiz... Bunları görmezden gelemezdim. Çalıştım, çalıştım, çalıştım. Ve şimdi 18 yaşında ekonomik özgürlüğünü kazanmış devlet memuruyum.

Nurettin hocamız, tecrübelerini derslerimize aktarır, hayata dair örnekler verirdi hep. Dersin nasıl geçtiğini bilemezdik. Ağzında sakız görse yumruğunu boğazına kadar indirme yeteneğine sahipti. :-) Tâbi bu yeteneğini hiç kullanmadı ne derse desin çok severdi öğrencilerini tabi öğrencileri de onu. Dobra dobraydı kimse not istemez zaten elinden geleni yapar ama kardeşini de dersinden geçirmediğini her ders hatırlatırdı. :-)

Yusuf hocamız, odasına giderken herkes acaba bir şey mi yaptım diye düşünürdü. Adımlar geri geri gitse de o ilerlememiz için elinden geleni yaptı.

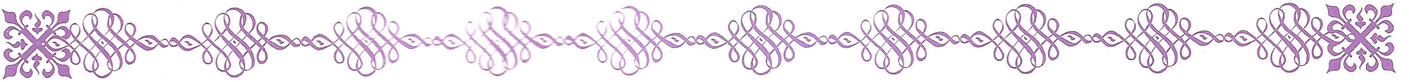
Fesih hocamızın, yanlışlarımızda bile yanımızda olduğunu hissederdik hep. Bizlere çok güvenirdi. Fesih Hocam bizlere güvendikçe biz herkese güven vermeye başladık. En önemlisi de kendimize olan güvenimiz yani özgüvenimiz gelişti.

Aklına bir şey takılan hemen soluğu Gürcan Hocamızın yanında alırdı. Bazen arkadaş bazen öğretmen ve çoğuna sırdaşlık bile etmiştir.

Okulumuz öğrencilerinin KPSS'den aldığı o yüksek puanların önemli paydaşlarındandır, Sıddıka Hocamız.

Diğer hocalarım lütfen gönül koymasın ve kusura bakmasın. Herkesi yazarsam şimdi derginin diğer sayılarında yazacağım bir şey kalmayacaktır. :-)

Kısacası her öğrencinin hayatında Taşova Sağlık Meslek Lisesi gibi bir okul ve unutamayacağı öğretmenleri olmalı. Saygılar...

Ümmügülsüm TOMBUL

2001- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Amasya, Taşova Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter

1984 yılı Mart ayının 16'sında Sivas'ın Suşehri ilçesinde, bir Cuma vakti gelmişim dünyaya. Babacığımın memuriyeti hasebiyle bir kuru yaprak misali savrulduğumuzdan; başladığım okulu, başladığım yerde bitirmek nasip olmadı hiçbir zaman. İlkokul birinci sınıfı Çorum Osmancık Yeniköy'de, diğer sınıfları Tokat Almus Teknecik Köyü'nde beş sınıf bir arada okuduktan sonra; ortaokul olmadığından Boraboy Ortaokulunda babaannemlerin yanında ortaokul 1. sınıfı okudum. 2. ve 3. Sınıfları Taşova Kız Sanat Ortaokulunda okudum.

Girdiğim sınav sonucunda Taşova Sağlık Meslek Lisesi ve Lâdik Öğretmen Lisesini kazandım. O zamanlar Taşova Sağlık Meslek Lisesi mezunlarının çok güzel bölümler kazandığını biliyordum. Tercihimi sonrasında avukat olmak üzere Taşova Sağlık Meslek Lisesinden yana kullandım. Taşova'daki en kaliteli okuldu çünkü. (Halâ da öyle olduğunu iyi bilenlerdenim.) Gelin görün ki daha ikinci sınıfta iken Meslek Lisesi öğrencilerine uygulanan katsayı zulmüne uğradık ve hayaller suya düştü. Donanımlı bir Tıbbi Sekreter olmak dışında başka hayalim kalmamıştı. Yıl 2001 mezuniyet vakti gelmişti artık. Mademki başka yere gidemiyoruz bari gidebileceğimiz en iyi yere gidelim diyerek, İstanbul Üniversitesi Tıbbi Dokümantasyon ve Sekreterlik bölümüne ilk tercihimle yerleştim çok yüksek bir puan ile. Yüksekokulu okuduktan 6 ay sonra daha nasibim varmış ki tekrar Tokat Almus'un yolunu tuttum. Karların dizimize geldiği, soğuğun yüzümüzü dövdüğü 2004 yılının Ocak ayında Almus Devlet Hastanesinde Tıbbi Sekreter olarak göreve başladım. Almus'a farklı branşlarda 25 arkadaş aynı anda atanmıştık ve yoğunluktan daha atandığım ilk gün hemen daktilo başına geçip diğer arkadaşların ve kendi başlayış yazımı yazarken dilimde Fesih Hoca'mızın;

"Hayırlı günler Kâtibe Hanım,
Bendeniz amirin olurum senin,
Sanırım burası ilk görev yerin,
Başlama yazını kara kara yaz..." şiiri terennüm edip duruyordu. :-) Allah ondan razı olsun.

2011 yılında Taşova Devlet Hastanesine eş durumuyla tayin oldum. Tıbbi Sekreterler bulunmazHint kumaşı mübarek. 35 hemşire kadrosunun bulunduğu bir hastanede Tıbbi Sekreter kadrosu 6, olanı 5, çalışanı 4. Bu nedenle şu anda Hasta Hakları Birim Sorumlusu, Aktif Kanser Kayıtçısı, Personel Özlük olmak üzere 3 adetçik sorumluluk var üzerimde.:-)

Taşova Sağlık Meslek Lisesi ve öğretmenlerim, Emine Hocam, Fesih Hocam, Hasan Hocam, Recep Hocam, Nesrin Hocam, Yusuf Hocam, Fırat Hocam, Nurettin Hocam hepsi sorumluluk bilincimin gelişmesinde yardımcı olmuşlardır bana. Müdür hocam dediğim saygıdeğer İlhan Cebe ise mânevi babam gibidir. Güler yüzlü Emine Hocam ablam gibidir. Ben samimi olmayı orada öğrendim. İçtenliği orada öğrendim. Unutamadığım çok anı var tabiî ki...

Mesela: O zamanlar Müdür Yardımcımız olarak görev yapan Fesih AKTAŞ hocam Hastalıklar Bilgisi dersimize giriyordu. Bizim zamanımızda 10 üzerinden değerlendiriliyordu notlarımız. Sınavdan kaç not alırsanız alın Fesih Hocam bonkör davranır ve herkesin notunu bir şekilde 10'a tamamlardı. Nasıl mı? 2+8 cetvel, 5+5 cetvel, 7+3 cetvel, 9+1 cetvel. :-) Velhasıl,"Aferin yavrum! 9 almışsın"demesini beklerken, sağ olsun Hocam benim notumu da 10'a tamamlamıştı. :-) Güzel günler, güzel yıllar, güzel anılardı. Her bir hatırasını özlem ile yâd ediyorum okulumun.

Sevgili öğrenci Kardeşlerim, öğretmenleriniz asla kötülüğünüzü istemezler. Hep iyiliğiniz için çalışır, çabalarlar. Siz de onlara yardımcı olun. Geleceğiniz için, umutlarınız ve hayalleriniz için...

Son söz olarak "Taşova Sağlık Meslek Liseli olmak bir ayrıcalıktır" diyor, sevgili öğretmenlerimin ellerinden öpüyor, onları saygıyla selâmlıyorum. Allah hepsinden razı olsun.

Tansu GÜNGÖR

2012- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
Taşova, Aile Sağlığı Merkezi

Merhabalar,
2012 okulumuz Tıbbi Sekreterlik bölümü mezunuyum. Şuan atama bekliyorum. Aynı zamanda Taşova Aile Sağlığı Merkezinde çalışıyorum.

2009 yılında; önce İl Birinciliği, sonrasında Samsun'da gerçekleştirilen Proje Tabanlı Beceri Yarışmalarındaki Bölge Birinciliği ve akabinde Türkiye finâlisti olarak yaptığımız güzel Ankara yolculuğu ve dönüşte okulumuz müdürü ve tüm öğretmen, öğrenci arkadaşlarımızın okulun bahçesinde bizleri karşılama töreni, iltifat dolu alkışlar ve başarımızı taçlandıran ödüller... :-) Hiç unutamadığım anımdır.

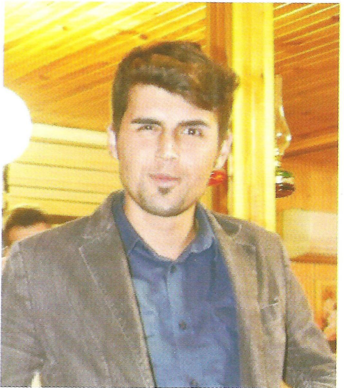
Arkadaşlar sizler de bu tür etkinliklerin içinde olmaya gayret gösterin. Benim için çok güzel bir deneyim oldu. İnanın özgüvenimin gelişmesine müthiş katkısı oldu. Çok sevdiğim Emine AKTAŞ Hocamın sayesinde çok şeyler öğrendim. Onun destekleri, katkılarıyla projemizi çok güzel sunabildim. Emine Hocam sana çok şey borçluyum ve hayat boyu minnettar kalacağım. Hastanelerdeki mesleki eğitimlerimiz yorucu olsa da iş hayatı için büyük katkı sağlıyor. İnsanlarla sağlıklı iletişim kurma becerisi kazandırdığı gibi, kişilik gelişimi üzerine de etkili olduğunu söyleyebilirim.

Hocalarımızın genel olarak hepsinden memnundum. Hepsiyle aram iyiydi. Ama en çok kahrımızı rehber öğretmenimiz Gürcan ÖNDER çekmiştir. Halâ da çekiyor :-) kendisine sonsuz teşekkürler.

Okuyan kardeşlerim, KPSS'ye çok iyi çalışın. Son atamada 0,3 puanla gidemedim. Fesih Hocam her zaman derdi. "Gençler! Bir soruyu doğru işaretlemek, bin kişinin önüne geçmek demektir." Öğrenci kardeşlerime başarılar diliyor, öğretmenlerimi saygıyla selâmlıyorum.

Yasin ÖZENTÜRK

2010- Çevre Sağlığı Teknisyenliği Bölümünden Mezun
Ağrı- Halk Sağlığı Müdürlüğünde Çevre Sağlığı Teknisyeni

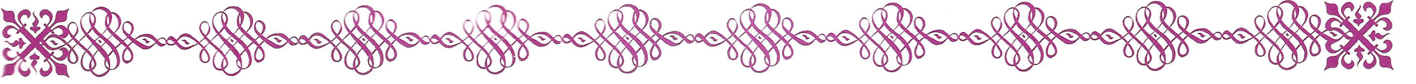
1992 Amasya doğumluyum. İlköğretime Akınoğlu Kasabası Yerkozlu Mahallesinde başladım. Babamın işi gereği beşinci sınıfta Tokat'a taşındık. Bir süre sonra babam vefat edince Taşova'ya dönmek zorunda kaldık.

Girdiğim sınav sonucu Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazandım. Acısıyla tatlısıyla 4 senenin ardından Çevre Sağlığı Teknisyenliği bölümünden 2010 yılında mezun oldum.

Okulda unutamadığım binlerce güzel anılardan söz edebilirim. Ancak, dergiyi rehin almamak adına bir anıyla yetinelim.
Hangi sınıfta olduğumu hatırlamıyorum ama Nurettin Hocamızın dersinden yazılımız var. Aynı zamanda sınıf öğretmenimizdi Nurettin Hocam. Galiba Tıbbi Etik dersiydi. Eski binada sınav salonunda yazılılara girerdi ama o gün şansımıza yazılımız sınıfta olacakmış. Ben sıranın üstüne yazabildiğim kadar kopya yazdım. Bütün arkadaşlarım, yapma, yakalanırsın diyerek uyardı beni. Ama ben koymuşum kafaya çekecektim. Neyse yazılı başladı ve Nurettin hocam bir arkadaşımızı kopya çekerken yakaladı. Ve kendinden emin bir ses tonu ve özgüven ile "Ben 40 yıllık öğretmenim Allah'a şükürler olsun gözlerim çok iyi görür. Kimse benim dersimden kopya çekemez." diyor. O sırada ben sakin sakin sıraya yazdıklarımı geçiyorum kâğıdıma. Arkadaşlarla göz göze gelip gülümsüyoruz. :-) Yazılı sonuçlarını okurken de bana bütün sınıfın içinde şöyle dedi:"Aferin! Görün bakın Yasin'e adam noktasından virgülüne kadar yazmış."

Bütün öğretmenlerimi seviyorum. Hepsi de çok iyiydi. Sağlık Meslek Liseli olmak gerçekten ayrıcalıktır.
Kız kardeşim de 11. Sınıfta okuyor. Öğrenci kardeşlerim KPSS'ye birinci sınıftan itibaren çalışın ki en kısa zamanda atanın. Bizlere zamanında demişti Fesih Hocamız "çalışın, sizin başıboş gezme, vakit öldürme gibi bir lüksünüz olamaz" derdi sürekli. Ama hocamın sözünü tam anlamıyla dinleyip, çalışsaydım şayet mezun olduğum yıl atanırdım.

Bir gün okuldan kaçmıştım. Fesih Hocam çağırdı ve patlattı tokatı.:-) Gerçekten haklıymış. Keşke iki fazla vursaydı. Okuldan mezun olalı dört yıl oldu. Dört yıl boşta gezince anladım Fesih hocamın ne demek istediğini. Allah'a şükürler olsun ki, 2 hafta önce Ağrı'ya (Fesih hocamın memleketine) Çevre Sağlığı Teknisyeni olarak atandım. Çok güzel bir duygudur arkadaşlar ya.
Kısaca demek istediğim, çalışın, vaktinizi asla boşa geçirmeyin, sizin için uğraşan öğretmenlerinizin yüzünü kara çıkarmayın ki Sağlık Meslek Liseli olmanın ayrıcalığını ve hazzını tam anlamıyla yaşayın. Saygılarımla...

Yakup SERİN

-2010- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
-Diyarbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesinde Tıbbi Sekreter

Kasım 1991 Diyarbakır-Çınar doğumluyum. İlk ve ortaokulu yatılı ilköğretim bölge okulunda okudum. Yani henüz 7 yaşında iken ailemden ayrı kalarak eğitim için ilk fedakârlığımı yapmış oldum. Yatılı okulda geçirdiğim koca 8 yıl yetmemiş gibi Taşova Sağlık Meslek Lisesini kazanarak daha da uzaklaşacağını, zorlaşacağını düşündüğüm bir gurbet macerasıyla karşı karşıya gelmiştim. Çünkü hiç tanıdığım yoktu Taşova'da ve ilk kez Diyarbakır dışına çıkacaktım.

Kaydımı kendim yapmaya gelmiştim. O zaman Sayın İlhan CEBE okul müdürü, Fesih AKTAŞ hocam da okulun tek müdür yardımcısıydı. Fesih AKTAŞ hocam ruh halimi anlamış olmalı ki, bana "Yakup hemşeriyiz seninle" dedi. Bu söz beni o kadar rahatlatmıştı ki, bütün tedirginliklerim, bütün kuşkularım, korkularım bir anda silindi. Fesih hocam ve eşi Emine AKTAŞ hocamla sık sık konuşma fırsatı buldum. İkisi de o kadar cana yakın ve iyimserlerdi ki her türlü sorunumu, derdimi kendilerine anlatabiliyordum. İçimden iyi ki gelmişim ve bu insanlarla tanışma fırsatı bulmuşum dedim defalarca. Anne-baba şefkatiyle yaklaşıp gurbette olduğumu hissettirmediler. Emine hocam özellikle Adıyaman'da çalıştığı anılarından sık sık anlatır, okumam gerektiğini sürekli vurgulayarak hep motive ederdi beni. Onun sayesinde okuluma ısındım, derslerime çok çalıştım. Ve birinci dönem il düzeyinde yapılan deneme sınavında ilçe birincisi oldum. Bu başarı beni iyice şevke getirdi. Hatta okul müdürü bayrak töreninden önce, "ismini okuyacaklarım ön tarafa çıksın" dedi. Benim adım da zikredilince doğrusunu söylemek gerekirse endişelenmiştim. Nedenini halâ anlamış değilim ama okul müdürü beni pek sevmedi. :-) Sonra üst sınıflardan müdür beyin çok sevdiği Gamze'nin ismi okununca rahatladım. Anladım ki iyi şeyler olacak. :-) Birkaç öğrenci ismi daha okuduktan sonra "arkadaşlarınızı alkışlayın, deneme sınavında ilçede başarılı olmuş arkadaşlarınız bunlar" dedi müdürümüz. Çok mutlu olmuştum.

Okulumuzdan çok memnun olmama rağmen, son yıl Diyarbakır Silvan Sağlık Meslek Lisesine nakil istedim. Gittiğim okula bir türlü ısınamadım. Ne yaptıysam kendimi o okuldan, o sınıftan biri gibi hissedemedim. Taşova Sağlık Meslek Lisesindeki arkadaşlarım, öğretmenlerim hep aklımdaydı. Bir şekilde yıl sonu geldi ve okul ikincisi olarak mezun oldum. Taşova'daki arkadaşlarımla iletişim içindeydim hep. Mezuniyet töreninin tarihini öğrendim. O gün Taşova'ya gelip mezuniyetimizi birlikte kutladık. Resmiyette her ne kadar bu okuldan mezun olmadıysam da ben kendimi Taşova Sağlık Meslek Lisesinden mezun olmuş hissettiğim için öyle kabul ediyorum.

Kasım 2010 yılında KPSS'den 86.022 puan alarak alanım arasında TÜRKİYE 23'cüsü oldum. Şu an Diyarbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesinde çalışmaktayım. Bütün başarılarımın arkasında Emine AKTAŞ hocamın olduğunu itiraf etmeliyim. Benim ikinci annen gibidir. Evet, Fesih hocama ve Emine hocama çok şey borçluyum.

Sevgili öğrenci kardeşlerim, o okulda okumak gerçekten bir ayrıcalıktır. Eğer fırsatları değerlendirebilirseniz geleceğinizi garantiye alırsınız. Birçok fakülte mezununun işsizlikten bunalıma girdiği şu dönemde bizlere tanınan şansın, fırsatın farkına varın lütfen. Önceliğiniz KPSS olsun. Emine hocamızı dinleyin ve ilham alın. Emine hocama tekrar teşekkür ediyor, ellerinden öpüyorum.
Saygılar, sevgiler...

Zeynep TOMBUL

2002- Tıbbi Sekreterlik Bölümünden Mezun
İstanbul, Üsküdar, Çengelköy Aile Sağlık Merkezinde Tıbbi Sekreter

1985 Sivas, Koyulhisar doğumlu olsam da Amasyalıyız :-) İlkokulu Boraboy'da, Ortaokulu Taşova Atatürk İlköğretim Okulunda tamamladım. Sonra hiç istemediğim halde aile zoruyla Taşova Sağlık Meslek Lisesine kayıt oldum. 2002 yılında mezun oldum. Şu an İstanbul'da Aile Sağlığı Merkezinde Tıbbi Sekreter olarak çalışmaktayım ve çok memnunum.

Biz üç kız kardeş aynı lisede okuduk. Ama nedense tek bir sabah bile üçümüz birlikte gidemedik okula ben birinci sınıfa başladığımda büyüğüm ikinci, en büyüğümüz de üçüncü sınıfta idi. Ha birde ablalarım yetmezmiş gibi okulda yakın akraba ağabeylerim de mevcuttu. Yani bildiğiniz okul bana zindandı. :-) Yada ben öyle düşünürdüm. Ama zamanla anladım ki hepsinin yeri de kıymeti de, yanımda olması da farklıydı.

İlk zamanlar bu karmaşadan dolayı tedirgindim. İlk dönemde hiç gitmek istemediğim için bayağı afallamıştım. Daha sonra çoook sevdiğim arkadaşlarımla candan öte kardeş olduk. Öğretmenlerimiz sert görünüşlü olsa da öğrencilerine karşı her zaman iyimser, yardımsever ve öğretici oldular. Zamanla bizde çok yaramaz olduk. Haylazlığa döktük işi. Müdüriyete gitmeler, harita odasına çekilmeler=) disipline gitmeler bile bizi durduramadı. Şimdi Allah yukarda az da çektirmedik hocalarımıza. Evimizdi, okulumuz. Öyle ki çorabı kaçan yırtılan olursa İlhan hocamız deposundan tedarik ederdi =)

Dört yıl boyunca geçirdiğim en güzel ya da unutamadığım bir an şudur diyemiyorum. Her gün dolu dolu ve unutulmazdı. Kısacası tatilde okulumuzu arkadaşlarımızı ve öğretmenlerimizi özlerdik (sınavlar hariç) =)

Gel zaman git zaman 4 sene bir çırpıda geçiverdi. Can ciğer arkadaşlarımızla mezuniyette vedalaştıksa da, ayrılmadık. Sık sık görüşürüz çoğuyla.

Öğretmenlerimiz Emine hocam, Fesih hocam ve "Tıpta ayıp yoktur" cümlesiyle literatüre geçmesi gerektiğini düşündüğüm Nurettin Hocam :-) sınıf öğretmenimiz, Nursel Hanım, Müdürümüz İlhan Cebe, Fizikçimiz Fırat hoca (molekülün en sertinden de sert hali) ve sayamadığım bütün öğretmenlerime ayrı ayrı teşekkür ederim. O haylazlıkla bile buraya kadar geldik. Keşke sizleri örnek bilip daha gayretli olsaydık. O zaman daha iyi yerlerde olabilirdik. Saygılar, sevgiler...

Mektuplarıyla dergimize ayrı bir güzellik kazandıran mezun öğrencilerimize cân-ı gönülden

Teşekkür Ediyorum

Fesih Aktaş

Bir Döngüdür Hayat

(Mezun öğrencilerime armağanımdır)

sıcak bir temmuz günüydü,
anne kucağından henüz terhis olmuş,
gölgesine sığınmıştın dağ gibi babanın.

başka bir hava, özge bir edaydı
gençliğe "merhaba"
çocukluğa vedaydı.

üzerinde ilk mektebinin kokusu,
hüznün acısına bulanmış buğulu gözlerinde,
kaç vedanın izi,
kaç sırdaşın gizi,
yüreğinden boncuk boncuk sızı damlıyordu.

ve ilk öğretmeninden, ilk sırandan, ilk arkadaşından
hatıra defterinde birkaç yazı...
ürkek, tedirgin,
gergin bir halin emareleri belirgin mi, belirgin

kaç vedaya sarılmış o minnacık ellerinde bir yığın evrak...
kaydına ramak vardı.
diploman, kafa kâğıdın,
yerleşme belgen, birkaç fotoğraf, pul- zarf
derken:
velinin akdimize koyduğu imza ile
artık liseliydin hece hece, isim isim, harf harf...

oy! sağ yanı can
sol yanı can,
önü can, ardı can,
dört yanı nur, dört yanı ay,
dört yanı ayşe, ahmet, elif, melike, bircan, mertcan, gürcan,
her bir yanı neşe, her bir anı heyecan...

yeni bir zil,
böldü eylülü orta yerinden
yeni bir hayat
dizi dizi dersler...
günde dokuz saat.
yeni bir sınıf, yeni yeni sesler,
kursakta kalmış hevesler,
telaşlı nefesler...

imtihanlarında irkildiğiniz bu hanın,
ön duvarında infaza durmuş,

ceberut yüzlü, dikdörtgen tahtanın
defalarca kopyasını çizdiniz.
donuk bakışlı gözesinden
kaç kere
olası nefretinizle
karaladınız, yaraladınız,,
bazen bir teneffüslük, hiç bedelsiz kiraladınız
kusup öfkenizi,
hıncınızla sıvayıp, kininize saydınız
ve adını
ilan ilan, manşet manşet kötüye boyadınız,
düvel düvel yaydınız.

musalla kadar soğuk kayın renkli sıralardan
bir zebani kadar siyah
o karatahtanın, o buz kadar soğuk yüzüne
okuduğunuz lanetlerden bir buket kaldı şimdi ellerinizde.

oysa o iblis bakışlınız,
nicesine taht,
nicesine baht,
nicesine aht olmuştu.
ve şu an ruhunuzun kıyılarına vuran dalga dalga acının,
yüreğinize bir apse gibi oturan sancının,
yüzünüze akseden nedâmetin ıstırabıyla
bin kere, yüz bin kere amâdesiniz
özre durmaya biliyorum.

biliyorum gönlünüzde deme bıraktığınız hüznün
birazdan bulut bulut çökeceğini,
bir hicran girdabının sizi çekeceğini biliyorum

biliyorum, genç hülyanın nihayeti,
gerçek dünyanın biletidir, biliyorum.

biliyorum asi baş kaldırışların törpüsü,
aksiliğin örtüsüdür şu kapıdan son çıkış, biliyorum.

ve bitti,
bitti biliyorum

kurtuldunuz çatık kaşlı müdürün azârından,
öğretmenlerin bizârından,
hafta içi testinden, tostundan, hafta sonu kursundan,
etüt modlu pazarından kurtuldunuz, biliyorum

biliyorum bitti,
yönetmenlik konfeksiyonundan giyinip,
mevzuat berberinde saç kestirmek,
anne, babayı küstürmek
bitti, biliyorum.

hürriyet pazarında
özgürce tercihlerin kararı siz,
kuralı sizsiniz artık, biliyorum.
o caka,
o fiyaka,
saça-başa âlâka bitti, biliyorum
ve biliyorum ki siz hatıralarınızı
eskitmeyeceksiniz.
siz bizim göz bebeğimizsiniz,
ne olur, şu üzerinizdeki formaları atmayın,
gardırobu kapatmayın,
o buruşuk defterleri yırtmayın,
nice sırların,
nice beşlerin, kırk beşlerin, yüzlerin,
daha nice nice hatıraların,
sinüslerin, tanjantların, notların kokusunu tüketmeyin.
her hâli bir anı,
her anısı bergüzar şu yılları kanatmayın.

hayat denen döngünün vefa limanında bir gezinti,
kolunuzda eşiniz,
yıllar sonra yolunuzu şu okul ile kesiştirdiniz
bugün adınızın da önünde okul numaranızı zapt etmiş,
tıfıl bir liseli genç, nöbetçi kürsüsünde
bir komutan edasıyla;

"buyurun bey amca, hanım abla hoş geldiniz"
imzanız, isminiz?
kiminle görüşeceksiniz?

dün ev sahibi
bugün ziyaretçisiniz...

derse giren adam kim,
kimdir okula hâkim
şimdi siz içinizi kimlere dökeceksiniz.
gözleriniz kan revan,
tel tel söküleceksiniz..
bardak bardak gözyaşı, bir de iç çekişiniz:
"hey gidi kahpe yıllar, ne kadar kalleşsiniz"

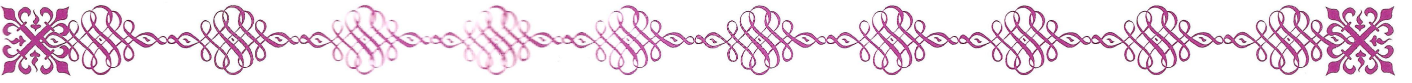
ve siz bu kapıdan bir daha destursuz
giremeyeceksiniz.

ve siz,
"meğer her zil, ömürde bir tenzilmiş"
diyerek,
çekip gideceksiniz.
Çıkıp gideceksiniz!

(Taşova, 01.06.2012)

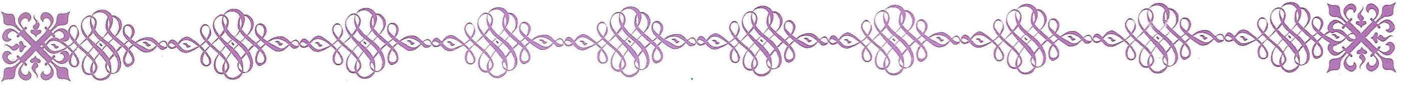
Fesih AKTAŞ

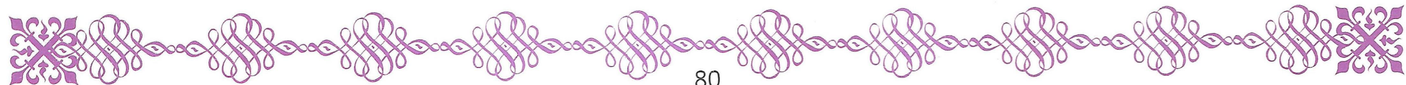

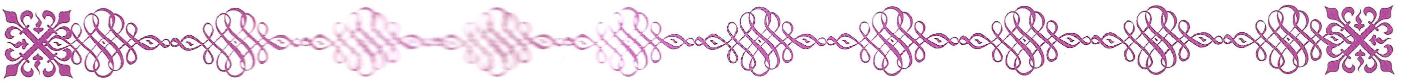

GURUR VE İFTİHAR KÖŞEMİZ
VİZYONUMUZ

GURUR VE İFTİHAR KÖŞEMİZ
DEĞERLERİMİZ
VİZYONUMUZ

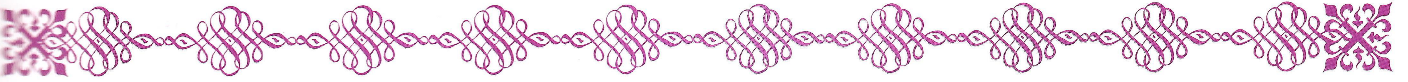

GURUR VE İFTİHAR KÖŞEMİZ

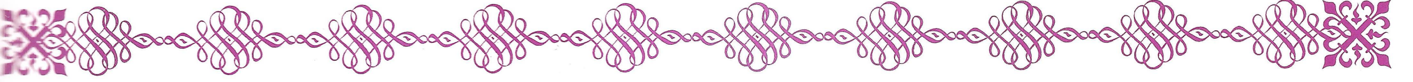

Mesleki Eğitim, Etkinlik ve Projelerimizden Kareler

Fesih AKTAŞ / Okul Müdürü

Remzi ERYURT / Müdür Başyardımcısı

Yusuf KAYA / Müdür Yardımcısı

Kadir BAĞCI / Müdür Yardımcısı

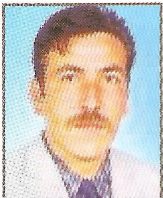

Necmettin CELEP / Memur

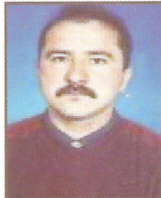

Arif Gürcan ÖNDER / Rehber Öğretmen

Yardımcı Hizmet Personellerimiz

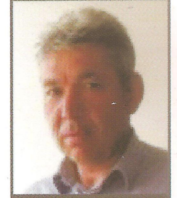
Fatih BOLULU

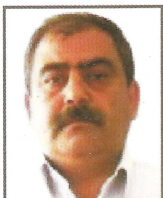
Celil GÜLMEZ

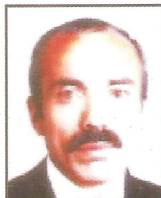
Önder BOLAT

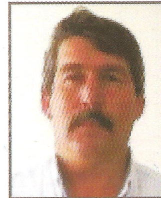
Özcan BİLGEÇ

Recep DEMİR

Halit TUNA

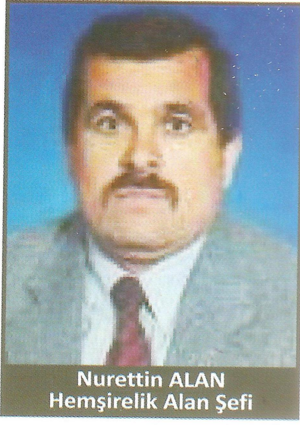

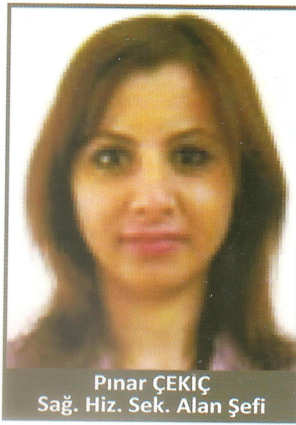
Ercan UZUN

Mustafa BOLULU

Nurettin ALAN
Hemşirelik Alan Şefi

Pınar ÇEKİÇ
Sağ. Hiz. Sek. Alan Şefi

Esra Pakize ERSEN
Acil Sağ. Hiz. Alan Şefi

Satı YİĞİT
Meslek Dersleri Öğretmeni

Gülay KOÇAK
Meslek Dersleri Öğretmeni

Sıddıka ÖZEKİCİ
Tarih Öğretmeni

Gül BAYRAKTAR
Meslek Dersleri Öğretmeni

Naciye DEMİRKIRAN
İngilizce Öğretmeni

Fazilet KARTAL
Meslek Dersleri Öğretmeni

Ayşe TANACI
Meslek Dersleri Öğretmeni

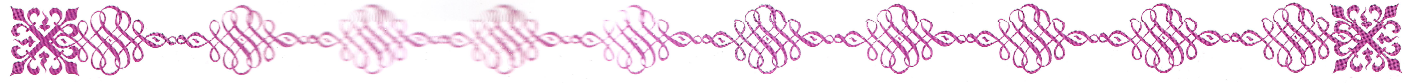

Yusuf YILMAZ
Beden Eğitimi Öğretmeni

Timur ÖZEKİCİ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

M.Mahmut ARSLAN
Matematik Öğretmeni

Yusuf EREN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

Mücahit DEMİR
İngilizce Öğretmeni

1995-1996
Muhittin Karabulut
Okul İkincisi

1996-1997
Hüseyin Gencel
Okul Birincisi
Mürsel Sağlam
Okul İkincisi
Cevat Meşhur
Okul Üçüncüsü

1997-1998
Hakan Meşhur
Okul Birincisi
Ömer Temiz
Okul İkincisi
Zafer Taşova
Okul Üçüncüsü

1998-1999
Hicran Meşhur
Okul Birincisi
Fuat Gürel
Okul İkincisi
Gülçin Temiz
Okul Üçüncüsü

1999-2000
Yasemin Şahin
Okul Birincisi
Gülçin Kurt
Okul İkincisi
Yasemin Bilgin
Okul Üçüncüsü

2000-2001
Mehmet Şahin
Okul Birincisi
Ümmügülsüm Tombul
Okul İkincisi
Gonca Gencel
Okul Üçüncüsü

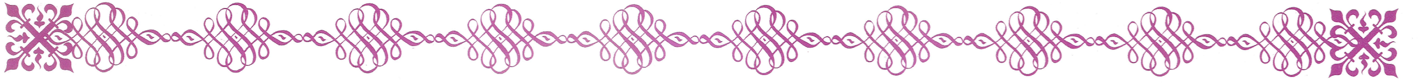

2001-2002
Nurcan Bozkurt
Okul Birincisi
Neziha Kılınç
Okul İkincisi
Ferda Çalışkan
Okul Üçüncüsü
Sevilay Erten
Okul Üçüncüsü

2002-2003
Arzu Durak
Okul Birincisi
Meliha Türköz
Okul İkincisi
Rabia Esen
Okul Üçüncüsü

2003-2004
Zarife Akça
Okul Birincisi
Nuray Koçak
Okul İkincisi
Mesut Bektaş
Okul Üçüncüsü

2004-2005
Semiha Özcan
Okul Birincisi
Yasemin Kayabaşı
Okul İkincisi
Durdane Kavak
Okul Üçüncüsü

2005-2006

Kamile Özdemir
Okul İkincisi

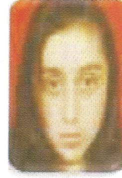

Şerife Özdemir
Okul Birincisi

Gülcihan Kahriman
Okul Üçüncüsü

2006-2007

Duygu Kavak
Okul İkincisi

Hatice Önder
Okul Birincisi

Belkız Kara
Okul Üçüncüsü

2007-2008

Seda Sacide Önder
Okul İkincisi

Seda Ergün
Okul Birincisi

Eda Ergün
Okul Üçüncüsü

2008-2009

Gamze Ocak
Okul İkincisi

Fatma Doğan
Okul Birincisi

Sedef Caba
Okul Üçüncüsü

2009-2010

Hatice Çelik
Okul İkincisi

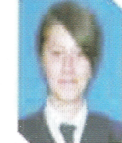

Bilge Hisar
Okul Birincisi

Arife Aylak
Okul Üçüncüsü

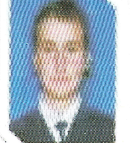
2010-2011

Sevda Yılmaz
Okul İkincisi

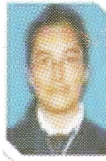

Gülşah Gözübek
Okul Birincisi

Eda Yüksel
Okul Üçüncüsü

2011-2012

Sibel Telli
Okul İkincisi

Nurhayat Ulusoy
Okul Birincisi

Gözde Kaymak
Okul Üçüncüsü

2012-2013

Gülşirin Durdu
Okul İkincisi

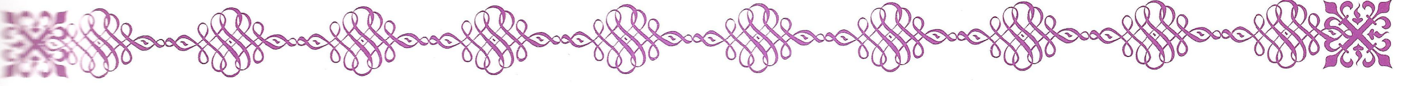

Şeymanur Karadeniz
Okul Birincisi

Ahmet Öncü
Okul Üçüncüsü

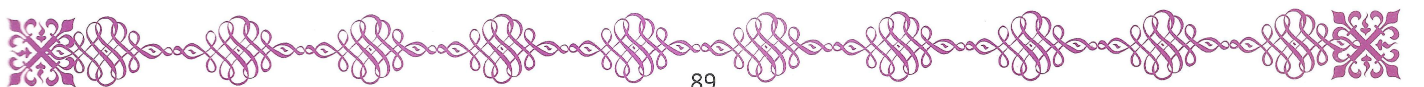

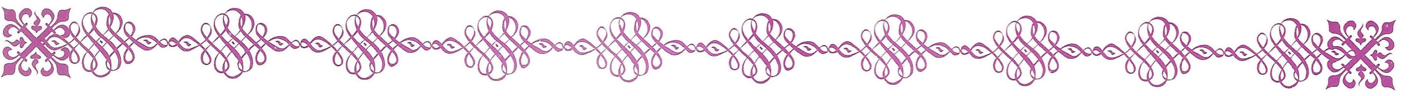

OSMANLI IMPARATORLUGU

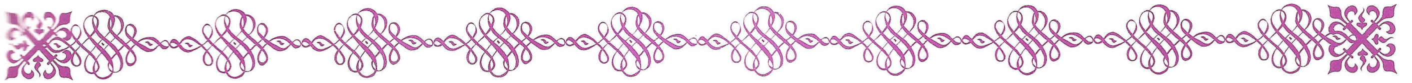

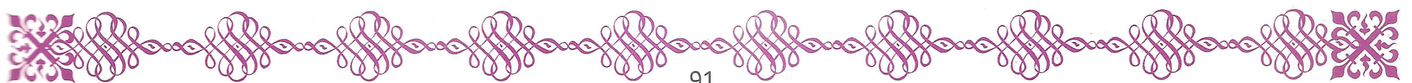

OSMANLI İMPARATORLUĞU

KİTAP İARE (Emanet) SANDIĞI

Yıl 1943.
Genç Mustafa'nın tayini kütüphaneci olarak Ürgüp Tahsin Ağa Kütüphanesi'ne çıkar. Devlet memurluğu o dönemde süper bir işti. Çünkü özel sektör falan yok. Bizimki kütüphanede heyecanla okurları bekler; bir gün olur, beş gün olur, gelen giden yok.
Etraftakilerle konuşur, herkese anlatır:
"Bakın kütüphane bomboş duruyor, gelin kitap okuyun." Gelen giden olmaz. Amirlerine durumu bildirir.
– Kardeşim otur oturduğun yerde, maaşını düzenli alıyor musun?
– Alıyorum.
– O halde ortalığı neden karıştırıyorsun. Gelen giden olsa maaşın mı artacak? Başına daha fazla bela almış olacaksın. O kütüphaneye yıllardır kimse gelmez zaten.
23 yaşındaki genç memur "Ne yapayım, ne yapayım?" diye düşünür durur. Sonunda aklına bir fikir gelir, eşine söyler. Eşi önce "Deli misin bey?" der, ama kocasının bir şeyler üretme, işe yarama çabasını yakından görünce fikri kabullenir.
Amirlerinin çıkardığı tüm engellerin üstesinden bin bir güçlükle gelir. Çünkü o zaman da şimdiki gibi, "Aman bir şey yapmayalım da başımıza bir iş gelmesin. Çalışsan da aynı maaş, çalışmasan da" zihniyeti aynen vardı.
O bıyıklı, kravatlı, asık yüzlü, sigara kokan, arkalarındaki Atatürk resminden utanmayan, ama ülkesine gram faydası da olmayan bürokratları zorlukla ikna eder ve bir eşek alır. İki tane de sandık yaptırır. İki sandığa 180-200 kadar kitap sığdırır. Sandıkların üstüne "Kitap İare Sandığı" yazar. Kitapları eşeğe yükler ve köy köy gezmeye başlar.
Kütüphaneye de bir yazı asar: "Sadece Pazartesi ve Cuma günleri açıyoruz."
Köydeki çocuklar şaşırır. Eşeğe bir sürü kitap yüklemiş bir amca, o gariban çocukların küçücük ellerine kitapları verir. Düşünün, Noel Baba gibi. Noel Baba yalan, Mustafa Amca ise gerçek. Geyikler yerine eşeği var.
Eşek de daha gerçek, Mustafa Amca da. "Çocuklar bunları okuyun, aranızda da değişin. On beş gün sonra aynı gün gelip alacağım. Aman yıpratmayın, diğer köylerdeki arkadaşlarınız da okuyacak" der.
Mustafa artık Ürgüp'teki kütüphanede bir iki gün durmakta, diğer günler eşeği Yüksel ile köy köy gezmektedir.
Köylerdeki çocuklar Eşekli Kütüphaneciyi her seferinde alkışlarla karşılarlar. Kalpleri küt küt atar heyecandan, sevinç içinde yeni kitapları beklerler. Mustafa Amca'nın ünü etrafa yayılır. Diğer devlet memurları makam odalarında sıcak sıcak oturup iş yapmazken, Mustafa'nın eşeği Yüksel yediği otu hepsinden fazla hak etmektedir.
Zamanla insanlar kütüphaneye de gelmeye başlar. Mustafa bakar ki kütüphaneye kadınlar hiç gelmiyor. Zenith ve Singer firmalarına mektup yazar:
"Bana dikiş makinesi yollayın, firmanızın adını kütüphanenin girişine kocaman yazayım" der. Zenith dokuz tane, Singer bir tane dikiş makinesi yollar (ilk sponsorluk faaliyeti). Salı günlerini kadınlar günü yapar. Kumaşı alan kadın kütüphaneye koşar. On makine yetmediği için sıra oluşur. Sırada bekleyen kadınların

eline birer kitap verir, beklerken okusunlar diye. Okuma-yazma oranının düşüklüğünü görünce halkevlerine okuma yazma kursları vermeye gider. Halıcılık kursları başlatır, bölgede halıcılığı canlandırır. Bu arada valilik, "kendi görev tanımı dışında davranıyor" diye Mustafa hakkında dava açar. 50 yaşına gelen Mustafa Amca baskıyla emekli edilir.
Mustafa Amca köylüler arasında efsane olur. Yıllar geçtikçe köylerdeki çocuklarda okuma aşkı yerleşir. 2005 yılında Mustafa Amca vefat eder. Tüm Kapadokya çok üzülür, aralarında toplanırlar. Ürgüp'e Eşekli Kütüphaneci Mustafa Güzelgöz ve eşeğinin heykelini dikerler.
Girişimcilik ne biliyor musunuz? Bulunduğun yere yenilik katmalısın. Mutlaka adım atmalısın. Yaptığın iş olduğu yerde duruyorsa sende bir uyuzluk vardır arkadaş. İnsan var, dokunduğu yere değer katar; insan var, dokunduğu yere değer kaybettirir.
Bakın Nevşehir'den ve bu ülkeden nice müdür, amir, vali, bürokrat, milletvekili, politikacı geçti; binlercesinin adını kimse hatırlamaz. Ama Mustafa Güzelgöz'ü ve eşeğini tüm yöre halkı tanıyor. Hatta hizmetlerine mukabil heykelleri de dikilmiştir.

Terzinin Hikâyesi

Genç adam iyi bir terziymiş. Bir dikiş makinesi ve küçücük bir dükkânı varmış. Sabahlara kadar uğraşıp didinir ama pek Az para kazanırmış. Çok soğuk bir kış gecesi dükkânı kapatırken elektrik sobasını açık unutmuş ve çıkan yangın onun felaketi olmuş. Artık ne bir işi varmış ne de parası. Günler boyu iş aramış ama bulamamış. Yük taşımış, bulaşıkçılık yapmış, yine de evinin kirasını ödeyecek kadar para kazanamamış. Sonunda ev sahibinin de sabrı taşınca, küçük bir bavula sığan eşyalarıyla sokakta bulmuş kendini. Mevsim kış, hava ayaz olsa da genç adamın köşedeki parktan başka gidecek yeri yokmuş. Bir sabah iş arayacak derman bulamamış bacaklarında. Açlıktan ve soğuktan bitkin bir şekilde bankta otururken, kocaman bir araba yanaşmış kaldırıma. Arka kapıyı açmaya çalışan şoförü kızgınlıkla yana itmiş arabadan inen yaşlı adam, "Yalnız bırakın beni, parkta dolaşırsam belki sinirim geçer" diye söylenmiş.

Zengin bir işadamı olduğu her halinden belli olan ihtiyar, birkaç adım attıktan sonra bankta titreyen terziyi görmüş. Terzi, adamın üzerindeki paltoya bakıyormuş dikkatle. Birden siniri geçiveren ihtiyar, "Zavallı adamcağız kim bilir nasıl üşüyordur, ona nasıl yardım etsem acaba?" diye düşünmeye başlamış. Oysa terzinin düşlediği paltonun sıcaklığı değilmiş. O, çok kalın ve kaliteli bir kumaştan üretilen bu paltonun sahibine hiç de yakışmadığını ve onun vücuduna uygun şekilde dikilmediğini düşünüyormuş.

Yaşlı işadamı terzinin yanına yaklaşıp, "Ne o evlat, bu ayazda parkta donmuşsun. İstersen paltomu sana verebilirim" deyince, "Hayır, teşekkür ederim. Ben sadece bu paltonun size göre olmadığını düşünüyordum. Kumaşı fazla kalın ve sizi olduğunuzdan şişman göstermiş" diye yanıt vermiş terzi. Yaşlı adam bu cevabı alınca hayli şaşırmış. Çünkü o da üzerindeki paltoya onca para ödediği halde kendisine bir türlü yakıştıramıyormuş.

"Soğuktan titrerken nasıl böyle bir şeye dikkat edebiliyorsun?" diye soran yaşlı adam, "Ben terziyim" yanıtını alınca "Benimle gel, hayat hikâyeni yolda anlatırsın" diyerek arabaya bindirmiş bizim terziyi.

Bu karşılaşma, terzinin hayatındaki dönüm noktası olmuş. Böyle yetenekli bir insanın işsiz ve evsiz kalmasına çok üzülen iyiliksever yaşlı adam, terziye bir dükkân açmasına yetecek kadar para vermiş. Bunun karşılığında tek istediği kendi giysilerini bu genç adamın dikmesiymiş.

Terzi yeniden bir işe hem de kendi işine başlamanın heyecanıyla deliler gibi çalışmaya başlamış. Bu arada yaşlı işadamı da desteğini esirgemiyor, onu kendi çevresinden zengin kişilerle tanıştırarak yeni siparişler almasını sağlıyormuş. Küçük dükkân önce kocaman bir modaevine dönüşmüş, sonra da pek çok ünlü marka için üretim yapmaya başlamış.

Terzi artık "ünlü işadamı" diye anılır olmuş. Bir gün ihtiyar adam onu ziyarete gitmiş. Terzi çok büyük bir iş bağlantısı yapmak üzere yurt dışına gidecekmiş ve uçağa yetişmesine az bir zaman varmış. Biraz sohbet ettikten sonra yaşlı adam birden fenalaşmış, kalp krizi geçiriyormuş. Hemen bir ambulans çağırılarak hastaneye kaldırılmış. Yeni işadamımız ise büyük işi kaçırmak istemediği için uçağa yetişmiş. Yaşlı adam krizi atlatmış ve uzun süre hastanede yatmış, bir yandan da sadece bir kez telefon ederek durumunu soran terziyi bekliyormuş. Fakat terzi daha çok para kazanmak için oradan oraya koştururken bir türlü yaşlı adamı ziyarete gidememiş. Aradan o kadar uzun bir süre geçmiş ki bu sefer de utancından yaşlı adamın kapısını çalamaz olmuş. Bir süre sonra terzinin işleri yolunda gitmemeye başlamış. Fabrikalarını kapatmak zorunda kalmış ve elinde kala kala yine küçücük bir dükkân kalmış. Utana sıkıla yaşlı adama koşmuş hemen nerede hata yaptığını sormak için. Son derece kırgın olan ihtiyar yine de onu kabul etmiş ama anlatacağı öyküyü dinledikten sonra hemen çıkıp gitmesini istemiş. Ve başlamış anlatmaya:

"Bir zamanlar fakir bir oduncu varmış. Ormandaki bir kulübede yaşar ve odun keserek hayatını kazanırmış. Bir gün kulübesinde yangın çıkmış ve bu yangın bütün ormanı kül etmiş. O çevrede kimse ona güvenip iş vermeyince, çıkınını alan oduncu, eşeğine binip yola koyulmuş. Ağaçların arasında yürürken birinin kendisine seslendiğini duymuş. Başını kaldırınca konuşanın bir bülbül olduğunu görmüş.

Bülbül ona "Senin haline çok üzüldüm, şimdi öyle bir büyü yapacağım ki eşeğin çok güzel şarkı söylemeye başlayacak, sen de onunla gösteriler yapıp çok para kazanacaksın" demiş. Gerçekten de eşek birbirinden güzel şarkılar söylemeye başlamış. Oduncu o şehir senin bu kasaba benim dolaşıp eşeğine şarkı söyletiyor ve herkes onları izlemek için birbiriyle yarışıyormuş. Oduncu ve şarkı söyleyen eşeği bütün ülkede ünlenmişler. Bir gün yine bir gösteriye yetişmek için koştururlarken, bülbülün yardım isteyen sesini duymuş oduncu. Bir kedi bülbülü yakalamış ve yemek üzereymiş. Şöyle bir duraklamış ama gösteriye gitmemeyi, onca parayı kaçırmayı gözü yememiş, arkasına bakmadan kaçmış oradan. Gösteri başladığında ise eşeği her zamanki gibi güzel şarkılar söylemek yerine sadece bir eşeğin çıkarabileceği sesleri çıkarmış. Oduncu kendisini şarlatanlıkla suçlayan izleyicilerin elinden canını zor kurtarmış. İşte o zaman bülbül ölünce büyünün bozulduğunu anlamış.

Ben de senin bülbülündüm ve sen beni öldürdün, büyü de o yüzden bozuldu. Keşke güzel giysiler dikerken dostluk ipliğini koparmasaydın..." Öyküyü dinleyince hemen çıkıp gitmiş terzi, çünkü söyleyecek bir sözü yokmuş...

Dostluk iplerinizi hiç bir zaman koparmamanız dileğiyle...

(Alıntıdır)

Bizi Sevdiğini Böyle mi Öğrenecektik?

Uzun yol şoförüydü babam. Yüzünü 15 bazen 20 günde bir görürdük. Hep uzaktık hep bir soğukluk vardı aramızda. Küçüklüğümde içinde babanın geçtiği anılarım yok benim. Kucağında çektirdiğim resmimde olmadı hiç. Güzel bir söz duymadım 30 senede ağzından ama kötüde konuşmadı hiç birimize.

Dün saat 19,30 da işten eve geliyorum. Kayınvalidemler bizde. Hâlbuki daha dün beraberdik. Eşim odaya çekiyor beni. "Baban "diyor. Kalp krizi geçirmiş. Anjiyo yaptılar. Yoğun bakımda ama durumu iyi korkma. Ne düşüneceğimi ne hissedeceğimi bilemeden kala kalıyorum öylece. Baba "bizim ailede çok uzak bir kavram. Her ihtiyacımızı gören annem olmuştur. Her derdimize koşan... Bu nedenle beklide içinde baba geçen cümlelerim azdır ömrümde benim.

Hastaneye gidiyoruz eşimle. Yoğun bakımda olduğundan yanına kimseyi almıyorlar. Sadece doktordan bilgi alabilirsiniz diyor bir hemşire. Doktoru beklemeye başlıyoruz. Beklerken aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyor. Normal zamanda aklınıza gelmeyecek şeyler neden hep böyle durumlarda gelirken son ne zaman sarıldım ona diye düşünüyorum. En son ne zaman girdik aynı kadraja. Sanırım ben babama bayramdan bayrama sarılmışım bu yaşıma dek. İçim burkuluyor. Sol yanım acıyor. 30 yaşında babasız kalmak fikri gerçekten insanın canını acıtırmış da haberim yokmuş.

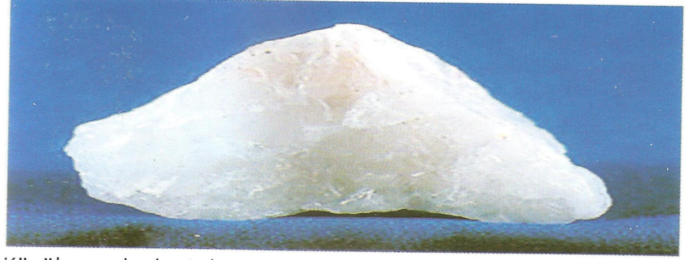
Annemle konuşuyoruz. Haber vermedikleri için kızıyorum ona. Baban "kızlara haber vermeyin" dedi diyor. O halde bile bunu düşünebiliyorsan bu kadar çok mu seviyordun bizi baba.

O kadar pişmanım ki şimdi ona hiç sarılmadığıma. Acaba o da bunu düşünmüş müdür hiç.

İster gerçek anlamda olsun ister duygusal, ne kadar mesafe olursa olsun aranızda; gidin ve sarılın annenize, babanıza, kardeşinize. Bunu yapmamış, yapamamış olmanın suçluluğu bir gün kavurmadan içinizi. Hala yaşıyorlarsa gidin sarılın ve kocaman bir öpücük kondurun yanaklarına. Kimse bilemez çünkü belki bunlar çok geç olacak yarına...

Çakmak Taşındaki Ümit

Küçük çocuk, deniz kenarında gördüğü yassı bir taşın güzelliğine hayran olmuştu. Mutlaka bir mücevherdi bulduğu. Şekli de bir insan kalbi gibiydi. Üstelik de parıl parıl parlamaktaydı.

Çocuk, taşı avuçlayıp evine koştu. Ve onu büyük bir heyecanla babasına uzattı. Adam, yavrusunun soğuktan morarmış avucundaki taşın, birbirine sürtüldüğünde kıvılcım çıkartan bir çakmak taşı olduğunu hemen anladı. Fakat bunu ona söyleyemedi.

Küçük çocuk, rüyalarını süsleyen bisiklete kavuşmak için elindeki taşı satmak istiyor ve o paranın bir bölümüyle, bir de top alacağına inanıyordu. Fakat babası buna yanaşmıyordu.

Çocuk, işin kendisine düştüğünü anladığında tatil de simit sattığı çarşıya gitti. Kuyumcu vitrinleri, göz kamaştıran ışıkların aydınlattığı altın kolyelerle doluydu. Bir de, elindeki taşın çok daha küçük olanlarıyla süslenen pahalı yüzüklerle.

Çocuk, en gösterişli mağazayı gözüne kestirdikten sonra, bir süre vitrin önünde bekledi. İçeride, dükkân sahibi olduğu anlaşılan bir adam vardı. Müşteri olarak da, kürk mantolu bir hanım. Küçük çocuk, biraz sonra içeri girdi. Ve cebinden çıkardığı taşı dükkân sahibine uzatarak:

- Bu pırlantayı deniz kenarında buldum efendim! dedi. Eğer isterseniz size satarım.

Adam, taşa uzaktan bir göz atıp:

- O sadece basit bir çakmak taşı, dedi. Bütün sahil o taşlarla doludur.

- Hayır! diye atıldı küçük çocuk. İsterseniz ıslatın. Ne kadar parladığını göreceksiniz.

Dükkân sahibi, zengin müşterisini kaçırmaktan korkuyor ve çocuğu kolundan tutup atmayı planlıyordu. Kadın, onun niyetini sezmişti. Çocuğun taşına yakından bakıp:

- Tam istediğim şey! Diye gülümsedi. Onu bana satar mısın?

Küçük çocuk, taşının gerçek değerini anlayan biriyle karşılaşmış olmaktan son derece mutluydu. Kadının cebine doldurduğu paralar ise, aklını başından almıştı. Defalarca teşekkür ettikten sonra koşarak uzaklaştı. Kadın, elindeki taşı kuyumcuya vererek ona bir zincir takmasını istedi. Beli ki mücevher gibi taşıyacaktı.

Dükkân sahibi yapmış olduğu ikazı anlamadığı için kadının aldandığını düşünüyordu. Bu yüzden de:

- Söylemiştim ama tekrar edeyim! Satın aldığınız şey basit bir taştır.

Kadın, önce pırlanta kolyesine, daha sonra da yüzüğüne bakarak:

- Zannetmiyorum! O taş bence bunlardan çok daha değerli. Çünkü küçük bir çocuğun ümidini taşıyor.

Kaynak: Hayatın İçinden -Sevgi Öyküleri (Cüneyd Suavi)-

GENERAL GURO'NUN GÖZYAŞLARI

Çanakkale'de yabancıların bir anıt açılış töreni yapılmaktadır. Bu törenden 1915'te Çanakkale Savaşı'na katılmış, bu savaşlar sırasında kolundan, bacağından çok ciddi yaralar almış GeneralGuro da vardır.

Nihayet açılış töreni biter ve emekli Fransız GeneralGuro yanındakilere: "Türk askerinin abidesini de ziyaret etmek isterim." der. Etrafındakiler o zaman mevcut olmayan muhteşem bir abidenin hasreti içinde kıvranmaktadır. Ama Arıburnu tepesine "Mehmet Çavuş " ismi ile dikilmiş 3 metrelik bir taş yığını vardır. General Guro'yu bu küçücük anıtın dibine götürürler. Guro, kendileri ile çarpıştığı insanlar önünde bacağının ve kolunun bir kısmını kaybetmiş olmasına rağmen büyük bir saygıyla ziyaretini gerçekleştirir. Sonra etrafındakilere dönerek şunları söyler:

"Efendiler! Türk askeri ender bulunan bir insandır. Size bu konuda hala içimde tap taze canlı duran bir hatıra anlatmak isterim.Bir sabah günün ilk ışıkları ile birlikte savaş yeniden başlamıştı. Türkler savaş konusunda çok ama çok mahirdi. Kendileri ile başa çıkmak imkânsızdı. Süngü çatışmamız fasılalarla akşam geç vakte kadar devam etti. Ortalık kararınca Türklerle anlaşma yaptık. Harp sahasını gezecek, yaralıları sahaya getirecektik. Ben de aralarına katıldım. Bir Mehmetçik bir ara kucağındaki yaralıyı tedavi etmek amacıyla kendi gömleğini parçalayarak yaralı askerin yarasını sarıyordu. Akşamın karanlığında değme ressamın fırçasından çıkmayacak bir tablo karşısında buldum kendimi. Uzun müddet seyrettiğim bu tablodaki Türk askeri, kendi yaralarına yerden avuçla aldığı toprakları bastırıyordu. Kucağındaki yaralı için ise, durmadan gömleğinden yırtmakla meşgul idi..."

General Guro'yu sahilden Mehmet çavuş abidesinin önüne kadar sırtında taşıyarak çıkaran Türk gemisinin kaptanı Şefik Bey, bundan sonrasını bakın nasıl naklediyor...

"Bu sözlerden sonra general etrafındakilere döner ve adeta bağırarak der ki: "Efendiler, kendi yarasına toprak basıp, kucağındakine gömleğini yırtan bu kahraman asilin kucağındaki yaralı kimdi biliyor musunuz?" Herkes susmuş korku ve endişe ile emekli generale bakar. Guro gözlerini buruşuk elleriyle silerek, fısıltı ile seslenir: "Türk askerinin kucağındaki bir Fransız askeri idi efendiler! Bir Fransız askeri!"

General Guro yere çöktü, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Oradaki herkes de onunla birlikte ağlıyordu. Bizler ağlıyorduk."

Elion Cammbell'in Hatıra Defterinden

Avustralyalı ElionCammbell'in hatıra defterinden alınan bir gerçek hikâye;

"Ateşkes sırasında Türkler şehitlerini gömüyorlardı. Arkadaşlarımızdan birkaç kişi gönüllü olarak onlara yardım etmek istedi ve bu korkunç görevde dost ve düşman iş birliği yaptılar..." İşte bu sırada yapılan konuşmalarda açlığını hissettiren bir Mehmetçiğe, bir Avustralyalı asker sığır eti ve bisküvi getirir. Mehmetçik bu hareket karşısında hislendi. Sonunda görev tamamlanmıştı. Her iki tarafın da askerleri siperlerine çekilmiş bekliyorlardı. Vurulan silah arkadaşlarına son vedalaşma bitmişti.

Türk subayı bir kaç adım ilerledi ve selam verdi. Bizim subaylarımız da selam aldılar. Böylece ateşkes sona ermişti. Düşmanlarımızın nezaketlerinde bir yüce ruhluluk, bir soyluluk vardı. Dünya şövalyeliğinin kutsal emaneti onlardaydı sanki.

Birkaç hafta sonra Avustralyalı askerler Türk siperlerine karşı büyük bir saldırıya geçerler. Mücadelenin şiddetli bir anında Avustralyalı bir asker ağır şekilde yaralanarak Türk siperlerinin yakınına düşer. Yaralı asker acılı bir şekilde can çekişmeye başlar.

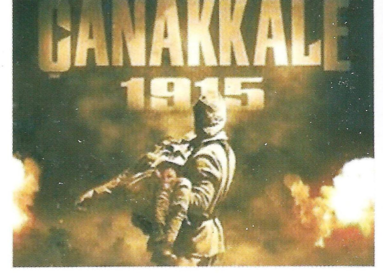
Bundan sonrasını Cambell şöyle anlatıyor:

"Mermi yağmurunun ortasında bir Türk siperden fırlayarak yaralı askerimizi sırtına aldı ve bizim hatlara doğru taşımaya başladı. Türk, sırtındaki Avustralyalı ile birlikte yaralanmadan siperlerimizin korkuluklarına ulaştı ve sırtındaki arkadaşımızı kıyıdan aşağıya yavaşça bıraktı... Sonra bu Türk kendi hatlarına doğru yöneldi. Fakat birçok yerinden yaralanıp yere düşmeden önce ancak üç ya da dört adım atabilmişti. Ve oracıkta şehit düştü. Meçhul bir şekilde fakat kahraman olarak şehit düştü.

Yaralı Avustralyalı, aç Türk'e sığır eti ve bisküvi getiren askerdi. Onu sırtında siperlerimize taşıyan Türk, onun kumanya verdiği askerdi."

ÇANAKKALE YADİGÂRI

Ali Kadir amca babasını Çanakkale'de yitirmiş: "Babam Çanakkale'ye gittiğinde ben altı aylıkmışım. Ben onu hiç tanımadım. Resmi de yok. Ama ben kendimi bildim bileli annem eve her geldiğimde ayağa kalkar, beyimin yadigârı diye benim elimi öperdi. Bayramlar bizde bir gözyaşı seli olurdu hep. Halalarım, amcalarım her bayram dedem ile nenemin elini öptükten sonra hep benim elimi de öperlerdi. Ben onlar için Çanakkale'de kalan ağabeylerinin bir hatırasıydım. Bu hep böyle oldu. Yıllar sonra evlenme hazırlıkları sırasında kayın validem, öpmem için elini bana uzattığında birden irkildim. Bir anda el öpmem gerektiğini idrak edemedim.''

ŞEHİT ALİ OSMAN

Bir sıhhiye eri, Ali Osman'ın şahadetini şöyle anlatmıştır: "Anafartalar'da bir taarruz anında tabur bomba yağmuruna tutuldu. Ateşkes sırasında Ali Osman'ı gördüm. Bir şarapnel sırtını ve belden aşağısını tamamen parçalanmıştı. Yanına vardığımda: 'Benden iş geçti, sen ötekilerine bak.' dedi ve biraz su istedi. Matarayı ona bıraktım. Biraz sonra yanına geldiğimde şehit olmuştu. İçtiği su parçalanmış midesi içinde duruyordu. Anafartalar da üç çınar vardır. Onları oraya gömdük."

Anafartalar'da çınarların, çamların dibinde kabir taşları olmayan, unutulmuş nice Koçyiğitler yatmaktadır."

ŞEHİTLER LİSTESİ

Çanakkale Şehidi için ağlamak ayıptı. Yakınlarını kaybedenle gider evlerinde gizli ağlarlardı.
Balıkesir çevresinin bütün köylerinden gençler gönüllü olarak Çanakkale ve diğer cephelere gitmişlerdir. Köy muhtarı haftada bir gün kazaya iner, askerlik şubesinden şehit düşenlerin isimlerini alır, gelir köydeki caminin kapısına asardı. Bu esrarengiz bir merasim şeklinde olurdu. O gün köyün bütün kadınları ve yaşlıları camiye yakın sokaklarda muhtarın gelmesini beklerlerdi. Muhtar gelir büyük bir sessizlik ciddiyet ve içinde, hemen hepsi kendi yakını, kardeşi ve öz oğlu olan şehitlerin isimlerini kapıya asar, bir kuytuda ağlamak için yavaşça ayrılırdı. Daha sonra büyük bir saygı ile ihtiyarlar ve kadınlar caminin önüne gelirler, okuma bilen birinin şehitlerin isimlerini okuyarak başsağlığı dilemesi üzerine hep beraber yavaşça evlerine giderlerdi. Orada herkesin içinde ağlanmazdı. Çanakkale şehidi için ağlamak ayıptı. Çanakkale'de yavrusunu şehit vermek aile için bir şerefti. Ama ana yüreği, baba yüreği dayanamazdı. Gözler dolar, boğaz düğümlenir, yavaşça evden çıkılır ormanlıkların karanlıklarına, dağların kuytularına çekilir öyle ağlarlardı. O zaman gözyaşları sel olur, ağıtlar yakılırdı.

Telafi Edilemeyecek Durumlar

Büyük bir hava meydanının bekleme salonunda, genç bir kadın uçağına binmek üzere bekliyordu. Uçağın hareketine saatler olduğu için zaman geçirmek için bir kitap ve bir paket küçük kurabiye satın aldı. Dinlenmek ve kitabını okumak için VIP salonunda bir koltuğa yerleşti. Kurabiye paketinin durduğu sehpanın yanındaki koltuğa bir adam oturdu; dergisini açıp okumaya başladı.

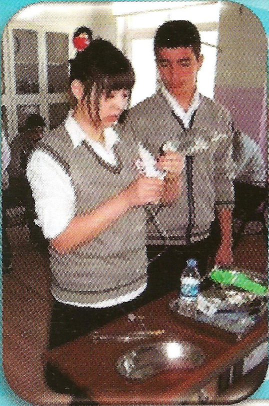

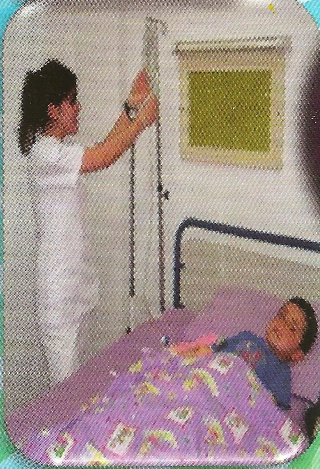
Genç kadın ilk kurabiyesini aldı. Adam da bir tane aldı. Bayan çok rahatsız hissetti kendisini ve: "Sinir birşey! Havamda olsaydım bu cüretinden dolayı onu yumruklardım!"diye düşündü.Bayan bir kurabiye alıyor, adam da bir tane alıyordu. Çıldıracak gibiydi bayan ama olay çıkarmak istemiyordu. Nihayet son kurabiye kalınca kadın: "Bu küstah adam şimdi ne yapacak?" diye düşündü.
Adam son kurabiyeyi aldı; onu ikiye böldü ve bir parçayı kadına verdi.
Aaaa! Bu kadarı da fazla! Çok öfkelenmişti şimdi! Kadın sinir içinde kitabını ve diğer şeylerini alıp bir fırtına gibi giriş salonuna oradan da uçağın içine yöneldi. Uçaktaki koltuğuna oturdu. Gözlüğünü almak için çantasını açtı. Ne görsün? Kurabiye paketi açılmamış olarak orada duruyordu. Çok utandı. Çok büyük bir yanlış yaptığını anladı. Kurabiyelerinin paketini açmadan çantasına koyduğunu unutmuştu. Adam kendi kurabiyelerini hiç sinirlenmeden, yüksünmeden kadınla paylaşmıştı. Kadın kurabiyelerinin paylaşıldığını düşünerek çok sinirlenmişti. Ve şimdi bu durumu açıklama şansı yoktu. Özür dileme olanağı da kalmamıştı.
Telafi edemeyeceğiniz dört durum vardır.

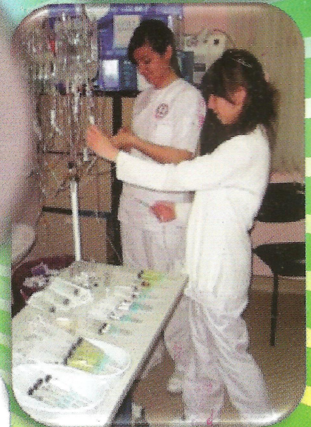
Taş atıldıktan sonra!
Söz ağızdan çıktıktan sonra!
Fırsat kaçtıktan sonra!
Zaman geçtikten sonra!

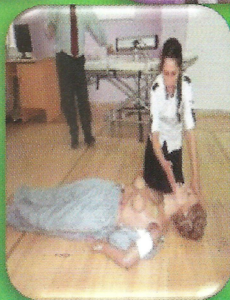
ANKARA MAMAK PROF. DR. RAGIP ÜNER
SAĞLIK MESLEK LİSESİ
AMASYA
SAĞLIK MESLEK

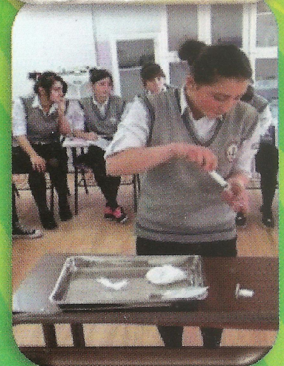

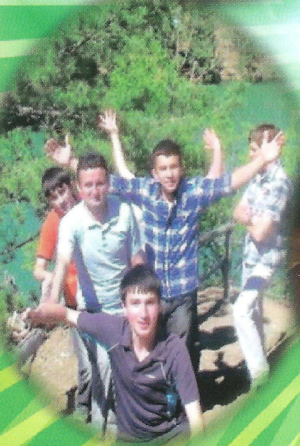

SÜLEYMAN BURSAL
LU SAĞLIK MESLEK LİS

